Giới thiệu Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi

Hải Tiêu Tiêu vì có khuôn mặt giống như đúc em gái 18 tuổi của cô mà đồng ý nhận lời mẹ thay em cô đi học.

Em cô là đứa nhỏ ham chơi lại leo lỏng, mẹ cô đau lòng muốn cô thay em mình lấy bằng tốt nghiệp.

Thấy mẹ nước mắt lã chã cô đành đồng ý.

Cô không biết vì sự yếu đuối của mình đã đưa đến một hậu quả nặng nề.

Đến trường, cô gặp được tên thầy giáo biến thái Trương Diệp Thành- cũng là bạn học cũ của cô.

Hắn cư nhiên lại nhận ra cô, còn đối với cô uy hiếp bắt cô phải phục tùng hắn, không hề cho cô kháng cự.

Đủ rồi, hắn chính là biến thái, vô sỉ, ngạo mãn lại bỉ ổi.

Lần đầu gặp lại cô ở trường đã diễn cảnh nóng với cô khiến cho các em nhỏ đọc truyện phải đỏ mặt.

Cô không còn cách nào khác, nhu nhược nghe lời hắn.

Lúc đầu là kích thích, đùa giỡn thân thể cô.

Sau đó không chút sơ hở ăn tươi nuốt sống cô không còn một mảnh giáp.

Tiền trảm hậu tấu, xong việc hắn mới cầu hôn cô T...T

Cô còn cách nào khác là chấp nhận chứ, nhân chứng vật chứng đã ở trong bụng cô ngày càng lớn lên.

Hải Tiêu Tiêu đau lòng hét:

-Khốn khiếp, Trương Diệp Thành có ngày bà đây sẽ nằm trên áp đảo ngươi dưới thân ta mà đùa giỡn.

Trương Diệp Thành:

- Nga, ý kiến tốt. Hảo hảo tốt nay chúng ta thử nghiệm một chút.

Hải Tiêu Tiêu bi thống rơi nước mắt.

P/s: Truyện được lấy cảm hứng từ phim anime.

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Quyến rũ thầy giáo, tôi phải phạt em

- Hoa Tiếu, hôm nay làm phiền cậu ở lại trực nhật giùm tớ rồi. Lần sau tớ hứa sẽ trả công hậu hĩnh cho cậu nha!

- Được rồi, cậu mau về đi, chẳng phải có việc bận hay sao, một mình tớ dọn chỗ này cũng dư sức.

- Ân, vậy cảm ơn cậu, tớ về đây.

Hải Tiêu Tiêu sau khi nhìn cô bạn thân của em gái mình đã đi mất thì thở dài một hơi liền ngay sau đó bắt tay vào dọn dẹp phòng học.

Ánh nắng mặt trời đã lên tới đỉnh điểm khiến cho không khí trong lớp học thật ngột ngạt, nóng bức.

Chiếc áo khoác học sinh dường như được làm bằng bông khiến Hải Tiêu Tiêu nóng hầm hực, đổ mồ hôi nhễ nhại.

- Ư... Thật nóng!

Vừa nói, cô vừa cởi chiếc áo khoác để sang một bên, tay phe phẩy khuôn mặt nóng bừng của mình.

Khắc này, thân hình trỗ mã đầy đủ của người con gái dưới quần áo học sinh như ẩn như hiện, cực nóng bỏng hơn cả không khí nóng bức bên ngoài.

Chiếc áo trắng khá chật chội làm cô càng khó chịu, bầu ngực sữa căng tràn phập phồng lên xuống theo từng hơi thở.

Nhìn xung quanh không có ai, Hải Tiêu Tiêu khẽ mở vài chiếc cúp áo mới dễ thở hơn.

Chiếc váy học sinh cũng được cô kéo lên mới phù hợp với thân hình này của cô, song chiếc váy ngắn bị kéo lên lộ ra một mảng da thịt ở đùi thật nóng mắt.

Hải Tiêu Tiêu lại thở dài, căn bản chiếc váy này bị em gái cô cắt lên thật ngắn, giờ mặt vào thân hình của cô thì ngắn không nói lên lời.

Ai bảo cô đồng ý với mẹ đi học giùm em gái của mình chứ.

Đến hiện tại, Hải Tiêu Tiêu đã 23 tuổi, một người vô công rỗi nghề.

Nhắc đến em gái cô, Hải Hoa Tiếu. Một đứa em gái nghịch ngợm, leo lõng.

Gia đình cô cũng thật kì lạ, mặc dù hai chị em cách nhau 5 tuổi như khuôn mặt thì giống nhau như đúc, nhiều người còn bảo là sinh đôi.

Chẳng lẽ như người ta đồn, em gái cô là tinh trùng đến muộn ở trong bụng mẹ cô 5 năm, Haizzzzzzzzzz. Sao cô lại tin lời đồn vô lí này chứ.

Lại nói, đầu năm học những cô bạn của em gái cô cũng trải qua một trận shock vì tính cách "Hải Hoa Tiếu" tự dưng thay đổi ngoạn mục.

Đâu ai biết rằng, Hải Hoa Tiếu thật sự thì đang ở nhà, người các cô gái đang gặp này là chị gái Hải Tiêu Tiêu bị bắt đi học thay để đậu tốt nghiệp giúp cô em gái của mình chứ.

Trên đời có rất nhiều điều kì lạ nha!

Một bà chị gái già lại đi học chung với những em gái tuổi đang phơi phới, nếu bị người ta biết được chắc cô đâm đầu xuống đất cho rồi.

Thật mất mặt!

Nhưng đành chịu 1 năm thôi là cô sẽ được giải thoát.

Nghĩ rồi Hải Tiêu Tiêu lại cầm chổi lên tiếp tục dọn lớp.

Cô không biết rằng có một ánh mắt nóng bỏng đang nhìn mình, như muốn thiêu đốt những thứ thừa thải trên người cô, tham lam tận hưởng thân hình cô lúc đẹp nhất.

* * *

Sau khi chắc chắn lớp học đã hoàn hảo sạch sẽ, Hải Tiêu Tiêu đi đóng tất cả các cửa sổ lại chuẩn bị về nhà.

"Cạch" chiếc cửa sổ cuối cùng được cô đóng lại, nhưng đồng thời chiếc cửa chính cũng được ai đó đã đóng lại.

Lớp học chợt tối, có tiếng bức chân đang hướng cô đi tới.

- Ai vậy?

Cô bình tĩnh nhìn một dáng người cao lớn đang đi tới, là nam, nhưng phòng hơi tối cô không nhìn thấy mặt người đó.

Không trả lời câu nói của cô, chỉ có bước chân ngày một nhanh hơn.

Cô bỗng rùng mình, khí thế người này...thật mãnh liệt, làm cho người khác phải cảm thấy sợ hãi.

Trong đầu cô reo lên một tiếng chuông cảnh báo không an toàn, cô vội mở cửa sổ ở sau lưng mình ra.

- Cậu là ai vậy?

Người kia vừa tới thì ánh sáng cũng chiếu vào khắp phòng, gương mặt điển trai hiện rõ lên sau chiếc kính đen nhẵn.

Khuôn mặt thật soái!!!

Hải Tiêu Tiêu ở trong lòng cảm thán.

- Gặp thầy giáo em cũng không chào, đây là loại học sinh gì?

Tiếng nói trầm bổng phát lên từ người phía trước làm cô giật mình.

Bây giờ nhìn lại mới phát hiện quần áo của người tới đúng là đồng phục của giáo viên trường mình cô vội vàng cúi đầu.

- Em chào thầy, là do em chưa gặp thầy lần nào nên không biết, em xin lỗi.

Ánh mắt ai đó sáng lên nhìn chằm chằm khe ngực của Hải Tiêu Tiêu để lộ ra khi cúi chào.

- Hử?

- Dạ sao vậy thầy?

Cô thắc mắc nhìn phản ứng của người thầy điển trai trước mặt. Không hiểu sao tim đã đập thình thịch trong ngực.

- Ăn mặc mát mẻ không đúng nội quy của trường, em muốn như thế nào?

- Ân.

Nghe tiếng giễu cơn của thầy giáo, cô mới bất giác nhìn lại mình.

Trời ạ, bộ quần áo này của em cô đã quá ngắn, mặc vào thân hình cô còn ngắn hơn. Trông thật là...

Hải Tiêu Tiêu vội vàng cài lại nút áo, tay nhanh chóng kéo váy xuống, mắt thì đang tìm chiếc áo khoác của mình.

Nhưng chưa để cho cô làm xong thì một thân hình xông tới ép chặt cô vào tường, bên tai vang lên một giọng nói lạnh lẽo.

- Em muốn bị phạt thế nào? Ăn mặc không đúng đồng phục bây giờ còn muốn quyến rũ thầy giáo của mình nữa!

- Quyến... Quyến rũ gì chứ?

Đầu óc cô như bị ai đó đập vào một gậy, mặt nóng lên.

- A, thật là một học sinh hư, tôi phải phạt em.

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Cơ thể em thật đẹp!

Hơi nóng phả vào tai cô làm cô từng trận ngứa ngáy.

Hải Tiêu Tiêu vùng vẫy muốn đẩy người ra.

Không để cho cô kịp phải ứng, đôi môi lạnh lẽo như nước đá áp lên môi cô, cưỡng bức hôn xuống.

- Ư...

Bàn tay nhanh chóng cởi bỏ chiếc áo học sinh, mặc cho cô phản kháng thế nào cũng vô dụng.

- Ư, buông tôi ra, đồ biến thái...ư...

" Cạch "

Tiếng còng vang lên lạnh lẽo, một tay cô đã bị chiếc còng khóa lại với thanh cửa sổ.

Con mẹ nó, chuyện gì vậy!

Cô dù gì cũng là cô gái 23 tuổi không phải học sinh 18 tuổi ngây thơ gì đó đâu nha.

Ánh mắt cô lạnh lẽo nhìn người thầy biến thái phía trước.

- Mau thả tôi ra.

- Hải Tiêu Tiêu, đừng nghĩ tôi không nhận ra cậu!

Anh lạnh lùng khoanh tay nhìn cô gái phía trước, lúc này chiếc áo mở rộ lộ ra đôi gò bòng được bao bọc kín trong chiếc bra màu trắng.

Càng nhìn anh càng khó kìm nén được.

- Anh?

Cô giật mình, người này cô không quen biết, sao anh ta lại biết thân phận của cô chứ.

- Đến tôi cậu cũng không nhận ra, quên nhanh thật đấy.

Vừa nói anh lại áp đến, bàn tay để lên ngực cô nhào nặng.

- Khốn khiếp, anh là ai hả?

- Trương Diệp Thành, bạn học của em.

Nhận được câu trả lời, cô càng trố mắt hơn.

Trương Diệp Thành, một kẻ cô lập không bao giờ nói chuyện với ai khi ấy lại là tên biến thái trước mặt sao, không thể nào.

- Sao có thể chứ?

- Sao lại không!

Chiếc kính mắt được mở ra, khuôn mặt yêu nghiệt lộ rõ trước mặt.

Hải Tiêu Tiêu bàng hoàng nhận ra, hình như đúng là cậu ta, Trương Diệp Thành, bạn học cũ của cô.

Nhưng sao lại thay đổi quá nhiều như vậy chứ, cô không thể nhận ra được.

- Đã biết là ai rồi thì ngoan ngoãn chịu phạt đi!

Nói rồi tay anh lại len lỏi xuống dưới, khóa váy bị kéo ra.

- Này sao anh lại làm thế, là Trương Diệp Thành thì sao, mau thả tôi ra.

" Rầm "

Chiếc tay không bị khóa còn lại của cô bị giữ chặt vào tường, chiếc váy được kéo xuống lộ ra cặp đùi thon gọn.

Tay anh lại bắt đầu xoa nắn bầu ngực sữa của cô, đầu vùi chặt vào cổ cô mà liếm mút.

- Ư... đừng...

- Nhiều năm không gặp, trông em càng mê người.

Anh vỗ vài cái vào ngực cô, làm cô đau điếng. Tay anh lại không ngừng vuốt ve trêu chọc hai hạt đào nhỏ đỏ ửng và đang cương cứng.

- Anh...ư...mau thả tôi ra...a.

Anh dường như không để ý những lời cô nói, tay dạo chơi khắp cơ thể của cô, đi đến đâu lại đốt lên ngọn lửa nóng bỏng đến đấy.

Đầu óc cô gần như trống rỗng, như cảm giác mới lạ này làm cô sợ hãi.

Miệng bất giác phát ra tiếng kêu mê người mà chính bản thân cô cũng không biết.

Lí trí còn sót lại cuối cùng làm cô bình tĩnh.

- Anh muốn gì? Xin thả tôi ra đi, được không?

- Nói thế nào nhỉ? Tôi lại không muốn thả em đi.

- Trương Diệp Thành! Đừng có quá đáng, tôi muốn kiện anh tội cưỡng bức.

- Oh, con mèo nhỏ cuối cùng cũng xù lông rồi, thật hư.

Vừa nói anh kéo văng chiếc quần lót, thứ phòng bị cuối cùng trên cơ thể cô.

- A... Đừng...

Sống trên đời 23 năm, đây là lần đầu tiên cô trần truồng trước một người đàn ông như vậy, vừa thẹn vừa giận không nói nên lời.

- Tiêu Tiêu, cơ thể em thật đẹp.

- Đừng...đừng nói nữa.

Giờ khắc này cô qua thật xấu hổ không chịu được, hai tay bị anh khóa chặt, cô chỉ có thể nhắm mắt thật chặt để không đối diện với hoàn cảnh ngại ngùng này.

Mặt cô đỏ ửng, làn da trắng ngần cũng không chịu nổi xấu hổ mà ửng hồng.

Anh tham lam sờ làn da mịn màng như da em bé của cô, khiến cô không thể không run rẩy vì nhạy cảm.

- Nếu không muốn chuyện em gái của em bị lộ ra ngoài, tốt nhất là ngoan ngoãn làm theo lời tôi.

- Anh đang uy hiếm tôi.

Đôi mắt tràn đầy lửa giận của cô từ từ mở ra đối diện với đôi mắt mê hoặc của Trương Diệp Thành.

- Hải Tiêu Tiêu...

Anh gọi tên cô rồi nhẹ nhàng bế cô lên để cô ngồi sát vào thành cửa sổ.

Lúc này, hai chân cô hơi mở ra, nơi tư mật hé lộ, một mảng màu hồng phấn động khiến hầu kết anh không ngừng lên xuống, trong mắt tất cả đều là dục vọng.

- Tôi không uy hiếp em, bởi vì em không còn lựa chọn nào cả.

Chưa đợi cho Hải Tiêu Tiêu đáp trả, anh dùng môi bịt kín miệng cô.

Lưỡi nhanh nhẹn trườn vào dây dưa cùng lưỡi cô, trao đảo tứ phương.

Vừa nhẹ nhàng nhấm nháp hương vị ngọt ngào, anh vừa đưa tay tiến đến nơi rừng rậm đã ẩm ướt mê người kia.

- Ư...

Có một vật lạ xâm nhập vào thân dưới, những cảm xúc lạ lẫm làm cơ thể cô chịu không nổi mà rung rẩy.

Hải Tiêu Tiêu cảm thấy nóng rang từ bụng dưới đến hết cô thể, có một khoái cảm khác lạ vừa làm cô nóng vừa làm cô mát lạnh, tê dại chạy khắp toàn thân.

Cách môi anh rời khỏi môi cô khéo léo để lại một sợi chỉ bạc, môi bắt đầu dời xuống dưới cắn mút cần cổ trắng noãn.

Anh từ tốn hôn lên từng tất da thịt cô, đi đến đâu lại để lại vết dâu tây đến đấy.

Hơi thở ngày càng nặng nề. Đầu óc cô bây giờ hoàn toàn bị dục vọng chiếm hữu, cô chưa bao giờ có cảm giác như thế này.

Nhưng cơ thể cô nói cho cô biết, cô muốn nhiều hơn nữa.

Không, sao cô lại có suy nghĩ đáng xấu hổ như thế chứ...

_____ Hết Chương 2_____

Đới Vi Vi: Ta có cách xuống dòng cho dễ đọc hơn đấy, không biết có hiệu quả không?

À, phải rồi, có một cô bạn bảo truyện ta viết giống y chang anime. Ta thừa nhận là có giống yếu tố về nhân vật, nhưng xin hỏi nội dung là hoàn toàn à (mặc dù nội dung chưa viết xong).

Còn có bạn bảo ta đạo văn, rồi bê nguyên văn án luôn. Vâng, chắc vậy ạ. Ta cũng đã nói mình lấy cảm hứng từ phim rồi đấy, còn soi mói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hải Tiêu Tiêu, mới như vậy mà em đã ra

- Đừng... Mau dừng lại...ư...ư...

- Nếu muốn em gái mình tốt nghiệp thì ngoan ngoãn nghe lời tôi. Đây là lần nhượng bộ cuối cùng!

- Không... Không cần.

- Hử? Em không cần cũng không còn lựa chọn nào khác. Em...phải là của tôi.

Anh bá đạo nói, rút những ngón tay được bao bọc thật chặt bởi nơi ấm áp kia, rơi cười khẩy đưa đến trước mặt cô.

- Xem ra cơ thể em chịu không nổi nữa rồi nhỉ?

Nhìn chất lỏng nhơn nhớp trên tay anh, cô xấu hổ nhắm mắt hét lên.

- Đừng... Dừng lại mau.

- A, em nói đừng dừng lại, vậy chúng ta tiếp tục.

- Không, không phải...ư...a...a...

Những ngón tay anh lại thuần thục đâm vào. Trương Diệp Thành gắng nhịn phần thân dưới đang căng cứng mà đùa giỡn cô.

Hải Tiêu Tiêu giờ phút này hoàn toàn choáng váng, những tiếng rên rỉ vì động tình không ngừng thoát ra từ cái miệng nhỏ nhắn.

"Cạnh"

Không biết từ lúc nào, chiếc còng tay được mở ra, anh đặt hai tay cô lên cổ mình.

Hải Tiêu Tiêu theo bản năng ôm chặt cổ anh, cô không thể không làm như vậy vì thân thể đã mềm nhũn, cô buộc phải bám víu lên người anh.

Bỗng nhiên anh tăng tốc độ, các ngón tay như ngoáy sâu vào trong, ma sát mọi thứ bên trong cô làm cô trở nên điên cuồng.

- A...ưm...ư...

Cô thở hỗn hển. Hai tay víu chặt vào lưng anh làm quần áo nhăn nhúng.

Phía dưới nóng như lửa thiêu đốt, sắp có thứ gì muốn trào ra ngoài.

Thân thể cô căng cứng, gắt gao ôm chặt Trương Diệp Thành.

- Aaaaaa...

Hải Tiêu Tiêu hét lên thật lớn rồi ngất đi, trước khi ngất cô ý thức được một điều, cô đã "ra" rồi.

Cơ thể cô không ngừng hấp dẫn anh, hoa mật ngọt ngào kia tham lam mút chặt ngón tay anh làm anh như phát điên.

Nếu như "người anh em" của anh ở bên trong chắc hẳn anh sẽ sung sướng như đi trên mây.

Nhưng bây giờ chưa phải lúc.

Anh cố gắng kìm chế lại dục vọng mãnh liệt. Dời sự chú ý sang các ngón tay, luận động ra vào càng nhanh hơn.

Tiếng nhót nhét cùng tiếng rên rỉ báu chặt lấy anh của cô làm anh càng hưng phấn, chỉ muốn đưa cô lên thiên đàng.

Hoa mật kia một trận co rút dữ dội rồi phun ra một dòng chất lỏng dụ hoặc.

Anh từ tốn rút tay ra, một mảng ướt sũng. Đưa tay lên kẽ liếm, anh ngọt ngào nhìn người con gái đã ngất đi trên tay mình.

Cười yêu nghiệt một tiếng, anh cúi sát xuống hôn nhẹ vào cách môi quyến rũ kia.

- Hải Tiêu Tiêu, mới như vậy mà em đã ra. Tôi phải huấn luyện cho em nhiều hơn nữa.

Nói rồi anh nhìn xuống thân mình cười khổ. Cái thứ kia của anh còn chưa có thỏa mãn mà cô đã ngất đi.

Lần này chỉ dùng tay nếu quả thật phải dùng cái thứ to lớn của anh không biết cô có chịu nổi không?

Anh lắc đầu cười khổ.

* * *

Lúc Hải Tiêu Tiêu tỉnh lại đã phát hiện mình nằm trong phòng y tế của trường.

Chiếc điện thoại lại đúng lúc reo lên, là có tin nhắn tới.

Cô mở điện thoại vừa thấy cái tên "Diệp Thành" thì bất giác nhíu chặt mày.

< Em ngủ dậy rồi thì ăn trưa đi, anh đã chuẩn bị đồ ăn ở trên bàn bên cạnh.>

Hải Tiêu Tiêu thoát nhìn qua chiếc bàn bên cạnh giường, quả nhiên có một hộp cơm trưa đã được đặt sẵn ở đấy.

" Ting " Lại có một tin nhắn mới.

Lại liếc nhìn xuống góc giường, đúng thật là có sẵn một bộ quần áo mới.

Cô đực mặt ra. Cái con mẹ nó, chuyện gì xảy ra.

Có phải cô đang nằm mơ không, hay là cô ngủ đến lú lẫn rồi.

Rõ ràng buổi trưa cô giúp Lương Lương ở lại dọn lớp sau đó...

Vừa nghĩ đến những chuyện xảy ra ở lớp học, mặt cô đỏ bừng như trái ớt.

Tim đập thình thịch không ngừng, cả người bỗng thấy lo lắng, bất an.

Không phải là sự thật, không phải là sự thật, không phải đâu.

- Aaaaaa....

Rõ ràng như thế thì chắc chắn là sự thật rồi, làm sao đây?

Trong đầu cô cứ rối tung rối mù không ngừng.

Sau khi ăn sáng và thay bộ quần áo sạch, cô quyết định về trọ.

Căn bản lịch học của cô là cả chiều nay nhưng nếu Trương Diệp Thành đã xin cho cô nghỉ thì cô cứ việc nghỉ luôn, tối nay lại không có buổi học nào nên cô quyết định về trọ của mình cách trường cũng không xa lắm.

Trước kia học lực em cô không được tốt nên những trường cao trung xung quanh địa phương cô sống cũng không vào được, đành phải sang thành phố khác để đi học.

Bởi vì tính cách ương bướng, bây giờ sống xa ba mẹ không ai quản giáo nên tích cách em cô càng ngày càng hư hỏng.

Quả báo là trước khi nhập học, em gái Hải Hoa Tiếu của cô gặp tai nạn khi đánh xe lỏng lẻo trên đường.

Bị thương hai chân không nhẹ, bây giờ đang bó bột ở bệnh viện rồi nên mới có việc cô đi học thay em.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ Hải Tiêu Tiêu ôm gấu bông ngã nhào xuống giường.

Trương Diệp Thành, không ngờ anh ta lại biến thái như vậy. Lúc còn học chung rõ ràng rất trầm tính, không tiếp xúc với mọi người nhiều.

Quan hệ giữa cô và anh ta cũng không nhiều.

Bây giờ anh ta muốn gì ở cô chứ, còn uy hiếp cô nữa.

Hảo hảo, Hải Tiêu Tiêu cô phải tránh càng xa càng tốt, nếu gặp phải anh ta chỉ sợ bị anh ta đè xuống.

Đúng vậy, anh ta muốn cướp sắc. Cô sẽ không để cho anh toại nguyện.

Sau khi quyết tâm phải trách xa con sói háo sắc Trương Diệp Thành, Hải Tiêu Tiêu mệt mỏi đi tìm Chu Công nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ôn Hạ Thanh

Căn trọ mà Hải Tiêu Tiêu thuê nằm trên lầu hai, sát bên cạnh cũng có rất nhiều học sinh như cô ở trọ.

Nên việc họ sang xin chút đồ, hay các vật dụng sinh hoạt cũng không trách khỏi.

Vì thế, Hải Tiêu Tiêu ngủ cả buổi chiều đã bị tiếng kêu cửa gọi tỉnh, đầu tóc bù xù xỏ dép đi mở cửa, trong miệng lại không ngừng lầm bầm chửi rủa người phá hỏng giấc ngủ của cô.

" Cạnh "

- Ai vậy?

Mở cửa ra, cô vừa cúi đầu xoa tóc rối bù vừa nói.

Người ở cửa thoáng giận mình, nhìn người con gái khuôn mặt thanh tú dễ nhìn đang tức giận vì bị làm phiền giấc ngủ.

Ôn Hạ Thanh tay cầm nồi lẩu, miệng tươi cười dịu dàng nói với người trước mặt.

- Ống nước phòng tôi bị hỏng đang sửa chữa, hôm nay mấy phòng trọ khác cũng không biết đi đâu chỉ còn mỗi phòng của cô. Không biết có thể cho tôi mượn bếp nấu nồi lẩu hay không?

Nhìn chàng trai trẻ bảnh bao trước mặt, áo sơ mi ngay ngắn, cùng chiếc quần jean đã hơi bạc màu, đôi mắt long lanh mong chờ câu trả lời của cô.

Lúc này, Hải Tiêu Tiêu cũng tỉnh ngủ hẳn. Cô có do hơi do dự.

- Quả thật là tôi đã gõ cửa từng phòng rồi, chỉ có cô là mở cửa.

Ôn Hạ Thanh ánh mắt thoát thất vọng, cậu ta quả thật rất đói rồi. Đang nấu lẩu lở dở, ống ước lại hỏng chảy lan khắp phòng, cậu ta chạy đi gọi thợ sửa, rồi dọn dẹp phòng cũng đã quá mệt.

Lúc bụng đói mới nhớ nồi lẩu nấu dở của mình. Cậu ta đã gõ cửa những phòng xung quanh như không có ai cả, lần này gõ được phòng của cô như hình như có hơi bất tiện cho cô.

- Không sao, nếu bất tiện cho cô thì thôi vậy, tôi ra ngoài ăn.

Vừa nói vừa luyến tiếc nhìn nồi lẩu hải sản của mình.

- À, không sao, cậu cứ vào đi, tôi vào lấy bếp gas cho cậu mượn.

Dù sao cũng chỉ là cậu nhóc gặp tình cảnh bất đắc dĩ mới nhờ vả, cô không thể hẹp hòi như vậy được.

Vào trong phòng chải lại đầu tóc, cô xách chiếc bếp gas mini nhỏ ra ngoài, vừa vặn cầm thêm chén đũa.

Dù sao thì chỉ thấy cậu ta đem nồi lẩu qua thôi, nên cô tốt bụng cho cậu mượn thêm chén đũa.

Nhìn nồi lẩu hải sản sôi sùng sục toả hơi nước lên không khí, rồi một mớ thứ hỗn độn trong nồi, nào tôm, sò, hến, cá, bạch tuộc,...

Hoa Tiêu Tiêu không khỏi nuốt nước miếng, lúc ngủ dậy đến giờ cô còn chưa có ăn tối đâu, mà lẩu hải sản là thứ khoái khẩu của cô.

Thấy một ánh mắt sáng rực nhìn về nồi lẩu của mình, Ôn Hạ Thanh khẽ cười.

- Cô cũng ngồi lại đây ăn đi, dù gì cũng là bếp nhà cô nấu, tôi không thể hưởng lợi một mình được.

- Vậy thì tôi không khách khí nữa.

Hải Tiêu Tiêu vui vẻ chạy vào bếp lấy thêm chén cho mình.

Sau khi hì hục trong bếp lôi ra vài gói mì tôm, cô thành thạo mở gói bỏ vào nồi lẩu rồi hướng Ôn Hạ Thanh cười nói.

- Thêm mì ăn rất ngon, lại chắc bụng nữa.

Nụ cười này với người khác là một nụ cười láu lĩnh, nhưng đối với Ôn Hạ Thanh mà nói một nụ cười này thoáng cho cậu rung động.

Một cô gái nhỏ, mặc trên người bộ đồ ngủ in mèo Hello Kitty trông rất dễ thương.

Bởi vì hơi nóng bốc lên từ nồi lẩu mà má có chút ửng hồng, đôi mắt to tròn long lanh, khoé môi mơn mớn, hai tay vụng về bóc vỏ một con tôm nhìn đáng yêu không tả nổi.

Khung cảnh này, thật khiến cho người khác phải động lòng.

- Phải rồi, tôi còn chưa biết tên cậu nữa?

- Ôn Hạ Thanh.

- Ân, Hải Tiêu Tiêu, hân hạnh được làm quen.

Nhìn người con gái phía trước ngốc nghếch lâu tay thật sạch rồi đưa tay tới trước mắt cậu ngỡ ý muốn bắt tay làm bạn.

Ôn Hạ Thanh mỉn cười thân thiện, đưa tay nắm lấy tay cô.

- Hân hạnh.

Giờ phút này nếu Hải Tiêu Tiêu biết cậu nhóc trước mặt nói mình ngốc nghếch khẳng định sẽ cào cáu nổi giận lôi đình. Nhưng rất tiếc cô không có năng lực biết suy nghĩ của người khác nên vẫn cúi đầu ăn ngấu nghiến.

- Cậu bao nhiêu tuổi vậy?

- 18.

- Ân.

- Còn cô?

Hải Tiêu Tiêu thầm đắc ý trong lòng, chị đây đã 23 tuổi rồi đấy nhóc. Tuy là đầu nghĩ vậy nhưng miệng lại nói.

- Cũng vậy.

Lại một hồi trầm mặt, dù sao cũng vừa mới quen biết, Hải Tiêu Tiêu ngại hỏi nhiều chỉ lo ăn thôi.

Một con tôm đã được bóc vỏ sạch sẽ rơi vào chén của cô.

Hải Tiêu Tiêu mặt đầy nghi ngờ ngước lên nhìn vừa thả con tôm vào chén của mình.

- Tôi không thích ăn tôm lắm, dù gì cũng nhường phụ nữ.

Ôn Hạ Thanh nhẹ nhàng nói ra thắc mắc của Hải Tiêu Tiêu.

Ừ, ga lăng với phụ nữ, cũng không sai, cô không nghi ngờ gì cầm lấy con tôm bỏ vô miệng nhai.

Tiếc theo đó, lần lượt những con tôm đã bóc sạch vỏ rơi vào chén cô, cô hoàn toàn cảm thấy tự nhiên mà hưởng lấy đãi ngộ này.

Ăn xong, Ôn Hạ Thanh tranh rửa chén thay cô, cậu ta bảo hôm nay đã làm phiền cô rồi nên muốn giúp một tay.

Hải Tiêu Tiêu cũng không ngăn cản, hôm nay chỉ tốn chút ga đã có thể ăn miễn phí một nồi lẩu cô có gì không hài lòng chứ, cô vừa ngồi gác chân trên ghế vừa nghịch điện thoại đến vui vẻ.

Sau khi rửa chén xong, Ôn Hạ Thanh nghĩ chắc ống nước đã sửa xong nên vội vã cáo từ. Trước khi đi còn không quên cảm ơn, nhờ vả về sau còn giúp đỡ lẫn nhau.

Phòng trọ của cậu ta cách cô hai phòng, ở cúi hành lang của lầu hai này. Còn bảo về sau có chuyện gì đều có thể nhờ vả cậu ta, không cần phải ngại.

Hải Tiêu Tiêu cũng không quan tâm lắm nên gật đầu cho qua tiễn cậu ta về, sau đó mở laptop đăng nhập vào QQ.

_____Hết Chương 4_____

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Nhân yêu trong game

* Nhân yêu: Nam chơi nhân vật nữ, nữ chơi nhân vật nam ở trong game thì bị gọi là nhân yêu.

Dạo bảng tin nửa ngày trời, Hải Tiêu Tiêu cuối cùng cũng đợi được Lạc Hoan Hoan, cô bạn thân nhất của mình online.

< Áng mây hồng >: Bà cô của tôi ơi, không phải giờ này cậu phải học bài sao, sao rảnh rỗi onl vậy?

< Con cá nhỏ >: Cũng chỉ học lại mấy kiến thức cũ, sao làm khó được cô nương 23 tuổi như tớ chứ! ╰(*"‿"*)╯

< Áng mây hồng >: Phải không? Liệu cậu có qua nổi môn ngoại ngữ! >_<

< Con cá nhỏ >: -_-||

Hải Tiêu Tiêu đen mặt, môn ngoại ngữ chính là nhược điểm lớn nhất của cô, môn này không đặt tiêu chuẩn cô xém không đậu tốt nghiệp.

Chẳng lẽ lần này học lại cô vẫn không đạt tiêu chuẩn sao?

< Áng mây hồng >: Sao không nói chuyện? Chẳng lẽ nói trúng tim đen của cậu rồi à! Haha >_<

< Con cá nhỏ >: Lượn đi cho nước nó trong. (¬_¬)

Lại cùng Lạc Hoan Hoan tán ngẫu một hồi, cô mới thoát khỏi QQ, đăng nhập vào một game đang nổi trên mạng.

Game này tên là " Vũ Kiếm Khách ", cô chơi cũng được hơn một tháng rồi, đồ hoạ khá tốt, cốt truyện cũng rất hay, đánh rất mượt tay.

Nhân vật cô chọn là một tiểu cô nương đảm đương chức vụ thầy thuốc, hằng ngày toàn đi hái dược liệu để chế tạo linh đan và các thần dược, nếu có đánh quái cũng là núp từ xa bổ trợ, hồi máu cho đồng đội.

Lúc đang tung tăng đi hái thuốc trên núi, màn hình chính đột nhiên hiện lên tin nhắn của Bang Hội Nhất Kiếm Phong.

Cô kích vào tin nhắn, lướt lên xem tin nhắn cũ, không biết trong này mọi người đang làm gì mà rất ầm ĩ, náo nhiệt.

[Tinh Binh] Thập Tiểu Ly: Ta thấy Cửu tỷ tỷ là đẹp nhất, mọi người có thấy vậy không?

[Tinh Binh] Cửu Viên Viên: Thập muội nói quá, ta thấy muội, Bát tỷ, Lục tỷ cũng rất đẹp ^_^

[Tinh Binh] Thập Tiểu Ly: Lão Đại, huynh nói thử xem, chức hoa khôi Bang Hội chúng ta có phải là Cửu tỷ hay không?

[Trưởng lão] Tề Triệu Long: Không sai.

[Tinh Lão] Nhị Thuỷ Hiên: Quả thật, Cửu muội là cực phẩm nha. (~_^)

[Tinh Binh] Thất Thế Quân: Còn Tứ tỷ vẫn chưa show ảnh, làm sao biết được!

[Tinh Binh] Thập Tiểu Ly: Ta thấy Tứ tỷ tuy chơi nhân vật nữ thầy thuốc, nhưng cày full như thế chắc chắn là yêu nhân.

[Tinh Lão] Nhị Thuỷ Hiên: Không phải chứ, ta đang còn có ý với muội ấy đấy ~_~!!!

[Tinh Binh] Thập Tiểu Ly: Chắc chắn là nhân yêu, huynh có thấy tỷ ấy cho xem ảnh lần nào chưa, lại còn lạnh lùng ít nói nữa, chắc là một đại nam nhân ẻo lả.

[Tinh Binh] Cửu Viên Viên: Chắc không phải đâu, Tứ tỷ rõ là nữ nhân.

[Tinh Binh] Thất Thế Quân: Tứ tỷ không phải là nhân yêu.

[Tinh Binh] Thập Tiểu Ly: Nhân yêu, không sai đâu.

[Tinh Binh] Cửu Viên Viên: Mọi người đừng cãi nhau nữa, Tứ tỷ đang online, hỏi tỷ ấy là được rồi.

[Tinh Lão] Nhị Thuỷ Hiên: Đúng vậy, kêu Tứ muội show ảnh là biết có phải nhân yêu hay không!

[Trưởng Lão] Tề Triệu Long: Đúng vậy.

[Tinh Binh] Thất Thế Quân: Tứ tỷ, tỷ mau ra đây nga.

Mọi người trong Bang bắt đầu kêu gọi Tứ tỷ ra chat. Mà người mọi người đang kêu gọi không ai khác chính là cô, Hải Tiêu Tiêu.

Bang Hội Nhất Kiếm Phong thì chỉ có 10/15 thành viên. Cấp bậc phân chia làm ba loại: Trưởng Lão (người cầm đầu cũng là người tạo ra Bang Hội), Tinh Lão (người có lever cao, đứng sau Trưởng Lão), Tinh Binh (là danh hiệu cho các thành viên bình thường).

Mà cấp bậc còn được chia theo cấp độ của từng người, xếp theo thứ tự: Nhất, Nhị, Tam, Tứ,....

Ngoài Trưởng Lão thì có ba Tinh Lão chính là Nhị, Tam, Tứ.

Sáu người còn lại chính là Tinh Binh.

Dựa vào lực chiến và lever còn có thể thay đổi lại địa vị của từng người.

[Tinh Lão] Tứ Tiêu Tiêu: Ân, mọi người tìm ta có chuyện gì vậy?

[Tinh Binh] Thất Thế Quân: Tỷ đọc tin nhắn rồi chứ. Mọi người muốn xem ảnh thật của tỷ!

[Tinh Lão] Tứ Tiêu Tiêu: Ta đọc tin nhắn rồi, ta quả thật không phải nhân yêu, Cửu muội đẹp như vậy chính là bông hoa của Bang nha, ta làm sao dám so với muội.

[Tinh Binh] Cửu Viên Viên: Tứ tỷ nói quá...

[Tinh Binh] Thập Tiểu Ly: Viên Viên, tỷ còn e thẹn cái gì nữa, hoa khôi của Bang Hội Nhất Kiếm Phong là của tỷ nha ^_^ (biểu tượng pháo hoa)

[Tinh Lão] Nhị Thuỷ Hiên: Không sai, hoa khôi của Bang chúng ta là Cửu muội Viên Viên. (biểu tượng chúc mừng)

[Trưởng Lão] Tề Triệu Long: ừ (biểu tượng chúc mừng)

Haha, đọc tới đây Hải Tiêu Tiêu không thể nén cười, chỉ là game thôi mà, chơi game là đủ cần gì phải show ảnh tìm hoa khôi làm gì chứ.

Chẳng lẽ cứ không cho xem ảnh là bị gọi là nhân yêu.

Hải Tiêu Tiêu thoát khỏi ô trò chuyện, bắt đầu thực hiện nhiệm vụ ngày hôm nay.

<< Song hành diệt quái >> có cơ hội nhận được đá tinh luyện cấp S, thảo dược trị thương và Linh Thú bậc A.

Chật, chiến lợi phẩm không tồi, Hải Tiêu Tiêu lại gửi tin nhắn vào Bang Hội.

[Tinh Lão] Tứ Tiêu Tiêu: Có ai muốn " Song hành diệt quái" cùng ta không?

Gửi tin nhắn đã hơn 3 phút mà không ai trả lời vấn đề của cô, vài người nam đã đi diệt quái hoặc luyện cấp, còn nữ thì ríu rít nói chuyện làm đẹp, shopping các kiểu trên trời dưới đất.

Đang lúc cô chuẩn bị đăng tin lên kênh thế giới để kiếm bạn đồng hành thì một tin nhắn nhảy lên.

[Tinh Lão] Tam Thanh: Ta tổ đội với muội.

" Ting " hệ thống hiện lên một thông báo.

<< Tam Thanh mời bạn tổ đội để thực hiện nhiệm vụ " Song hành diệt quái "...>>

Chưa đọc hết Hải Tiêu Tiêu đã chấp nhận.

Cứ như vậy, Tam huynh là người đánh trực diện cô ở phía sau bổ trợ, và hồi máu. Hai người song song đánh hết tiểu quái này đến tiểu quái khác.

Nhắc đến Tam huynh này thì điều đầu tiên hiện lên trong đầu Hải Tiêu Tiêu chính là một cao thủ, có lẽ trong Bang Hội chỉ xếp thứ ba nhưng kĩ thuật có

khi còn hơn Trưởng Lão Tề Triệu Long, là một người khá trầm lặng.

Chính là cao thủ ẩn thân trong truyền thuyết!!!

Nhưng có lẽ bởi vì tên nhân vật mà Tam Thanh bị nhiều người trong Bang coi là một nhân yêu. Là một mỗ nữ thô lỗ nào đó -_-||

Rất giống trường hợp của cô!!!

Trải qua 20 phút giao chiến, cuối cùng đội của Hải Tiêu Tiêu và Tam huynh cũng thắng, cô vui vẻ mở những rương vật phẩm nhặt được khi đánh quái bị rơi ra.

- Wow...

Hải Tiêu Tiêu kích động nhìn hệ thống thông báo vật phẩm cô nhận được: 1 viên đá tinh luyện cấp S, 3 cây Tuyết Liên, 10 viên Hồi Linh Đan, và một số dược liệu bình thường khác.

Hai mắt cô sáng lên, số cô may mắn thật mà.

1 viên đá tinh luyện cấp S có thể khiến cô tăng lên một lever, đợi đến lever khó nâng cấp nhất, cô sử dụng cái này chẳng phải là một bước lên trời à.

3 cây Tuyết Liên, mỗi lần sử dụng sẽ được hồi sinh ngay tức khắc đó nha.

10 viên Hồi Linh Đan, khi sử dụng lực chiến tăng gấp đôi trong 5 phút. 10 viên này mua trên cửa hàng cũng tốn 333 vàng chứ chẳng ít.

Haha, cô phát tài rồi. Đối với một người chơi không bao giờ nạp thẻ hay tốn tiền vào game thì chắc chắn là phát tài rồi.

Cẩn thận cất tất cả vật phẩm quý giá vào túi đồ, Hải Tiêu Tiêu treo máy, cho nhân vật tự động làm nhiệm vụ.

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Em thật ngang bướng, tôi phải dậy dỗ lại em

Sáng sớm, Hải Tiêu Tiêu lại như thường lệ vừa gặm bánh mì vừa đi bộ đến trường.

Cách này vừa tiết kiệm thời gian ăn sáng của cô, vừa tiện tập thể dục buổi sáng để cho thân thể khỏe mạnh.

Trường của cô cũng không xa, đi bộ khoảng 15 phút là tới, khu vực quanh đây khá yên bình, không hề gặp kẻ xấu. Tuy vậy nhưng cô cũng không đi học buổi tối hoặc về quá trễ.

Đang vừa đi vừa hát vài điệu nhạc cô thích thì một chiếc xe đạp trắng xám dừng trước mặt cô.

- Lên đi, tôi chở cô tới trường.

Ôn Hạ Thanh tươi cười nói, trong ánh nắng ban mai, nụ cười ấy thật ấm áp và dịu dàng.

Nhìn đồng phục của mình và cậu ta giống nhau, Hải Tiêu Tiêu mới biết thì ra hai người cùng trường.

Có người chở thì cô mắc gì phải dày vò mình đi bộ.

Cô dứt khoát vui vẻ ngồi lên yên sau xe đạp.

Bánh xe lăn bánh, dưới những cây cổ thụ đang vươn những cầm lá xum xuê, dưới cái nắng vàng ban mai.

Có một đôi trai gái vừa đi xe đạp vừa trò chuyện vui vẻ.

Thật là một khung cảnh đẹp đẽ!

Cười khẽ một tiếng, người đàn ông đi xe ô tô dừng lại lặng lẽ nhìn đôi trai gái đang đi phía trước.

Nhấn chân ga, bánh xe chạy vượt qua đôi nam nữ nọ, bỏ lại họ ở phía xa tít.

Đến trường, Hải Tiêu Tiêu vui vẻ cảm ơn Ôn Hạ Thanh, thì ra cậu ta rất cởi mở, nói chuyện với cậu thật vui.

- À, phải rồi tôi học lớp 6 cô học lớp nào vậy?

- Tôi học lớp 8, cách lớp cậu hai lớp nha.

- Ừ, vậy tan học tôi đèo cô về, dù sao chúng ta cũng cùng đường.

- Ừm, vậy thì cảm ơn cậu rất nhiều, tôi vào lớp trước đây, tạm biệt.

- Tạm biệt.

Ôn Hạ Thanh nhìn cô hướng lớp đi vào mới thu lại ánh mắt nóng bỏng, dắt xe vào chỗ đậu xe cho học sinh.

* * *

- Thầy dạy Ngoại Ngữ mới quả thật là soái, ước gì thầy ấy là của riêng tớ.

- Cậu nằm mơ giữa ban ngày ấy à, Thầy Trương là của Mĩ Mĩ, còn ai xứng với thầy ấy hơn Mĩ Mĩ xinh đẹp của chúng ta chứ.

- Đúng vậy, Mĩ Mĩ là phù hợp nhất.

Người được gọi là Mĩ Mĩ là lớp phó học tập, vừa xinh đẹp lại giàu có, là một Tiểu Thư ngạo mạn nhất, nam sinh theo đuổi cô ta phải xếp thành hàng dài quanh sân trường.

Hải Tiêu Tiêu bước vào lớp học nghe mọi người bàn tán chuyện gì đấy cũng không quan tâm lắm.

Lặng lẽ đi về đúng chỗ ngồi của mình.

" Cạnh " một xấp giấy đặt lên bàn cô, ngước mắt lên chính là một đôi kính đen đầy sát khí.

Mẹ ơi, thì ra là Lớp trưởng tiểu bạch Hứa Trúc của cô, bộ mặt sắt ấy vẫn như bình thường đang nhìn chằm chằm cô.

- Hải Hoa Tiếu, chiều hôm qua cậu nghỉ học, bây giờ đem tất cả bài tập này nộp cho thầy Trương, sẵn tiện xin thầy cho làm bài kiểm tra bù.

Mặc kệ cho Hải Tiêu Tiêu mặt đơ phổng, lớp trưởng tiểu bạch hiên ngang rời đi.

- Số cô ta thật tốt, sắp được gặp thầy Trương đẹp trai rồi, biết vậy hôm qua mình cũng nghỉ học cho rồi.

- Cậu bị ngốc à, nếu hôm qua cậu nghỉ thì làm sao gặp được thầy Trương chứ.

- A, phải ha, đúng vậy.

Nhìn đống tài liệu trên bàn, Hải Tiêu Tiêu vẫn còn ngơ ngác thì cô bạn Lương Lương bên cạnh tốt bụng quay sang nhắc nhở.

- Chiều hôm qua cậu không đi học nên không biết, giáo viên Ngoại ngữ đã thay người mới, rất là đẹp trai nha.

Vừa nói vừa sáng hai con mắt, chỉ thiếu chảy nước miếng nữa thôi.

- Mau đi đi, cơ hội tiếp xúc với thầy giáo Trương trẻ đẹp như thế là có hạn đấy.

Hải Tiêu Tiêu xì mũi, cô cũng không có mê trai như thế nha.

Cô ôm tập bài tập đến phòng giáo viên tổ ngoại ngữ trong ánh mắt ghen tị của bọn con gái trong lớp.

- Thầy Trương, em đến nộp bài kiểm tra hôm qua của lớp 8 ạ.

Vừa gõ cửa phòng, cô vừa nói.

Bên trong im lặng một hồi rồi mới vang lên một giọng nói trầm ổn.

- Vào đi.

Nghe vậy, cô từ từ mở cửa bước vào, như trên ghế lại không phát hiện có ai cả, cô lại đặt xấp giấy lên bàn, nhìn thoát qua xung quanh.

- Hôm qua em nghỉ học nên đến xin làm bài kiểm tra bù.

Trong lúc cô đưa mắt đánh giá căn phòng, thì cửa phòng bị đóng lại, vang lên tiếng khóa trái.

- Đây là tự đưa mình vào hang cọp sao?

Trương Diệp Thành lười biếng tựa vào cửa, ánh mắt như có như không nhìn chằm chằm vào thân hình cô.

- Anh..., hóa ra là anh...

Hóa ra là anh chính là giáo viên ngoại ngữ mới của lớp cô, người được bọn con gái mê mệt, tranh giành.

Cô khinh bỉ nhìn người đàn ông trước mặt như nhớ những hành động của anh ta ngày hôm qua.

Thật bỉ ổi.

- Ánh mặt đó là sao, mới chưa đủ một ngày không gặp mà em đã nhớ tôi thế à.

Trương Diệp Thành bỗng dưng ép tới, cô theo phản ứng của bản thân lùi về sau, không cẩn thận ngã nhào lên ghế Sopha.

Anh được nước thuận tới, đè lên người cô, hai người ngã ngồi lên ghế Sopha.

- Anh muốn làm gì? Đây..., đây là trường học anh không được xằng bậy.

Cô hoảng sợ muốn đẩy anh ra nhưng bất lực, cơ thể anh thật cường hãn.

- Trường học! Hóa ra em muốn tôi xằng bậy ở đây.

Anh cười yêu nghiệp, không quan tâm cô đã giận đến đỏ mặt thuần thục cởi từng cúc áo của cô ra.

- Buông tôi ra, khốn kiếp.

Cô quơ tay loạn xạ, miệng không ngừng chửi bới, bất quá con mèo nhỏ xù lông trông rất dễ thương.

Anh kìm hai tay cô lại giữ chặt lên đầu, hai chân giữ chặt đôi chân đá loạn của cô. Anh cúi xuống ngậm lấy vành tai đã đỏ ửng, ở đó vừa cắn mút vừa thổi khí.

- Ư...ư.

Cơ thể cô chấn động rung lên nhè nhẹ.

- Mau buông, buông tôi ra.

Cô như hét lên nhưng anh vẫn không hề để tâm dời môi xuống cổ, hít hà hương vị ngọt ngào chỉ thuộc về cô.

- Ư... em gái anh.

Anh ngước mắt nhìn cô, tháo đôi kính xuống, đáy mắt thoáng một tầng sương mù động tình.

- Tôi không có em gái.

Nghe anh nói vậy cô càng giận dữ hơn.

- Tiểu đệ nhà anh.

- Không phải nhà anh mà còn là "nhà em" nữa đó.

- Anh... Bỉ ổi.

Cô trừng lớn mắt mắng, quả là đồ mặt dày.

- Cái miệng nhỏ nhắn này quá rảnh rỗi phải không?

Dứt lời anh cúi xuống áp chặt môi lên môi cô, tham lam hưởng thụ hương vị say đắm ngọt ngào.

- Ư...

Lưỡi anh luồng lách qua từ chỗ trong miệng cô, dây dưa cùng cái lưỡi đinh hương của cô.

Cô cố phản kháng, dùng lưỡi chặn những đợt tấn công của anh.

Cuối cùng bị bức ép quá đáng, cô nhắm chặt mắt, cắn xuống. Một mùi tanh nhè nhẹ lan tỏa hết khoang miệng.

Anh rời khỏi môi cô, mày khẽ nhíu, khóe môi thấm đượm máu tươi kinh hồn.

- Em thật ngang bướng, tôi phải dậy dỗ lại em.

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Lửa đã đốt, làm sao dập tắt được!

- Em thật ngang bướng, tôi phải dạy dỗ lại em.

Môi Trương Diệp Thành ép tới, mạnh mẽ tiến vào môi cô, cường bạo đi vào.

Mùi máu tanh nồng tràn hết khoang miệng Hải Tiêu Tiêu, làm cô phải nhíu mày.

Anh không cho cô có lại hành động cắn lưỡi anh như lúc nảy mà thô lỗ bóp chặt cằm cô đến đau rát.

Cho dù cô có phản kháng như thế nào cũng vô tác dụng, vì vậy cô buông lỏng, để yên mặc anh xâm phạm.

Nhưng ánh mắt tràn đầy uất ức và

lửa giận.

Thấy hành động lạ của cô anh cũng không hề để ý, tay nhanh chóng cởi bỏ áo cô ra.

Đến khi đôi gò bồng trắng hồng trong lớp áo bra màu trắng lộ rõ trước mắt, anh lại càng hưng phấn hơn, thoát cái chỗ nào đấy đã cương cứng.

Tay cách lớp áo ngực bắt đầu nhào nặn.

- Ư...đừng...

Nghe tiếng rên rỉ mê người của cô, hơi thở anh càng nặng nề.

Đôi tay anh đưa tay vuốt ve bầu ngực tròn, rồi đến vòng eo bằng phẳng non mịn. Cuối cùng đến cái mông căng mịn của cô, bóp vài cái, khóe miệng anh cong lên.

Hảo, mềm, co giãn, đàn hồi rất tốt.

Cơ thể anh lại nóng lên, tay nhanh chóng luồng ra sau lưng cô, vuốt ve, vỗ về. Miệng tại cổ cô cắn mút không ngừng.

- A...um...

Cơ thể cô mềm nhũn, khắp người như bị ngọn lửa thiêu đốt, dưới bụng có thứ gì đó cứng rắn đâm phải.

Bỗng hiểu ra thứ đó là thứ gì, khuôn mặt của Hải Tiêu Tiêu bất giác đỏ ửng lên.

Hình ảnh mê người của cô làm anh như bị ăn phải xuân dược, động tác bắt đầu gấp gáp hơn.

- A...

Anh đưa tay tháo áo ngực cô ra, nhanh chóng hai khỏa đầy đặn thoát khỏi vỏ bọc chặt trội xõa sồ trước mắt anh, hai núm anh đào ửng hồng đã cương cứng từ lúc nào.

Anh gầm một tiếng, rồi như một mãnh thú nhào tới cắn mút không ngừng, hận không thể nhai cắn nuốt chửng cô. ((◐▽◐*) Thiện tai thiện tai, anh này là ai tác giả không quen biết!!!)

Cảm nhận cảm giác vừa đau vừa tê dại trước ngực, Hải Tiêu Tiêu khó chịu uốn éo cơ thể.

Miệng thở dốc không ngừng, vừa cố tìm một tư thế thoái mái vừa đẩy đầu anh ra.

- Đừng... rất đau...

Nghe tiếng nói như muỗi kêu của cô, anh mới lòng ngẩng đầu lên.

Nhìn vành mắt đỏ ửng của cô, anh mới biết mình có quá hơi quá đáng.

Nhưng nhớ lại hình ảnh cô cùng người đàn ông khác chở trên chiếc xe đạp vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ, thì cơn áy náy hoàn toàn tiêu tan thay vào đó là lửa hận ngút trời.

Khốn khiếp, cô dám thân cận với người đàn ông khác ngoài anh, anh không cho phép.

Trừng mắt hung hăng nhìn cô, anh gầm nhẹ.

- Tiểu yêu tinh!

Chưa kịp đợi cho cô phản ứng, anh cúi đầu tiếp tục công việc của mình.

Cô thấy anh gọi vậy có hơi giận mình bất quá đã bị lửa giận dập tắt.

Ai là tiểu yêu tinh chứ? Em gái anh thì có.

Nhưng hình như lúc nảy, ánh mắt anh có tia như đang hờn dỗi.

Mà khoan, cô bị điên mới suy nghĩ như vậy, người đàn ông như thế này thì con mẹ nó hời dỗi kiểu gì chứ vì lúc này anh ta đang nhanh nhẹn cởi váy cô.

Cô bị ngu rồi!!!

Trong lúc cô đang suy nghĩ thì môi anh đã dời xuống bụng cô, hàng ngàn nụ hôn rơi xuống làm cô run rẩy.

Tay anh lại xoa nắn hạt trân châu phía dưới cho đến khi nó chuyển từ mềm mại sang cứng rắn. Sau đó lại vuốt ve bên ngoài hoa mật ẩm ướt.

Cảm thấy càng ngày càng nóng bức không chịu nổi. Anh đưa tay cởi hết cúc áo sơ mi của mình, để lộ một lồng ngực rắn chắc, mạnh mẽ.

Vài giọt mồ hôi theo cổ chạy xuống quanh xương quai xanh mê người, chảy xuống cơ bụng rắn chắn, rồi biến mất không thấy dấu vết.

Chật, cơ thể thật hoàn hảo. Hải Tiêu Tiêu thầm nuốt nước miếng.

- Hài lòng lắm phải không?

Tại đang chăm chú ngắm cảnh đẹp trước mắt, cô không do dự gật đầu.

Nhưng vừa như ý thức được cô quyết định phải lắc đầu phủ nhận.

- Phương diện này không hài lòng em nhưng phương kia thì rất được?

Đại não cô bị chậm một nhịp chưa hiểu anh đang nói cái gì, thì quần áo trên người bị anh cởi bỏ từng cái.

- Không.

Cô hoảng sợ cầm cái tay đang kéo váy mình ra.

- Không gì chứ, em không thấy mình đang nửa lõa thể ư.

Nói rồi anh gương mắt nhìn ngực cô đang đung đưa vì hành động của cô.

Ý thức được chuyện gì, tay cô rút lại ôm kín bầu ngực của mình, mặt thẹn đến không nói nên lời.

Thấy cô buông tay mình ra, anh liền dứt khoát lôi hết những thứ thừa thải trên người cô xuống, giờ cô đã hoàn toàn như con nhộng.

Làn da mịn màng, có lẽ vì đang thẹn thùng, cả người cô cũng gần đỏ như hai má của mình.

Trương Diệp Thành cười một tiếng rồi cúi xuống ôm cô ngồi lên đùi mình, tách hai chân cô ra, để nơi đấy của mình và của cô ma sát.

- A, đau.

Cô không nhịn được kêu lên, quần của anh ma sát vào chỗ đó của cô thì bảo sao không đau cho được.

- Đừng, buông tha cho tôi đi được không?

Cô lại nhỏ giọng cầu xin. Cô không muốn bị ăn sạch sành sanh ở đây đâu!

- Lửa đã đốt, làm sao dập tắt được.

- Thế thì dùng nước lạnh!

Anh lườm cô một cái, có cô ở đây tại sao anh phải dùng nước lạnh.

- Là ai đốt lửa thì người đó phải chịu trách nhiệm dập tắt.

- Rõ ràng là...

Rõ ràng là anh tự làm, tại sao tôi phải chịu trách nhiệm. Câu này chưa kịp nói hết thì anh đã đặt tay cô lên thứ nóng hổi ở bên dưới.

Cô đỏ mặt, sau đó từ đỏ chuyển sang đen rồi chuyển sang trắng bệt.

- Tốt nhất em phải tự mình chịu trách nhiệm, "nó" là vì em mà như thế này đấy.

Anh thì thào thổi khí vào tai cô làm cô không nhịn nổi da gà.

Anh gặm cắn vành tai cô như một chú cún con, một tay véo nhẹ lên ngực cô, tay còn lại kéo khóa quần để thứ cương cứng tiếp xúc thân mật với hoa mật khiêu gợi kia của cô.

Cô không nhịn được rên rĩ đứt quãng, đầu óc lâng lâng bay trên không trung, không thể kiểm soát được mọi thứ.

"Xong rồi, lần này cô bị xoi tái." Hải Tiêu Tiêu đau lòng nghĩ.

_____ Hết Chương 7_____

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Trương cầm thú

Trong phòng làm việc của thầy giáo Trương mới đến phát ra những tới thở dốc làm người khác phải đỏ mặt nhưng bất quá phòng cách âm quá tốt, nên bên ngoài không thể nghe được âm thanh bên trong.

Hai thân ảnh, một lõa thể, một ăn mặc đoàng hoàng đang dây dưa với nhau.

Như nhìn người đàn ông là chủ động, còn cô gái ngại ngùng không cam tâm tình nguyện cho lắm.

- Khốn khiếp, anh mau buông tay tôi ra.

Hải Tiêu Tiêu mặt đỏ hết lên, có lẽ bởi vì đã động tình nên giọng cô bỗng mềm mại, quyến rũ hơn hẳn.

Anh ta vậy mà dám ấn tay cô vào "chỗ đó" vuốt ve. Thứ đó của đàn ông không phải cô chưa từng thấy qua, chỉ là...sao lại lớn như thế chứ T...T, lại còn rất...rất nóng.

Anh không những không nghe thấy cô đang nổi giận, dùng tay mình hướng dẫn tay cô xoa nắn lên xuống chỗ cứng rắn của mình.

Bàn tay nhỏ nhắn, mát lạnh của cô làm anh thật thoải mái.

- Tiểu yêu tinh, em học cho tốt, phục vụ tôi hoặc là để tôi phục vụ em.

Nói rồi Trương Diệp Thành buông tay cô ra, mày khẽ nhướng bảo cô tiếp tục làm công việc như anh đã hướng dẫn.

- Tôi không muốn.

- Em chắc chứ?

- Tôi...

Trong lúc cô còn do dự, anh đã bình tĩnh nâng mông cô lên.

Vì đột ngột được nâng lên làm cô mất thăng bằng, hai tay vòng qua ôm chặt cổ anh.

Anh để vật cứng rắn của mình ma sát xung quanh hoa mật.

- Đừng...to như vậy...không được!

Cô cắn răng nói, sao có thể vào được chứ, khẳng định cô sẽ chết mất nếu anh đem cái thứ to lớn kia đẩy vào.

Thật sự bây giờ cô muốn chạy trốn.

- Hình như miệng em quá rảnh rỗi thì phải!

Anh cắn môi cô, đưa lưỡi vào chao đảo khắp nơi, làm cô rên rĩ cũng không được, chỉ có thể gắng hết sức thở gấp.

Vật cứng rắn của anh vẫn chưa vội vào, chỉ xoay tròn xung quanh hoa mật kia, để chất lỏng nơi đó có thể bôi trơn, đến lúc thật sự đi vào sẽ dễ dàng hơn, tránh cho cô đau rát.

Cảnh xuân vẫn đang tiếp diễn thì cửa phòng bị gõ.

Anh buông môi cô ra, ngừng lại mọi động tác, im lặng lắng nghe tiếng gõ cửa cùng tiếng thở gấp của cô bên tai.

- Có người.

Cô trợn mắt, sẽ có người thấy cảnh xấu hổ này của cô mất, không được.

Cô vội vàng muốn rời khỏi người của anh như eo bị bàn tay anh giữ chặt lại.

- Buông ra, sẽ có người thấy.

Cô bắt đầu giẫy giụa.

Tiếng gõ ngày càng lớn, tim cô đập ngày càng nhanh, khi nó chuẩn bị rớt ra ngoài thì...

- Như vậy không phải càng kích thích!

Môi anh áp tới, nuốt hết mọi không khí của cô, đồng thời ngay lúc đó, anh cố định mông cô, đi vào.

Cảm giác đau đớn như bị đâm qua từng thớ thịt làm cô hét lên, nhưng miệng đã bị anh chặt lại mà nuốt xuống, biến thành tiếng kêu rên rĩ.

Nước mắt chảy dài.

Đau, thì ra lần đầu lại đau như vậy.

Cái thứ to lớn kia thế nào lại vào được, cô có thể cảm nhận được sự to lớn và nóng bỏng ấy bên trong mình.

Anh buông môi cô ra, dịu dàng dụ hoặc.

- Ngoan, tí nữa sẽ hết đau.

Vừa nói anh vừa động thân dưới.

- Đồ cầm thú, đau chết tôi rồi...ra, ra mau, huhuhu...

Cảm giác bên dưới đau đớn không thôi, cô cào cấu vào lưng anh thút thít khóc.

- Ừ...um...chưa "ra" được đâu, tí anh sẽ làm em ra.

Ngoài cửa vang lên vài tiếng gõ nhỏ, có lẽ người ở ngoài đã mất kiên nhẫn.

- Cầm thú, vô sĩ...ư, tên khốn...anh mau rút ra.

- Tuy phòng cách âm cũng khá tốt nhưng em kêu lớn như vậy người ta sẽ nghe thấy đấy, ngoan ngoãn hưởng thụ đi.

Anh thì thầm cắn vào tai cô thổi khí.

Cảm giác đau đớn không được xua tan lại không thể kêu lên, cô không chịu nổi nữa cắn vào cổ để phát tiết sự tức giận.

Dần dần, động tác ra vào của anh càng thuận lợi, tiến độ cũng nhanh hơn.

Cảm giác đau đớn ban đầu được thay thế bằng một khoái cảm thoải mái, như có một dòng điện tê dại chạy khắp toàn thân cô.

- Ư...thật chặt.

Anh khẽ cắn răng, luận động ngày càng mãnh liệt.

Hoa mật của cô ôm lấy triệt để vật cứng rắn của anh, co bóp, siết chặt nhưng muốn nuốt chửng lấy. Anh hoàn toàn đê mê trong cảm giác này, chỉ hận không thể hoà tan cô vào anh.

- A...um, chậm...chậm chút...

Cô không ngừng rên rỉ, âm thanh giao hợp vang lên nhóp nhép không ngừng, phía dưới cô không ngừng nóng lên như có thứ gì đó chuẩn bị co bóp muốn phun trào ra ngoài.

Thân thể căng cứng, hai tay ôm chặt lấy lưng anh, trên mặt cô mồ hôi nhễ nhại làm tóc bết cả vào mặt.

- Ngoan, mau hôn tôi.

Anh thở hổn hển nói. Hai tay xoa nắn vòng eo nhỏ nhắn của cô.

- Ư.

Đầu óc cô như bị trúng tà, môi cô cúi xuống, vụng về hôn môi anh, bắt trước anh gậm cắn, liếm, mút.

Anh đáp lại nụ hôn của cô, tay đang xoa nắn eo thì bỗng đổi thành cầm chặt, nâng eo cô lên dập xuống thật mạnh.

- A...

Mỗi cú thúc của anh làm cô không nhịn được rên rỉ. Sâu, sâu quá. Anh như muốn hòa tan cô từng chút một.

Phía dưới co rút, toàn thân cô cương cứng, anh nắm chặt eo cô thúc một phát thật sâu không lường nổi, phóng toàn bộ thứ chất lỏng ấm nóng vào bên trong cô.

Bởi vì khoái cảm đạt đến cực điểm, cô muốn hét lên nhưng bị môi anh chặt lại, nuốt xuống.

Nhịn xuống từ trận co bóp run rẩy, cô cảm thấy như đang đứng giữa ranh giới địa ngục và thiên đàng.

Cả người mềm nhũn, không còn một chút sức lực, anh bế cô nằm xuống, phân thân bên dưới từ từ rút ra cùng với chất dịch trắng trào ra ngoài.

Cả căn phòng tràn ngập mùi hoan ái tình thú vừa mới trải qua.

Cô nhắm chặt mắt lại, nằm im không nhúc nhích, xương cốt toàn thân như được gỡ ra rồi ráp lại, đau đớn không thôi.

Anh bước vào WC, trong đó một vòi nước, anh dùng khăn nhúng nước, đem cô lau sạch sẽ.

Trong suốt quá trình, cô không nói tiếng nào chỉ im lặng nhắm mắt.

Đến cả quần áo cũng là do anh mặc thay cô.

Đến lúc cô mở mắt ra thì anh đã thay một bồ đồ khác hoàn hảo sạch sẽ ngồi trên bàn làm công việc của một người giáo viên.

Ai có thể tưởng tượng được một người đàn ông đoàng hoàng và nghiêm túc như thế lại vừa mới làm việc cầm thú chứ.

Tất cả đều là dối trá. Nếu ánh mắt có thể giết người, thì anh không biết dưới con mắt của cô đã chết bao nhiêu lần.

Cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng hướng tới mình, Trương Diệp Thành vẫn không ngẩn đầu lên, chỉnh sửa lại đôi kính mắt rồi bình thản nói.

- Tan học em hãy tới đây làm bài kiểm tra bù, sau đó tôi sẽ đưa em về.

Hải Tiêu Tiêu trừng mắt nhìn anh, miệng không ngừng chửi rủa.

Cũng may là tiết học đầu tiên được nghỉ vì giáo viên có việc đột xuất nếu không với sự hoan ái này của anh cô đã phải bỏ một tiết học rồi.

Cô không muốn ở lại với con sói đói này nữa, nhanh chóng mở cửa chạy một mạch về lớp.

Đời cô thật cẩu huyết khi gặp phải anh ta.

Anh ta không phải Trương Diệp Thành, mà chính là Trương cầm thú.

Đúng vậy! Trương cầm thú.

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Dạy kèm? Cho riêng cô?

Tan học, Hải Tiêu Tiêu vội vàng chạy ra cổng trường.

Từ xa đã thấy được bóng dáng dịu dàng của Ôn Hạ Thanh. Cậu ta đứng dưới nắng, mái tóc khẽ bay theo gió làm người ta phải đắm đuối vào khung cảnh dụ hoặc ấy.

Bề ngoài cậu ta rất được, mắt to sáng như có vẻ lạnh lẽo, mũi cao, môi mỏng. Không thể phủ nhận khi mặc áo trắng trong rất thư sinh.

Và điều đó càng chắc hơn khi các cô gái đi ngang qua đều phải ngoái đầu nhìn lại.

Hải Tiêu Tiêu chạy vội lại, vẻ lạnh lẽo trên đôi mắt ấy bỗng chốc biến mất, thay thế bằng ánh mắt dịu dàng, nóng bỏng.

Hải Tiêu Tiêu không hề nhận ra sự thay đổi lớn ấy, cô ấy náy nói với cậu.

- Thật xin lỗi, bây giờ tôi phải ở lại làm kiểm tra bù nên cậu cứ về trước đi!

- Không sao, tôi đợi cô cũng được.

Ánh mặt Ôn Hạ Thanh nhìn cô dịu dàng như nước.

- Làm sao có thể chứ? Cậu cứ về trước đi, tôi đâu thể mặt dày làm phiền cậu thế được.

Ôn Hạ Thanh thật sự muốn nói nếu là cô thì không phiền chút nào. Nhưng dù gì hai người mới quen hôm qua nên cô ngại ngùng cũng phải.

- Vậy tôi về trước.

- Ừm, tạm biệt.

Cô vui vẻ giơ tay chuẩn bị tạm biệt.

- Chúc cô thi tốt.

- Cảm ơn cậu.

Sau khi tam biệt Ôn Hạ Thanh xong, Hải Tiêu Tiêu lại phải tới phòng Trương cầm thú làm bài kiểm tra bù.

Sau 45 phút uể oải làm bài, cô ngồi nhìn Trương Diệp Thành chấm bài của mình.

Anh bình thản nhìn chằm chằm vào bài kiểm tra của cô không ngừng dùng bút đỏ gạch tới gạch lui.

Cô buồn rầu úp mặt xuống bàn, phải biết rằng môn ngoại ngữ chính là nhược điểm chí mạng của cô, có học thế nào cũng không ra chữ.

- 10/50 câu đúng, không tệ, sắp đạt kỉ lục những người điểm kém nhất rồi.

Biết là anh đang nhạo báng mình, cô không lên tiếng, chỉ bĩu môi coi như đang kháng nghị.

- Tôi không biết mấy môn kia em học thế nào nhưng riêng môn ngoại ngữ của tôi phải cần bổ túc lại.

- À.

Hải Tiêu Tiêu ngồi nghịch ngón tay.

- Tôi quyết định phải bổ túc lại cho em.

- À.

Tiếp tục nghịch ngón tay.

Trương Diệp Thành từ từ ngẩng đầu, đẩy nhẹ mắt kính.

- Nếu em đã đồng ý thì bắt đầu ngày mai tôi sẽ dạy kèm cho riêng em.

- À.

Đang định nghịch ngón tay tiếp thì cô sự nhớ lại câu nói của anh.

- Hả?

Dạy kèm? Cho riêng cô?

- Tôi đói rồi, chúng ta đi ăn trưa rồi tôi sẽ đưa em về.

Anh vừa nói vừa đứng dạy cầm áo khoác của mình, tay không quên cầm cặp sách của cô để cô không có cơ hội từ chối.

- Này, này...

Ai muốn đi ăn với anh ta chứ, cô cũng có thể tự về được.

Chưa kịp nói gì thì bóng dáng anh đã biến mất không thấy đâu. Chắc là đi lấy xe rồi.

Cô bất đắc lắc đầu, sau đó ngao ngán đi ra cổng đợi.

Anh ta quá cao tay, ví tiền cô để trong cặp sách anh ta mang đi rồi, có muốn bắt taxi trốn về cũng không được.

Đợi chưa đến 3 phút thì một chiếc ô tô đen bóng chạy đến, cô cũng không rành về mấy hãng xe, nhưng nhìn chiếc xe này hẳn ra rất xa hoa đi.

Thấy anh trong xe nhướng mày xinh đẹp nhìn cô. Hải Tiêu Tiêu bực bội lên xe,lúc đầu định ngồi phía sau như cửa bị anh khóa, rút cục cô phải ngồi phía trước, ghế phụ ngay bên cạnh anh.

Đóng cửa xe "rầm" một cái thật mạnh, cô chu môi lẩm bẩm gì đó.

Nhìn thấy hành động trẻ con của cô, anh không nhịn được khẽ cong môi.

* * *

Xe dừng lại một quán cơm Tứ Xuyên nổi tiếng.

Không biết có phải khẩu vị của cô với anh trùng hợp hay không nhưng cô cực kì thích ăn cay.

Sau khi chọn một chiếc bàn gần cửa sổ thông thoáng, cô khoanh tay nhìn anh nghiêm túc cầm Menu chọn món, đến cả hỏi cô muốn ăn gì hay không cũng không thèm hỏi.

Quá đáng! Bất lịch sự! Tí nữa cô phải ăn thật nhiều cho hả dạ.

Một bát cơm nóng tỏa khói nghi ngút được đưa lên.

Tiếp theo là một đĩa gà xào ớt khô màu sắc rất bắt mắt.

Đậu hũ Tứ Xuyên, hương cay nồng nàn chui xộc vào mũi.

Cà tím vị cá, nấu cà tím với sốt chua ngọt vị cá cùng ớt ngâm chua. Chỉ cần nhìn thôi cũng tiết không ít nước bọt.

Ngoài ra còn có món Đỗ chiên thơm lừng và Hồi oa nhục (thịt lợn nấu hai lần) đậm đà.

Hoa Tiêu Tiêu không khỏi lau nước miếng nhìn một bàn đồ ăn.

- Có phải anh điều tra sở thích ăn uống của tôi không vậy?

Đây đều là những món cô thích nhất, cô và anh cũng không trùng hợp đến thế đâu.

Trương Diệp Thành bình thản xới cơm, vun một chén lớn đưa cho Hải Tiêu Tiêu.

Cô hài lòng nhận lấy bắt đầu động đũa.

Cô vui vẻ thưởng thức những món cay nồng từ ớt và tiêu. Vừa ăn vừa lau nước mắt nước mũi không ngừng.

Quá tuyệt vời!

Bố cô là người Tứ Xuyên, là vị đầu bếp tài ba của nha cô, khẩu vị cô như ngày hôm nay cũng do bố cô đúc kết mà thành.

Ăn gần hết nửa bàn cơm, cô mới nhớ vị nào đó còn chưa chịu đụng đũa.

- Anh không ăn?

Cô gắp miếng gà xào ớt khô cho vào miệng, hạnh phúc hưởng thụ vị cay xé trong cổ họng.

- Anh no rồi!

Từ lúc cơm được lên cô chưa hề thấy anh đụng đũa, vậy thì no kiểu gì?

- Rõ ràng anh vẫn chưa ăn gì?

Vừa nói cô vừa gắp miếng thịt heo cho vào miệng nhai ngon lành. Ừ, thịt heo kho mềm cùng với vị cay nồng của ớt hòa quyện thật là ngon.

- Em quên rồi sao, anh ăn rồi.

- Anh ăn gì chứ?

- Ăn em.

Sặc. Vị cay nồng xộc lên mũi, nước mắt cô không ngừng chảy ra, mặt vì bị sặc mà đỏ nghẹn.

Cô quơ vôi ly nước bên cạnh uống.

- Em không cần phải vui đến khóc khi anh ăn em chứ?

Hải Tiêu Tiêu đang uống nước bỗng trong đầu cô chỉ nghĩ muốn phun toàn bộ nước trong miệng vào bộ mặt bỉ ổi của Trương Diệp Thành. Mà thôi đi, nghĩ thì nghĩ chứ cô không dám làm đâu.

Cô đặt ly nước đã cạn xuống, lườm mắt khinh bỉ anh một cái rồi tiếp tục ăn.

Cuối cùng sau khi ăn no nê, Hải Tiêu Tiêu lười biếng móc điện thoại ra xem giờ chờ ai đó đang thanh toán tiền.

- Tôi đi WC rửa tay tí.

Đến khi cô biến mất sau cách cửa WC, Trương Diệp Thành nhìn chằm chằm chiếc điện thoại cô để quên trên bàn, đáy mắt lóe lên tia giảo hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Bị bắt nạt

Sau khi ăn cơm trưa xong, Hải Tiêu Tiêu cực kì thoải mái lười biếng xoa bụng ngồi trên xe để Trương Diệp Thành đưa về.

Khi xe dừng lại cách trọ của cô một khoảng vì con đường khá hẹp, ô tô không thể đi vào được.

- Sắp xếp thời gian học kèm xong anh sẽ gửi lịch qua tin nhắn cho em.

- Ân.

Hải Tiêu Tiêu vừa xuống xe, nghe anh nói không do dự gật đầu.

- Nhưng anh lấy đâu ra số điện thoại của tôi?

Cô thắc mắc nhìn Trương Diệp Thành thông qua cửa xe.

Anh bình tĩnh ngoắc ngoắc tay ý bảo cô lại gần.

Cô cúi sát tai xuống nghe anh thì thầm.

- Anh không thích tên tiểu bạch trên điện thoại em tí nào.

Cô đơ người, vẫn chưa hiểu anh đang nói cái vấn đề gì thì vành tai bị cắn một cái thật mạnh làm cô hét lên.

- Khốn khiếp, anh là chó à? Cứ cắn người lung tung!

Cô trừng mắt nhìn người nào đó còn đang cười vui vẻ nháy mắt với cô.

- Tạm biệt.

Bỏ lại một cây tạm biệt, anh thong dong nhấn ga chạy xe đi.

Cô nghiến răng nghiến lợi tức giận.

Dày vò cô đủ kiểu, đừng tưởng một bữa ăn là xong, sau này cô sẽ trả đủ.

Cô xách cặp đi lên phòng trọ của mình.

À, khi nãy anh ta nói vậy có ý gì?

"Tên tiểu bạch kiểm", "trên điện thoại".

Cô vội vàng mở điện thoại.

- Trương Diệp Thành, anh là cái đồ mặt dày!

Cô phỉ nhổ vào. Trên màn hình nền đáng lẽ là ảnh của Idol dễ thương, đẹp trai, quyến rũ chết người của cô bây giờ bỗng chốc biến thành ảnh của ai đó.

Điện thoại cô không hề để mật khẩu, vậy nên rất thuận tiện cho ai có ý đồ bất chính đụng vào.

Phải, chính là cái lúc đi vệ sinh. Con sói đói Trương Diệp Thành đã thừa cơ chạm vào.

Còn dám kêu Idol của cô là "tiểu bạch kiểm". Cô tức giận đổi hình nền thành tấm ảnh cũ, miệng không ngừng hỏi thăm tổ tông của Trương Diệp Thành.

* * *

Buổi chiều, Hải Tiêu Tiêu lại được Ôn Hạ Thanh chở đến trường bằng xe đạp.

Có trời mới biết mấy đứa con gái nhìn cô với ánh mắt thù hằn như thế nào.

Người ta bảo, gần vua như gần cọp, đối với cô thì gần trai đẹp chính là gần dao.

Cho nên bây giờ cô bị vây quanh như người nổi tiếng và chuẩn bị được một đám nhóc dạy dỗ đây.

Trách ai đây chứ!

Chỉ trách cái tên thầy giáo vô sỉ kia thôi.

Chiều nay lên lớp có tiết của anh ta, nên cô đâu thể làm gì ngoài tránh ánh mắt của anh ta lúc nào cũng nhìn chằm chằm vào cô.

Cô muốn tránh anh như anh đâu có dễ dàng buông tha.

Lúc thì kêu lên bảng, lúc thì tận tâm xuống hướng dẫn cô làm bài, đã vậy còn chỉ định cô là người thu bài nộp lại ở phòng giáo viên của anh.

Có khốn nạn không chứ!

Và trên đường về lớp, cô bị bạn học Mĩ Mĩ thân mến và các bạn trong nhóm của bạn ấy lôi vào trong Toilet nữ.

Bị bao vây ở giữa, còn bị hung hăng đẩy mạnh vào tường.

- Bạn học Hoa Tiếu à, sao bạn lại mặt dày vậy chứ?

Một bạn cao gầy, tóc ngắn ngang vai, ánh mắt châm chọc nâng cằm Hải Tiêu Tiêu lên.

Cô bực bội với thái độ của người trước mặt, đưa tay gạt tay người kia xuống. Dù gì cô cũng lớn tuổi hơn tụi nhóc này.

- Ái chà, mày còn dám xấc xược nữa à? Tao nói cho mày biết, thứ đê tiện như mày mau cút khỏi thầy Trương đi, đừng có lảng vãng trước mặt thầy ấy, chỉ tổ làm bẩn mắt thầy giáo yêu quý của tụi tao thôi.

Cô nàng tóc ngắn bỗng lật mặt, chỉ tay thẳng mặt cô phỉ báng.

- Tại sao tôi phải như vậy?

Cô trợn mắt nhìn lại, không hề tỏ ra yếu thế.

- Con điếm, mày đừng có quyến rũ thầy Trương, bộ mày nghĩ mày xứng với thầy ấy à.

Lần này nói là một cô bạn tóc xoăn, dáng người nhỏ nhắn cũng dễ nhìn, chỉ có điều, giọng nói the thé đó không hợp với ngoại hình tí nào.

- A ha, tôi không xứng, vậy các người đanh đá, chua ngoa mới xứng à?

- Mày...

Cô bạn tóc xoăn cứng họng, trừng mắt thật lớn về phía Hải Tiêu Tiêu. Bộ dạng trông thật xấu xí.

- Mày không xứng, người xứng với thầy ấy chỉ có Mĩ Mĩ thôi. Cha Mĩ Mĩ là hiệu trưởng trường mày đang học đấy, cậu ấy đẹp hơn mày, học giỏi hơn mày, dịu dàng lại tốt bụng hơn mày, nói chung là hoàn hảo hơn mày. Chỉ có cậu ấy mới xứng với thầy Trương, mày nghe chưa hả?

Cô bạn tóc ngắn nói, những người khác cũng hùa theo.

Chỉ duy nhất, cô nàng Mĩ Mĩ vẫn im lặng, dịu dàng đứng đó như đang thảo luận về một đề tài nào đó trên phố vậy, coi như mọi chuyện không liên quan tới mình.

- Chật, tôi có nghe lầm không? Tốt bụng đến nỗi mà làm ra mấy trò bẩn này với tôi à! Nếu giàu, đẹp, giỏi, tốt thế thì sao phải là sợ một đứa chẳng có gì như tôi cướp đi thầy giáo yêu quý của mấy người chứ! Haha, thật nực cười.

Hải Tiêu Tiêu cười châm chọc mắng.

Cô cũng không phải kẻ nhu nhược.

Người nào đụng vào cô trước cô sẽ đáp trả, "ăn miếng trả miếng" là châm ngôn của cô.

- Mày, mày...

Cô bạn tóc ngắn bắt đầu điên, cô ta đang định dùng vũ lực với cô thì bị Mĩ Mĩ ngăn lại.

Cô nàng Mĩ Mĩ không còn bình tĩnh như trước nữa, bị người ta chửi thì ai mà bình tĩnh được.

Cô ta đi tới chỗ cô, ánh mắt như người ngồi trên cao mấy ngàn thước nhìn xuống.

- Tôi chỉ muốn cô tránh khỏi thầy Trương của tôi thôi, đây là lời đe dọa! Thứ rác rưởi như cô không ai cần đâu, tốt nhất là nên yên phận làm "rác rưởi" của mình đi.

Cô ta kiêu ngạo bước đi vừa ra hiệu cho những người còn lại.

Cô gái to con nhất trong đám bước ra, xách một thùng nước to không biết đã đầy từ bao giờ hắt lên người cô.

" Ào "

Cô không kịp tránh, mọi chuyện diễn ra cũng quá nhanh đi.

Dòng nước lạnh buốt đổ xuống thân cô, làm cô đau rát.

Hai tai ù ù. Cả thân chật vật cảm nhận từng hơi lạnh buốt người.

- Như vậy vẫn chưa đủ, phải làm một lần dứt khoát cho cô ta từ nay về sau không bao giờ phạm vào nữa.

Cô gái đang cầm điện thoại quay video lại khinh bỉ nói.

- Đúng vậy! Chẳng phải cô ta là con yêu tinh chuyên quyến rũ người khác ư? Chúng ta phải cho cô ta hiện nguyên hình.

Cô ả tóc xoăn thâm ý nói.

Lúc này khắp người Hải Tiêu Tiêu bởi vì bị dội nước mà quần áo ướt sũng, dính vào người. Hiện lên đường cong mềm mại.

Bọn họ khinh bỉ bước tới gần cô.

- Các người... Đừng có quá đáng, đây là trường học.

Cô hét lên, nhưng vừa nói hết câu đã bị cô nàng to con kìm chặt hai tay ra sau. Những người khác thì nhanh tay xé quần áo cô.

- Khốn khiếp, các người dừng lại cho tôi.

Cô hét lên, hoảng sợ giãy giụa, chân bắt đầu đá lung tung.

Cô nàng cầm điện thoại cười lớn lên nhìn cô vật vã trong sợ hãi. Ả ta lại nói ra những lời ghê tởm.

- Ôi chao, nếu đăng lên trang trường mày sẽ là người nổi tiếng đấy, con điếm ạ! Haha.

Quần áo cô bị xé rách lộ ra những mảng da thịt và nội y bên trong.

Dù cô có khàn tiếng kêu la chửi bới cũng chỉ đổi lại những lời sỉ vã và những nụ cười châm chọc.

Mắt cô dần đỏ hoe, chẳng lẽ cô phải chấp nhận chuyện này. Con mẹ nó, cô chịu hết nổi rồi, sao không có ai cứu cô hết vậy a!

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Túy Lương Lương

Trong phòng học, Lương Lương (bạn thân của Hải Hoa Tiếu) đang lo lắng vì chưa thấy bạn tốt đi nộp bài cho thầy Trương về.

Đến lúc cô thấy đám người Mĩ Mĩ đang tụ tập ngoài cửa thì cô bắt đầu nghi vấn.

Bọn họ khẳng định là sẽ đi dạy dỗ một ai đó mới tụ tập thành như vậy. Đây không phải là lần đầu.

Chỉ cần với trí thông minh cơ bản, thì ai cũng biết người mà Mĩ Mĩ thù là ai.

Người Mĩ Mĩ thích là ai chứ?

Chính là thầy giáo Trương Diệp Thành hảo soái.

Thầy giáo Trương là ai?

Là người trong suốt tiết học vừa rồi chỉ chăm chăm chú ý Hải Hoa Tiếu.

Không cần nói cũng biết, cô ả Mĩ Mĩ khẳng định đang chuẩn bị bắt nạn Hoa Tiếu.

Bởi vì là bạn tốt của cô ấy, Túy Lương Lương cô nhất định sẽ không để cho kế hoạch của đám người Mĩ Mĩ thành công.

Vì vậy, cô âm thầm bám theo bọn họ.

Cho đến khi cô thấy bọn họ đẩy Hải Hoa Tiếu và chặn cô ấy tại bên trong Toilet nữ thì cô bắt đầu hoảng hốt.

Mọi người đang sĩ vả cô ấy, đúng như cô đoán là vì thầy Trương.

Túy Lương Lương định chạy vào để giúp Hải Hoa Tiếu thì khựng lại.

Một mình cô có chạy vào thì cũng không giúp được gì! Dám người kia thể nào cũng giải quyết cô bịt đầu mối.

Vậy thì cô đi kêu cứu viện đi, nhưng biết kêu ai bây giờ.

Mĩ Mĩ có cha là hiệu trưởng của trường này chống lưng thì cô biết phải tìm ai có khả năng chống lại đây chứ?

Ai đây, ai đây?

Đầu Túy Lương Lương đang không ngừng lướt qua những khuôn mặt để tìm người có quyền lực hoặc người có khả năng sẽ giúp được Hải Hoa Tiếu.

" Ào "

Âm thanh nước đổ vang dội khắp phòng Toilet.

Túy Lương Lương không còn do dự nữa khi thấy Hải Hoa Tiếu bị người ta dội một thùng nước lạnh vào người, cô chạy thật nhanh hướng văn phòng của thầy Trương mà đến.

Nguyên nhân không phải từ thầy ấy ư? Có lẽ thầy ấy sẽ giúp được Hải Hoa Tiếu.

Nghĩ vậy, chân Túy Lương Lương như được bôi dầu đâm đầu chạy đi.

"Rầm", "bịch"

Âm thanh đâm vào nhau, sau đó là tiếng có người bị ngã.

"Ui da!"

Tiếng nói của hai người một nam một nữ đồng thời vang lên.

Túy Lương Lương đau đớn xoa đầu.

Đang vội cô đâu có để ý có hai người vừa ở cầu thang đi ra chứ. Thế là cô nhào đầu vào một người, hai người không kịp xoay sở tình hình liền ngã xuống.

Tuy đầu đập vào ngực người kia nhưng cũng không đau lắm. Mà người kia đang nằm dưới thân cô cũng thật suất.

Da mịn như da em bé, mắt to tròn,đôi môi hình trái tim đỏ mộng, mẹ ơi, thụ trong truyền thuyết đây ư!

- Cô bé, không sao chứ!

Môi mọng khẽ mở, giọng nói ngọt ngào trong trẻo, cô như bị thôi miên. Nam tiểu thụ đang nói với cô ư, mẹ nó giọng nói thật hấp dẫn.

Lôi Hoa Vũ khẽ nhướng mày nhìn người con gái ở trên người mình vẻ mặt hoa si ngốc nghếch không chịu nổi.

Đáy mắt lộ vẻ chán ghét như rất nhanh đổi thành vẻ ân cần dịu dàng.

- Nếu không sao có thể đứng lên rồi chứ?

- A. Xin lỗi...

Túy Lương Lương vội vả đứng dậy, cô quả thực thật thất lễ.

Lôi Hoa Vũ đứng dậy khẽ phủi áo, sau đó chịu dàng cười với cô.

- Em không bị thương chứ!

Cô chợt ngẩn người sau đó vui vẻ lắc đầu. Lúc này mới nhìn thấy người còn lại đang đứng bên cạnh.

Mái tóc vàng óng ánh, ngũ quan tinh tế, tư thế bất cần đời đang hời hợt nhìn cô với vẻ như đang xem chuyện vui.

Nhân vật không phải người làm mưa làm gió của trường ư? Nhưng anh ta không phải đi nước ngoài một tuần nữa mới về, sao lại về sớm như vậy!

- Không cần phải nhìn tôi si mê vậy đâu, tôi là hoa đã có chủ!

Lười biếng nói mang theo đầy vẻ châm chọc.

A, cô có chuyện đang vội, không phải tìm người giúp...

- Anh mau theo tôi tới Toilet nữ.

Hiện giờ Hải Hoa Tiếu đang cần cô giúp, cô phải mau giúp cô ấy. Người này chính là người phù hợp hơn ai hết có thể giúp được.

- Tôi không phải người dễ dãi.

Anh khinh bỉ nhìn cô sâu xa.

- Hoa Tiếu bị người khác bắt nạn, anh còn không mau tới giúp cậu ấy.

Cô trừng mắt hét, khuôn mặt đã vì giận dữ mà đỏ ửng.

Tuy anh ta rất đẹp như rất tiếc không phải kiểu của cô thích.

Anh vừa nghe vẻ mặt liền lộ vẻ lo lắng, không nói tiếng nào đã chạy thẳng đến Toilet nữ.

Lúc này Túy Lương Lương mới thở phào, chỉ cầu mong Hải Hoa Tiếu được cứu đúng lúc.

"Aizz..."

Túy Lương Lương định đuổi lúc này mới phát hiện chân nhói đau. Chân cô bị trật ghớp rồi, lúc nảy vội đứng lên sao không để chú ý nhỉ! Cô buồn thiu chuẩn bị lết cái chân đau đi phòng y tế.

- Có cần tôi giúp gì không?

Anh chàng tiểu thụ đẹp trai rạng ngời cười tươi nhìn cô như nước.

- A, không cần đâu, tôi tự đi được!

Cô cười bất đắc dĩ, rồi khó khăn hướng phòng y tế mà đi. Nhìn anh ta ân cần vậy thôi, như ý cười đó là sự kinh bỉ và đầy chán ghét. Có lẽ bởi vì anh ta quá đẹp chăng? Nên anh ta luôn nghĩ con gái sẽ vây quanh anh ta không buông?

Xin lỗi tiểu thụ thụ! Chị đây không phải đám con gái bu theo trai đẹp đâu, chị chỉ là một con hủ nữ thôi, Haha...

Túy Lương Lương đang vui vẻ với suy nghĩ của mình, vì thế chân cũng không còn quá đau nữa, di chuyển cũng dễ hơn.

Lôi Hoa Vũ giật mình nhìn cô lướt qua anh. Anh không tin, lúc nảy nhìn cô hoa si mình như vậy chắc chắn phải bám theo hay tiếp cận anh chứ! Hay đang dùng chiêu "lạc mềm buột chặt" với anh.

Anh khẽ cong khé môi, anh không tin cô gái kia không đầu hàng trước anh.

Bước nhanh lại phía cô, Lôi Hoa Vũ dễ dàng bế cô lên kiểu công chúa.

- Không cần cảm ơn, nếu muốn cô có thể lấy thân báo đáp a!

Túy Lương Lương khinh bỉ, cô không nhờ giúp đỡ nếu người ta có rảnh rỗi quá thì cô đành cho anh ta cơ hội vậy.

Túy Lương Lương rất hưởng thụ được Lôi Hoa Vũ bế đi. Sau này cô sẽ tìm một tiểu công cường vu để báo đáp nha!

Nếu Lôi Hoa Vũ biết trong đầu cô nhóc này đang bẻ cong anh, không biết anh có tức chết hay không

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 12: Bạch Mục Thần

Trong lúc Hải Tiêu Tiêu quần áo bị xé rách gần như tuyệt vọng thì cửa Toilet được người khác đá mạnh như muốn văng ra từng mảnh.

Trong đầu cô bỗng hiện lên khuôn mặt lúc nào cũng nghiêm túc với đôi mắt kính đen bóng.

Nhưng đi vào là một đầu tóc vàng óng ánh, mặc kệ mọi người đang sững sờ, cậu ta chạy đến chỗ cô. Tay hất mạnh những người xung quanh ra một bên, chân thô lỗ đạp đứa con gái to lớn đang kìm hai tay cô lại.

Hải Tiêu Tiêu cuối cùng cũng được tự do, cơ thể mềm nhũn dựa vào tường để không bị ngã.

Nhìn cảnh chật vật của cô, cậu ta như điên lên.

- Mẹ khiếp.

Cậu cởi chiếc áo khoác của mình phủ lên người cô, che đi những mảng da thịt lộ ra ngoài.

Đôi mắt cậu đỏ hằn tức giật nhìn đám người đã ức hiếp Hải Tiêu Tiêu.

Nhưng khi mắt nhìn đến cô gái đang cần điện thoại quay video.

Cơn giận lại càng tăng, giật phắc điện thoại, cậu dung hai tay bẻ gãy.

"Rắc"

Chiếc điện thoại gãy thần hai mảnh, tất cả mọi người ở đây đều hoảng sợ.

Lúc này Mĩ Mĩ mới sợ sệt lên tiếng.

- Bạch Mục Thần...

- Con mẹ nó, ai cho cô gọi tên tôi!

Lâm Mĩ Mĩ hoảng sợ cúi đầu, hai tay nắm chặt gấu áo.

- Bạch thiếu.

Cô ta che dấu sự sợ hãi của mình cố mỉn cười ngẩng đầu nhìn người trước mặt.

Cho dù có là con gái của Hiệu trưởng trường này đi nữa cô cũng không thể dây vào người này.

- Hay cho hai chữ "Bạch thiếu", mặt mũi của tôi không biết các người để ở đâu rồi?

Lúc này cô gái tóc xoăn mới nhanh nhảu lên tiếng giải thích.

- Là do con yêu tinh này quyến...

"Ba"

Chiếc điện thoại bay ngang qua mặt cô ả tóc xoăn đụng vào tường vỡ tan tành.

Tất cả mọi nín thở, không dám lên tiếng, cô ả tóc xoăn bị hoảng sợ quá độ quỳ rạp xuống đất.

- Nếu miệng của cô chỉ dùng để nói mấy lời dơ bẩn thì tôi nghĩ cô không nên cần nó nữa.

Giọng nói lạnh lùng, giọng nói lãnh khốc tỏa ra khắp người cậu, mọi người lại lần nữa run rẩy.

Cậu cố áp chế cơn tức giận của bản thân, cúi người bế Hải Tiêu Tiêu lên.

- Chuyện hôm nay chưa xong đâu!

Lạnh lùng buông ra một câu, cậu bế Hải Tiêu Tiêu nghênh ngang đi khỏi.

* * *

Hải Tiêu Tiêu sau khi được tắm rửa sạch sẽ và thay quần áo mới, cô tò mò nhìn căn hộ trang trí thanh nhã này.

Sau đó liếc mắt nhìn người đang gác chân hút thuốc lá trên ghế Sopha.

Tóc nhuộm vang, tai đeo khuyên, tư thế bụi đời thể hiện rõ là một tên ăn chơi, không phải tên ăn chơi bình thường mà còn là tên ăn chơi rất rất đẹp trai.

Căn hộ thanh tịch này, cô nghi ngờ không phải của cậu ta đâu.

Không biết cậu nhóc này là ai, Hải Hoa Tiếu - em gái cô chắc chắn cùng cậu ta có quan hệ, nhưng chưa bao giờ cô nghe em cô nói tới.

Bạch Mục Thần, cô chưa bao giờ nghe em gái nhắc qua cái tên này nữa là!

Tên này có vẻ nguy hiểm, cô nên tránh xa thì hơn.

- Em từ khi nào lại để người ta bắt nạn vậy?

Giọng nói muốn bao nhiêu lạnh nhạt có bấy nhiêu lạnh nhạt.

Hình như cậu ta giận thật rồi.

- Em..

Hải Tiêu Tiêu bối rối, chẳng lẽ cô lại bảo mình thật ra chỉ là chị gái của Hải Hoa Tiếu!!!

- Em hơi mệt, em về trước.

Cô đang định kiếm cớ để chuồn thì bất giác lưng đập mạnh vào cửa.

Mở mắt ra thì khuôn mặt của Bạch Mục Thần đang ở rất gần, cô có thể nghe thấy tiếng hít thở của cậu ta.

Hai tay cậu chặn hai bên tường, không cho cô nhúc nhích dù chỉ một chút.

Cô bởi vì hoang sợ mà cúi đầu nhưng bị cậu dùng tay nâng cằm lên. Buộc mặt cô phải nhìn cậu ta.

- Em còn giận tôi ư?

Giận? Có giận cũng là em gái cô, cô đâu có biết gì T_T...

- Tôi xin lỗi. Đừng giận.

Bỗng dưng giọng cậu ta dịu dàng hơn hẳn, nhìn biểu cảm có lẽ là đang thật tâm xin lỗi thật. Nhưng cô không biết gì cả, nên làm sao đây.

Cô mím môi, trong lòng đã loạn như tơ rồi, cô thật lòng chỉ muốn thoát ra khỏi đây thôi.

Nhưng hành động này trong mắt Bạch Mục Thần là cô đang còn bướng bỉnh giận anh.

Cảm xúc rối loạn, anh nâng cằm cô, môi hướng môi cô áp tới.

Tiếng hít thở ngày càng gần, cô cảm nhận được khuôn mặt cậu dần phóng to trước mặt cô.

Trời má, cậu ta đang định hôn cô sao? Đừng đùa với cô chứ!

Tim cô đập thình thịch như muốn rớt ra ngoài, ai đó làm ơn trả đĩa bay cho cô về lại hành tinh đi, cô sắp ngượng chết rồi.

Môi tới gần, khẽ chạm nhẹ vào, cảm giác mềm mại lại mịn màng.

Nhưng cảm giác này cho cậu biết, đây không phải môi cô.

Mở mắt ra, nhìn khuôn mặt tránh né mình. Hóa ra cô nghiêng đầu, môi cậu hôn vào bên má mịn màng của cô.

Buông lỏng hai tay, cậu đứng dậy thâm trầm nhìn cô.

- Hoa Tiếu, em vẫn không tha thứ cho anh sao?

- Để em về, em sẽ tha thứ cho anh.

Hải Tiêu Tiêu lúc này đã hoảng như cá mắc cạn.

Cho dù giữa cậu ta và em gái cô có chuyện gì đi nữa? Dù cô có giả dạng thành Hoa Tiếu thì cô vẫn là cô! Cô không thể bị thiệt như thế được.

- Được rồi, để anh đưa em về.

Bạch Mục Thần bất đắc dĩ thở dài. Xoay người lấy áo khoác.

- Không cần, em tự về được.

Vừa dứt lời, cách cửa đóng sầm lại, Bạch Mục Thần vừa quay đầu lại đã không thấy cô đâu cả.

Vứt áo lại ghế, cậu thong dong rút điện thoại ra gọi điện.

- Giúp tôi điều tra xem lúc tôi không có ở trường cô ấy đã làm gì?

- Cậu nói ai cơ chứ?

- Hải Hoa Tiếu.

Sau khi ngắt máy, Bạch Mục Thần lại đốt một điếu thuốc. Phả một hơi khói ra không khí, ánh mắt cậu ta như mờ mịt nhớ về hành động của Hải Hoa

Tiếu.

Hoa Tiếu, chưa bao giờ từ chối nụ hôn của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Em và cậu ta định làm trong này

Hôm nay, Hải Tiêu Tiêu vẫn được hưởng đãi ngộ được Ôn Hạ Thanh chở đến trường.

Tối qua mẹ cô có gọi được hỏi thăm tình hình của cô, biết cô ổn mẹ cô rất vui. Đứa em gái của cô đã xuất viện nhưng cái chân bó bột không thể đi đâu được cả, đang quậy ầm ĩ ở nhà.

Sắp tới được nghỉ lễ, cô phải về nhà một chuyến thăm bố mẹ, sẵn tiện hỏi em gái cô một số chuyện, ví dụ như về Bạch Mục Thần chẳng hạn.

Quả thật nhắc tào tháo, tào tháo thể nào liền đến.

Vừa bước ra khỏi phòng vệ sinh, đang rửa tay cô bỗng bị đẩy nhào vào tường.

Một thân thể to lớn ép chặt người cô, đây là Toilet nữ, không phải cô gặp phải tên biến thái cướp sắc chứ!

Đang định hét lên thì bàn tay to lớn nhanh chóng chặt miệng cô lại.

- Ngô.

- Em hét cái gì, là tôi.

Lúc này cô thôi giãy giụa, ngướng mắt nhìn đầu tóc vàng óng. Trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

" Đây là Toilet nữ! Còn cậu là nam! "

Như hiểu được ý nghĩ của cô, Bạch Mục thần cong khóe môi, buông tay đang chặt ở miệng cô ra.

Nhưng rất nhanh lại ôm chặt eo cô mờ áp nói.

- Em làm sao vậy? Lúc trước chúng ta vẫn thường như vậy mà!

Cái gì?

Cô trợn tròn mắt, nếu như vậy em gái cô và cậu ta...!!!

- Ư, lâu ngày không gặp anh nhớ em lắm đó, trông em ngày càng quyến rũ.

Bạch Mục Thần ghé vào tai cô thổi khí, ngực như vô tình cố ý ma sát với ngực cô, bàn tay nào đó đã ầm thầm bóp cái mông mịn màng sau lớp váy.

Cô giật nảy mình, cả người vì sự đụng chạm của cậu ta mà rung rẩy.

- Này, buông ra.

Cô không biết lấy sức lực ở đâu gạt tay cậu ta ra, chạy thẳng ra cửa.

Nhưng vừa ra ngoài, đã bị cậu đuổi tới, lại lần nữa bị áp vào tường.

- Em muốn chơi trò mới với tôi đấy à!

Hải Tiêu Tiêu quả thật tức điên, nếu cậu ta mà là em cô chắc chắn đã bị ăn mấy cái tát từ cô rồi.

Ánh mắt cô nhìn xung quanh tìm người tốt bụng nào đó mong giúp đỡ.

Thiên a! Sao không có ai đi Toilet vậy.

Đang lúc Bạch Mục Thần lại ôm eo cô một lần nữa, một giọng nói lạnh lẽo vang lên.

Má ơi, cô được cứu rồi.

- Các em làm gì vậy?

Nhắc đôi kính đen nhánh, anh lạnh lùng bước đến.

Nhìn tư thế mờ áp của cô và Bạch Mục Thần, cô bỗng thấy chột dạ, giống như bị bắt gian tại trận.

Ôi, khốn. Sao cô lại có suy nghĩ như vậy chứ, thế là cô ngước mặt vô tội nhìn Trương Diệp Thành.

Bạch Mục Thần khó chịu nhìn người phá đám trước mặt, nhưng khi thấy người đàn ông nghiêm nghị, lạnh lùng kia thì khó chịu buông con mồi đang kề miệng mà không ăn được ra.

- Cậu.

Hải Tiêu Tiêu được buông ra mừng như điên nhích người tạo khoảng cách với Bạch Mục Thần. Nhưng vừa nghe cậu ta gọi anh bằng "cậu" thì mặt dại ra.

Hai người này có quan hệ mật thiết thế ư?

- Đây là trường học, gọi "thầy"!

- Thầy...

Cậu ta bĩu môi, người cậu ta không dám phản kháng lại chính là mẹ cậu và người cậu ruột trước mặt này.

- Phạm vào kỉ cương của nhà trường, em quay về lớp viết bảng kiểm điểm cuối giờ nộp cho tôi.

Bạch Mục Thần bất đắc dĩ rời đi, cậu không thể nào cãi lại, cậu không phải là đối thủ của Trương Diệp Thành dù chỉ là một chút.

Trước khi đi cậu còn nháy mắt với cô tỏ vẻ lần sau gặp lại chúng ta lại tiếp tục.

Cô khinh bỉ, định bước chân rời đi thì tay lại bị lôi lại.

Chưa kịp phản ứng cô đã bị lôi vào Toilet nữ, trời ơi, bộ các người tưởng đây là nhà vệ sinh chung à.

- Lúc nãy em và cậu ta định "làm" trong này.

Anh yêu nghiệt cười, đôi mắt sau chiếc kính lộ rõ vẻ tức giận.

Đó không phải là một câu hỏi mà một câu trần thuật, một câu trần thuật làm cô ngớ ngẩn ra.

- Làm gì?

Cô và cậu ta làm gì cơ?

- Tiểu yêu tinh, anh chỉ cần lờ là tí là em lại đi quyến rũ người khác...

Anh ôm cô từ phía sau, miệng kề gần tai cô gặm cắn.

Má ơi, sao ai cũng nhắm vào tai cô mà nói chuyện vậy, đây là nơi nhạy cảm của cô nga.

Cô rùng mình muốn phản bác, cô không hề quyến rũ ai cả.

- Tôi không có quyến... Ngô...

Không đợi cho cô biệt bạch thì anh đã đẩy đầu cô sang một bên, hôn xuống.

Cảm giác lành lạnh ở môi làm tim cô đập nhanh hơn, mặt bất giác đỏ ửng.

Anh bắt đầu cạy mở hàm răng cô, chiếc lưỡi nhanh chóng đi vào rất nhanh công thành đoạt đất.

Mùi vị ngọt ngào tràn hết khoang miệng, anh dứt khoát xoay người cô lại, đẩy cô dựa vào cách cửa của một phòng vệ sinh.

Trong Toilet nữ, các phòng đi vệ sinh được ngăn cách thành từng phòng nhỏ rất sạch sẽ, bên ngoài là bồn rửa tay và chiếc kính lớn.

Trên tấm kính phản chiếu lại hình ảnh một nam một nữ đang hôn nhau say đắm.

Cô gái khuôn mặt đỏ ửng như quả cà chua, cả người toát lên một cổ hấp dẫn khiến đàn ông nổi lên dục vọng muốn chà đạp một phen.

Là một nụ hôn sâu, anh vừa hôn vừa gặm cắn môi cô làm cô đau đớn. Đây là sự trừng phạt vì cô làm anh phải giận dữ.

Đến khi cô gần chết ngạt vì thiếu oxi anh mới buông môi cô ra, khóe môi vương một sợi chỉ bạc trong cực gợi cảm.

- Ô... Ô...

Hải Tiêu Tiêu hít lấy hít để không khí, tí nữa cái mạng già của cô đi đời vì một nụ hôn này rồi. Sức lực anh quá lớn, cô càng chống cự, anh càng buột chặt.

- Ưm...

Thân thể cô lại run lên.

Môi anh từ lúc rời môi cô thì hướng thẳng đến chiếc cổ trắng ngần của cô, từng tấc hôn xuống.

Kéo cổ áo mở rộng, anh cắn mút xương quai xanh gợi cảm của cô. Hơi thở ngày càng nặng nề, bàn tay anh bắt đầu mò mẫm vào áo cô. Áp lên đôi bồng đào căng tròn, vui vẻ đùa giỡn hai viên đậu nhỏ cho đến khi chúng cương cứng lên.

Thân thể cô hoàn toàn mềm nhũn trên tay anh, cơ thể ngày càng nóng và khó chịu.

"cộc, cộc,..."

Có tiếng bước chân đang đến, cô hoảng sợ sẽ có người đi vào.

- Ư... Có người.

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Có muốn hay là không? (H thượng)

Bước vào Toilet nữ là top hai, ba cô gái đang vừa đi vừa thảo luận vui vẻ.

Người rửa mặt, người tô son, người chỉnh sửa lại mái tóc bị lệch sang một bên.

Các cô trò chuyện vui vẻ, mà không biết bên trong một phòng vệ sinh ở một góc đang có đôi nam nữ đang mờ ám.

Đúng vậy, đôi nam nữ đang mờ ám đấy là Hải Tiêu Tiêu và Trương Diệp Thành.

Trước khi có người tiến vào thì anh nhanh nhẹn ôm cô vào trong một phòng vệ sinh rồi khóa trái cửa lại.

Anh ngồi lên nắp bồn cầu, hai tay giữ chặt eo cô ép cô phải ngồi lên đùi anh.

Môi anh từ đằng sau mơn mớn gáy cô làm cô chịu không nổi mà run rẩy thân thể.

Cô muốn nói anh mau dừng lại nhưng lại sợ kinh động đến những người bên ngoài nên đành cắn răng cố gắng vùng vẫy dùng hành động để thay lời nói của mình.

Cô chưa phản kháng được bao nhiêu thì đã mềm nhũn vì đôi bàn tay của ai đó bóp chặt lấy nhũ hoa mềm mại của mình.

- Ư...

Anh vén áo cô lên, đôi tay từ đằng sau hướng thẳng lên ngực cô gắt gao xoa bóp cách một lớp áo bra.

Rồi đôi tay thẳng tuột vào trong, vân vê hai hạt đậu đã căng cứng từ lâu, vừa miết vừa nhéo mạnh làm cô uốn éo thân thể không thể kêu lên.

- Tại tôi không thể thỏa mãn em nên em định quyến rũ người khác ư?

Anh thì thào vào tai cô, hơi nóng thổi vào tai làm cô tê dại.

Như thể hiện sự giận dữ của bản thân, anh cúi đầu cắn mạnh vào vai cô, một tay đưa vào miệng cô ngăn cản âm thanh cô phát ra.

Ẩn nhẫn chịu đau đớn từ vai, cô như muốn khóc thét lên nhưng lại không thể.

Ngón tay anh đưa vào miệng cô bắt đầu đùa giỡn dây dưa với lưỡi cô, làm cô khó chịu, mặt đỏ bừng lên chỉ muốn kéo ngay cái ngón tay đó ra.

Như phát hiện ra ý đồ của cô, anh nhanh chóng đưa tay vào sâu hơn đâm thẳng vào thực quản của cô.

Cơn khó chịu ở cổ họng làm cô nghẹn đỏ mặt nhưng rất nhanh lại biến mất vì ngón tay anh đã rút ra.

Lần này lại thêm hai ngón tay nữa, ba ngón vuốt ve chiếc lưỡi mềm mãi của cô sau đó mang theo nước bọt ra ngoài môi cô.

Lần này mặt cô không đỏ nữa mà đã tái xanh.

Sở thích của anh ta thật là biến thái.

- Tập trung vào.

Anh liếm nhẹ tai cô, ý nhắc nhở vì cô đã phân tâm.

Ngay sau đó bắt tay nhanh chóng luồng vào trong váy cô vuốt ve cặp đùi thon dài trắng nõn.

Thân thể cô càng ngày càng nóng như bị ai thiêu đốt, tựa như mỗi một hành động của anh đều như đổ thêm dầu vào lửa đốt cháy thân thể của cô.

Tiếng nói cười bên ngoài đã không còn nữa, anh nhanh chóng kéo chiếc quần lót màu trắng tinh khiết xuống, lơ lửng mắc ở cổ chân cô.

Tay bắt đầu xoa nắn hoa huyệt đã sớm ướt một mảng dịch thuỷ.

- Ưm... Ưm...

Cô không kìm được rên rỉ, hơi thở dần trở nên nặng nề hơn, ngực cũng phập phồng lên xuống.

Nhìn cô đã động tình, Trương Diệp Thành càng thấy hưng phấn, nơi hạ thể đã căng trướng từ lâu bây giờ có chút đau đớn.

Anh tự giải thoát chính mình, đem tiểu đệ chật cứng trong bỏ bọc phóng thích ra ngoài. Nhìn tiểu đệ khí thế hùng dũng ngưỡng cao đầu. Anh cong khóe môi cao ngạo.

- Lần này tôi thỏa mãn chết em, Hải Tiêu Tiêu.

Ngón tay anh cực lực đi vào, xoáy sâu vào bên trong, cảm nhận được vách tường ấm áp của cô mút chặt lấy ngón tay anh cùng với lớp lớp dịch thuỷ chảy ra ngày càng nhiều.

Ba ngón tay gần bằng với kích thước của anh đang không ngừng khuấy động trong cửa khẩu của cô làm cô rên rỉ không ngừng.

Lực đạo ra vào ngày càng lớn, cô cố cắn môi để không phát những âm thanh dâm đãng của chính mình.

- Mau kêu, anh muốn nghe âm thanh ngọt ngào của em.

Lực ra vào càng mãnh liệt, ma sát bên trong cô không ngừng làm nó nóng lên kinh khủng. Cô không nhịn được lại rên rỉ.

Cái miệng nhỏ của cô không ngừng nuốt những ngón tay anh, chỉ mới vậy anh đã muốn chết mê chết mệt vì cô.

Nếu tiểu đệ của anh được cô "ăn" khẳng định sẽ bay bổng như tiên trên trời.

Vì thế anh nhanh chóng kết thúc, làm cô đạt được cao trào.

Rút những ngón tay đưa lên trước mặt cô cùng với thứ mật ngọt nhơn nhớp, anh cười gian xảo.

- Lần này tới phiên em dùng cái miệng nhỏ này thỏa mãn anh a...

Nghe những lời nói dâm đãng của anh má cô nóng bừng bừng. Chỉ hận không kiếm được một cái hố chui xuống để thoát khỏi cảnh đỏ mặt này.

- Ư, còn biết thẹn thùng sao?

Anh nâng tiểu đệ của mình ma sát nơi cửa khẩu đã ẩm ướt sau một màn cao trào kịch liệt.

Cảm giác ngứa ngáy nóng hổi bắt đầu tràn hết toàn thân, chỉ mong thứ gì đó lấp đầy. Hải Tiêu Tiêu lại uốn éo thân thể, cô rất muốn anh mau vào bên trong cô.

Hải Tiêu Tiêu lại thẹn đỏ mặt với suy nghĩ của mình.

- Bảo bối, có muốn không?

Anh gầm gừ nói, cây gậy côn thịt của anh đã đỏ ửng cương cứng không chịu nổi nhưng hôm nay anh phải dạy dỗ cho cô một bài học, nên đành ép buộc bản thân mình xuống.

- Ư... Mau...

Mặc dù rất muốn nhưng vì thể diện của bản thân cô không thể nào nói ra được.

- Có muốn hay là không?

Anh buông eo cô ra, tay vờ như chuẩn bị cất cây súng của mình vào trong. (Ta có phải quá biến thái rồi không? Kkkkk...)

Anh đang chờ đợi cô lên tiếng, quả thật anh cũng chịu không nổi rồi như đâu thể đầu hàng trước cô như vậy chứ. Anh cũng có sự diện của mình!

Đang lúc Trương Diệp Thành định vứt cái sĩ diễn chó má kia qua một bên thì Hải Tiêu Tiêu nãy giờ đang đắn đo đã lên tiếng.

- Muốn...

- Muốn cái gì a?

Anh vui vẻ lại ôm chặt eo cô. Anh sắp nhịn chết mất rồi.

- Muốn... Mau cho em...

Tiếng nói nhỏ xíu như tiếng muỗi kêu vì cô đã đỏ mặt từ đầu đến chân rồi.

Tuy nhỏ nhưng vẫn đủ cho Trương Diệp Thành nghe thấy.

Anh nhanh chóng mở rộng hai đùi cô, lần này nâng tiểu đệ không chần chừ đâm thẳng vào bên trong.

_____Hết Chương 14_____

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Nếu em đã ham học như thế, tôi sẽ giúp em! (H hạ)

- A.

Hai người đồng thời kêu lên thỏa mãn.

Cảm nhận thấy vách trường chật chội ôm chặt lấy tiểu đệ đệ của mình, Trương Diệp Thành không khỏi rên lên thành tiếng.

- Ưm... Em thật chặt...

Anh ôm eo cô bắt đầu nâng mông cô lên dập xuống.

Theo từng cái nâng lên hạ xuống, mỗi một lần đâm sâu vào hoa tâm của cô.

Tiết tấu càng ngày càng nhanh, thắt lưng cô như vỡ vụn ra từng mảng.

- Chậm... A... Chậm một chút...

- Chậm sao? Tôi nghĩ là tôi còn chưa thỏa mãn em.

Anh dồn hết lực nâng eo cô lên cao, mỗi lần hạ xuống lại giữ chặt lại một chút cho tiểu đệ mình gắt gao nằm bên trong cô.

Tiếng "ba, ba,... " của da thịt va chạm vang lên khắp nơi.

Cả thân thể cô nóng rang bắt đầu đổ mồ hôi. Cái thứ to lớn của anh chèn ép bên trong ma sát nóng bỏng.

Cô như bị hòa tan ra, toàn thân mất lực chỉ dựa vào người anh mà chống đỡ.

Anh vén áo cô lên để lộ tấm lưng trắng mịn màng. Áp sát đầu hôn xuống từng chút một, anh không hề bỏ qua dù chỉ một tất.

Hai tay lại miết nhẹ cái eo mỏng manh của cô, rồi đến vùng bụng bằng phẳng.

Những cái vuốt ve, những nụ hôn như mưa rơi xuống lưng cô, làm cô càng kích thước hơn.

Hoa huyệt lại kịch liệt co bóp dữ dội.

- Ưm... Cái miệng nhỏ của em ăn chết tôi rồi.

Anh gầm lên, dùng tay vô vào mông cô một cái "ba", rồi bắt đầu tăng tốc độ rong ruổi khắp chốn.

- Đừng... A... Sâu quá... Ưm...

Mặc kệ tiếng kêu la rên rĩ của cô, anh cứ như thế ra vào hơn chục lần rồi cùng với cơn hô dữ dội của cô mà phóng thích tất cả vào trong cô.

Hải Tiêu Tiêu thở hổn hển vẫn còn cảm nhận dư thừa của cao trào, cô như bị dày vò không thể sống được, cảm giác thế nhưng cũng rất thống khoái, thoải mái.

Đang lúc cô hồi lại sức lực thì cảm nhận một thứ đang phát trướng dưới thân mình, "nó" đang dần to lên.

Thiên a, anh tại sao lại tinh lực dồi dào như vậy, cô sắp chết ngất rồi.

Trong lòng Hải Tiêu Tiêu còn chưa than đủ thì anh nhấc cô lên, xoay người lại, để hai tay cô chống lên thành bồn vệ sinh.

Lúc này anh ở phía sau lại xông pha chiến trường, vừa xoa nắn cái mông vểnh cao của cô vừa bắt đầu vuốt ve cặp đùi trơn bóng.

- A... Ưm... Ư...

Tư thế phía sau này làm tiểu đệ của anh đâm vào thật sâu bên trong hoa tâm của cô.

Cảm giác phát trướng thật là chịu không nổi.

- Xin anh... Ư... Ưm... Tôi thật sự...chịu không nổi... A...

Cô bắt đầu thút thít cầu xin, cảm giác quá mãnh liệt, cô thật sực là chịu không nổi.

- Chẳng phải lúc đầu là em muốn tôi cho em sao!

Nghe câu này của Trương Diệp Thành, cô im bật, mặt lại đỏ lên như trái ớt.

Thật sự quá xấu hổ T...T

Cô áp mặt xuống ngực cố che dấu tâm tình xấu hổ của mình, nhưng khi nhìn thấy chân anh phía sau chân cô, còn có chất lỏng sền sệt tại nơi đó đang nhỏ giọt xuống sàn, mùi hoan ái nồng nặc.

Không thể nói gì, đây chính là một loại dày vò cái da mặt tự gọi là dày của cô.

- Ư... Tôi... còn phải vào lớp nữa... Ưm...

Cô gắng gượng nói, quả thật chân đã nhũn ra không đứng nổi, may là có tay anh ôm chặt nếu không khẳng định cô đã té nhào xuống rồi.

- Dù gì giờ vào lớp cũng qua lâu rồi, tốt nhất em ngoan ngoãn đi.

Nói rồi anh lại tăng tốc độ đưa đẩy, mắt nhắm chặt trông rất hưởng thụ.

- A... Không được!

Cô lấy hết sức lực hét lên, cô muốn chống trả lại anh, cô không muốn bị bắt nạn như thế, ô...ô...

Anh ngừng lại động tác chỉ im lặng không lên tiếng.

Cô ầm thầm suy nghĩ không phải lương tâm anh nổi dậy nên sẽ tha cho cô đấy chứ!

Bất quá lại không như cô nghĩ. Anh ôm cô lên, để cô dựa vào tường mặt đối mặt với anh.

- Nếu em đã ham học như thế, tôi sẽ giúp em!

Hải Tiêu Tiêu đang vui mừng vì sẽ được anh buông tha, không ngờ anh nâng một bên chân cô lên, dùng khuỷu tay giữ chặt.

- A... Làm gì?

Cô hoảng hốt la lên.

- Chẳng phải tôi là thầy giáo sao, chúng ta lại tiếp tục tiết học của tôi nào.

Anh cười lên quỷ dị, sao đó đưa tiểu đệ của mình vào trong tiếp tục tàn sát bừa bãi.

- Em nhìn xem, em thật sự là nuốt chặt tôi không buông, thật sự là muốn giết chết tôi.

Hơi thở anh ồ ồ, mồ hôi cũng ra rịm ra trên trán.

Cô vừa rên, vừa nhìn theo ánh mắt của anh. Với tư thế này, có thể nhìn thấy nơi giao hợp của hai người không sót thứ gì.

Thứ to lớn kia đang ra ra vào vào, âm thanh nhóp nhép và tiếng va chạm da thịt làm cô kích thích, da đầu bỗng tê dại một hồi.

Để không nhìn thấy cảnh xấu hổ này và ánh mắt đùa giỡn của anh. Cô vòng tay ôm chặt cổ anh bắt đầu lớn tiếng vừa khóc vừa rên rĩ đứt quãng.

Cô lớn như thế này mà bị người người ta bắt nạn, không để cho cô chút mặt mũi, cô không muốn nữa a...huhu...

- Được rồi, đừng khóc nữa.

Mặc dù đang an ủi nhưng động tác bên dưới vẫn không ngừng.

- Ô ô, tại sao anh lại bắt nạn tôi... Ư... Ư...

- Thế lần sau có quyến rũ người đàn ông khác nữa không?

- Ô... Tôi không có...

- Tốt nhất là không có, không cho em lại gần tên tiểu Bạch kia nữa và cũng không để cho cậu ta lại gần em. Đã hiểu chưa?

Anh rút hẳn tiểu đệ của mình ra ngoài, sau đó lại đâm sâu vào trong, cứ như thế lặp đi lặp lại coi như đang đe dọa cô, nhưng lại rất có hiệu lực.

Lúc này cô không thể nói thành tiếng vì khoái cảm đang đánh úp cô.

Sóng sau sô sóng trước cứ ào ạc đến, cô cuối cùng chịu không nổi mà đạt cao trào.

Anh lại tiếp tục luật động thêm vài cái nữa, sau đó nhấn sâu vào hoa tâm đang co bóp dữ dội phóng ra một dòng ấm nóng rót vào cơ thể cô.

Cô hoàn toàn đầu hàng rồi, cô không thể phản kháng cái gì được nữa, hoàn toàn thua, hoàn toàn thất bại.

Sau vụ dày vò đó, đã để lại bóng ma tâm lí trong lòng cô.

Và từ đó về sau, bạn Tiêu Tiêu không bao giờ muốn thấy thầy giáo Trương tức giận nữa cả, nhưng có trách được hay không thì đó là chuyện của sau này.

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Đúng là vận cứt chó!

Kể từ vụ hoan ái trong Toilet nữ vì Bạch Mục Thần, có trời mới biết Hải Tiêu Tiêu tránh Bạch Mục Thần như tránh rết.

Lần này cuối cùng cô cũng biết quan hệ giữa em gái cô và cậu ta. Quan hệ giữa nam - nữ, chính là quan hệ yêu đương.

Không hiểu sao trước đó, hai người cãi nhau, cậu ta lại bị gia đình bắt ra nước ngoài vài tháng nên Hải Tiêu Tiêu cô đây đi học thay em hoàn toàn không hề biết gì.

Bình thường với tính cách của em cô sẽ không dễ bị bắt nạt. Còn có chức danh bạn gái của Bạch thiếu làm chỗ dựa thì ai dám đụng vào nữa chứ!

Bố cậu ta chính là nhà đầu tư lớn của cái trường này đấy, nên ông bố hiệu trưởng của Mĩ Mĩ cũng phải nể mặt. Mà nghe đâu bố cậu ta còn là nhà đầu tư có thế lực dữ dội lắm, cô cũng không biết rõ.

Bởi vì hai người cãi nhau, cậu ta lại đi nước ngoài nên mọi người trong trường cho rằng hai người đã kết thúc nên mới có cảnh chặn đánh trong Toilet ngày hôm đó.

Sao số cô lại xui xẻo như vậy, không thể cho cô bình yên đến khi tốt nghiệp được à, hay là ít nhất cũng đến lúc em cô tháo băng có thể đi học lại chứ!

Hải Tiêu Tiêu khóc không ra nước mắt...

Ngoài việc tránh Bạch Mục Thần, cô còn phải tránh Trương Diệp Thành nữa chứ chẳng vui sướng gì.

- Hoa Tiếu, mình hỏi này!

Cô nàng Túy Lương Lương nãy giờ ngồi thẫn thờ bỗng dưng quay sang hỏi.

- Chuyện gì?

- Cậu bạn hay chở cậu về ý! Hai người...

Lương Lương cười một cách biến thái, chắc chắn trong đầu của cô nàng chẳng có suy nghĩ gì tốt đẹp.

Hải Tiêu Tiêu thở dài.

- Là bạn.

- Phải không thế? Tớ thấy rõ ràng là người ta có ý với cậu nha.

- Đừng có suy nghĩ vớ vẩn, người ta tốt bụng tiện đường đưa tớ về thôi.

- Ối, chẳng lẽ hai người ở chung?

- Cậu, cái con nhỏ này...

Cô trườn người định gõ đầu cô nàng thì cô nàng lập tức vẫy đuổi xin lỗi, chỉ là đùa vui thôi.

- Tớ thấy cậu dạo này cứ chạy qua lớp 1 mới có vấn đề đấy!

Cô thâm ý nhìn Lương Lương, ra chơi hay được nghỉ giải lao là chẳng thấy cô nàng đâu cả, có lần tình cờ thấy cô nàng cứ đứng trước cửa lớp 1 không biết làm trò gì ở đấy.

- Kaka, tớ nói cho cậu biết, bên lớp 1 có một tên tiểu thụ hảo soái nha...

- Chắc gì người ta là thụ mà cậu nói vậy.

- Ối, con mắt tớ tinh tường dữ lắm, không đoán sai bao giờ đâu, mà người đó cậu cũng biết đấy.

- Ai?

- Lôi Hoa Vũ, cái tên hay đi cùng Bạch thiếu ấy, cậu ta vừa mới chuyển đến lớp 1.

- À.

Cô cũng không để ý lắm, bình thường thấy Bạch Mục Thần là cô trốn mất, hơi đâu còn để ý cái người Lôi Hoa gì gì đấy.

- Lần trước cậu ta giúp mình, lần này mình phải tìm giúp cậu ta một tiểu công cường hãm nha.

- Ồ vậy tìm được chưa?

- Ừ, mình đang để ý lớp trưởng Hứa Trúc lớp mình...

Lương Lương do dự liếc nhìn lớp trưởng đang ngồi ở đầu bàn siêu chăm chỉ học bài.

- Hai tên tiểu thụ thì làm nên trò trống gì!

Hải Tiêu Tiêu đánh mắt nhìn Hứa Trúc rồi thâm ý nói.

- A...

Lương Lương như hiểu ra, bất ngờ kêu lên.

- Làm sao lại không làm nên trò trống gì?

Vừa nghe có người hỏi, Túy Lương Lương tự cho mình đây đã hiểu mọi chuyện nên dõng dạc nói.

- Thật ngốc, hai kẻ nằm dưới thì sao...

Chưa kịp nói hết cô nàng đã ngậm miệng lại nuốt một ngụm nước miếng, đánh mặt 360 độ, cô nàng cười tươi như hoa nhìn về chủ nhân của câu hỏi vừa rồi.

- Ahahaha, bạn học Lôi, ngọn gió nào đã đưa bạn qua đây a...

- Ngốc?

Ai đó nhướng mày nhìn Túy Lương Lương. Dám chửi hắn ngốc, hay lắm Túy - Lương - Lương.

- Ngốc gì cơ chứ? Ai nói bạn ngốc người đó là con lừa nga.

Túy Lương Lương cười trừ, sâu thẳm trong thâm tâm đã thốn dữ lắm rồi, huhu, cô lại tự bê đá đập chân mình.

- A, hôm nay tôi tới bắt con lừa, tôi muốn thử xem "nằm dưới" thì có gì không làm được a...

Lôi Hoa Vũ vừa dứt lời thì đã ôm Túy Lương Lương vác hẳn lên vai trong tiếng bàn tán của những người xung quanh.

Hải Tiêu Tiêu thấy vậy vội lên giúp đỡ khi thấy cậu ta chuẩn bị đi mất.

- Khoan đã.

Lôi Hoa Vũ dừng lại, nhìn cô.

- Huhu, Hoa Tiếu mau tới giúp mình.

Thấy ánh mắt lạnh lẽo của đối phương, cô lặng lẽ nuốt nước bọt cười trừ.

- Cậu... có gì nhẹ nhàng chút, Lương Lương cô ấy chịu không nổi...

Sau đó nhìn Lương Lương như nói rằng "cậu tự cầu phúc đi".

Lôi Hoa Vũ hài lòng bỏ đi để lại một câu nói cùng sự giận dữ của Túy Lương Lương.

- Mục Thần đang tìm cô, tan học ra cổng gặp cậu ta.

- À, biết rồi.

Cô vẫy tay bảo đi nhanh đi, ngại ngùng nhìn cô bạn đang trợn mắt nhìn mình.

Thì ra là đến truyền lời, nhưng có cần phải đằng đằng sát khí vậy không chứ!

Hải Tiêu Tiêu đổ mồ hôi hột.

Đúng như lời Lôi Hoa Vũ nói, vừa ra về đã thấy Bạch Mục Thần đứng ở cổng, cách đó không xa là Ôn Hạ Thanh. Cuối cùng cô lại gặp cái số khổ gì vậy.

Đúng là vận cứt chó!

Đang do dự có nên trốn đi tìm đường khác không thì Ôn Hạ Thanh từ xa đã thấy cô vội gọi.

- Hoa Tiếu, ở đây.

Nhìn nụ cười như ánh mặt trời đó cô thật sự không tiêu thụ nổi, cậu hại tôi rồi đó Hạ Thanh.

Cảm nhận có một ánh mắt nhìn mình, cô khổ sở nhìn qua.

Bạch Mục Thần trong trang phục học sinh đang lười biếng dựa vào cổng, anh mắt thâm trầm nhìn cô.

Quả thật cô muốn hỏi một câu hơn lạc đề tí, bộ nhà trường cho phép nhuộm tóc ư? Mỗi lần nhìn đầu tóc vàng óng của cậu ta là cô không thể nào không thắc mắc.

- Lại đây.

Bạch Mục Thần mở miệng.

Hử, chắc không phải gọi cô đâu, cô nhìn ngang nhìn dọc, không biết cậu ta gọi ai.

- Tiếu Tiếu, em lại đây.

Bạch Mục Thần rất kiên nhẫn.

Cô đứng im không nhúc nhích.

- Hoa Tiếu, lại đây chúng ta về thôi.

Ôn Hạ Thanh cảm nhận được cô không thích tên bên đối diện cậu nên cũng lên tiếng giải vây giùm cô.

Lần này Hải Tiêu Tiêu coi như thôi xong rồi.

Nếu cô đến chỗ Bạch Mục Thần thì Trương Diệp Thành biết được chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cô.

Còn nếu đến chỗ Ôn Hạ Thành thì cái tên Bạch Mục Thần cũng không để yên đâu, nhìn mặt cậu ta như ai ăn hết của nhà cậu ta vậy.

Làm sao đây, hay là cô cứ bỏ chạy cho rồi!

_____Hết chương 16_____

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Anh muốn nếm thêm nữa

Trưa hôm nay, mặt trời đã lên đỉnh điểm, cái nắng chói chang gần như thiêu đốt người ở bên dưới.

Hải Tiêu Tiêu cố gắng chịu đựng cái nóng, không phải từ mặt trời to to ở trên kia, mà chính là hai cái mặt trời nhỏ ở phía trước này.

Một mặt trời dịu dàng Ôn Hạ Thanh luôn tươi cười rạng rỡ.

Một mặt trời lãnh khốc Bạch Mục Thần trầm lặng đến ghê người.

Chẳng phải các người cùng một giống sao không hút nhau đi.

Hút đứa lạc loài như cô làm gì chứ.

Hải Tiêu Tiêu khóc không ra nước mắt!!!

Đang lúc gần như không còn thời gian để do dự, cô nhìn thấy một chiếc xe ô tô quen mắt đậu lại gần, cửa xe không mở nên không hề thấy được người bên trong, chỉ nghe tiếng còi xe kêu lên vài tiếng.

"Ting" tin nhắn của điện thoại cô reo lên.

<< Người đàn ông của Tiêu Tiêu đã gửi tin nhắn >>

Nhìn màng hình điện thoại, cô đen mặt.

Thảo nào, lúc trước anh ta đã biết số điện thoại cô thì còn sờ mó điện thoại cô làm gì chứ.

Cô cứ tưởng lần đó là đổi ảnh Idol của cô thôi không ngờ cái này cũng đổi, hay... Anh giỏi lắm.

Mở tin nhắn ra xem... Cô âm thầm chửi rủa anh n lần.

< Mau lên xe. >

Ba từ ngắn gọn không hề thuyết phục cô...

"Ting" lại thêm một tin nhắn nữa.

< Đừng để anh phải giận. >

Mí mắt Hải Tiêu Tiêu giật mạnh vài cái, sau đó cô miệng cười đi đến chỗ Ôn Hạ Thanh.

- Xin lỗi, tớ có hẹn rồi, không thể cùng cậu về được.

- Chẳng lẽ...

Chẳng lẽ cô hẹn với tên Bạch Mục Thần mà không về với cậu.

Như nhìn ra ánh mắt của Ôn Hạ Thanh, cô quay sang nhìn Bạch Mục Thần đang tiêu dao đắc ý.

- Xin lỗi, tôi đi trước.

Bỏ lại một câu, cô vội chạy tới chỗ xe của Trương Diệp Thành trong sự ngỡ ngàng của hai người kia.

"Cạch"

Mở xe, ngồi vào trong, Hải Tiêu Tiêu chưa kịp thở phào vì nhẹ nhõm thì đã bị người ta đè xuống, vai đụng phải tấm kính đau sót không nói nên lời.

- Quả nhiên, xung quanh em thật nhiều ruồi bọ, anh không quản là không được rồi.

Nhìn gương mặt nghiêm nghị ở gần trước mắt, cô âm thầm nuốt một ngụm nước miếng.

Lời nói rất không hợp với biểu cảm của anh ta, cũng quá biến thái đi, khẩu vị này cô thật sự nuốt không trôi.

Giống như anh đang thảo luận một vấn đề gì đó trên lớp vậy 〒_〒

- Em còn nhớ những gì tôi nói chứ?

Anh khẽ nhấc gọng kính nhìn cô âm thanh lạnh lẽo.

Cô rùng mình một cái, hít thở không thông khó khăn nói.

- Đương... Đương nhiên rồi.

Sau đó còn cố nặn ra một nụ cười mếu mó.

- Ngoan.

Anh trườn người tới, đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt qua trên mặt nước.

Tim cô đập lệch đi một nhịp, vành tai bắt đầu đỏ ửng lên.

Đây là phần thưởng ư, cô cảm nhận được cái gì đó ngọt ngọt dâng trào.

Xe nổ máy, bắt đầu chạy.

Cô chỉ ngồi im không dám nhìn người bên cạnh, cúi đầu tự kỉ nghịch ngón tay của mình.

* * *

Lần này Trương Diệp Thành không hề đưa cô về trọ mà đưa cô đến nơi ở của anh, một căn hộ khá tiện nghi trong khu đất cao cấp quanh đây.

Anh nhập mã để mở cửa, sau đó từ trên kệ lôi ra một chiếc dép hình gấu bông màu hồng rất dễ thương mang vào, cô suýt chút nữa bật cười thành tiếng.

Hóa ra thầy giáo Trương luôn nghiêm túc đứng đắn lại trẻ con như vậy, nếu như mấy fan nữ của anh trong trường biết được thì hình tượng của anh sẽ thành cái trò gì đây, kaka.

Anh bình tĩnh lấy ra một đôi giống cái của anh nhưng có kích cỡ nhỏ hơn để trước chân cô.

- Mang vào.

Ừ, cô rất nghe lời thay dép. Giật mình một cái, cô nhìn đôi dép vừa vặn trong chân mình, không phải trùng hợp thế?

- Em uống nước ngọt hay nước lọc?

Trong lúc cô còn đưa mắt quan sát xung quanh, anh đã thay một bộ đồ khác bước ra.

Wow... Thật sự là không thể ngờ được.

Trương Diệp Thành mặc một chiếc áo rất có kiểu dáng. Đó là một chiếc áo lệch vai màu xanh dương đậm, để lộ một bên vai và xương quai xanh gợi cảm, rất có sức hút.

Bên trong có lẽ là một chiếc áo lót màu trắng, giống kiểu áo ba lỗ, mặc ngoài với chiếc áo lệch vai nửa hở nửa không trong rất quyến rũ a...

Chiếc quần ống rộng màu trắng xám tôn lên đôi chân thật dài, dài thoăn thoắt.

Chiếc kính đen đã thay bằng chiếc kính tơ vàng. Trong rất dịu dàng quý phái, giống như...giống như nước Pháp vậy đó.

Nhìn thế nào cũng thấy thu hút người ta, điển hình của kiểu dáng của một chàng thư sinh ấm áp.

Ngao ngao, máu mũi cô sắp phun ra đến nơi rồi.

- Nước miếng.

Cô bất giác đưa tay lên lau miệng, a đâu có!

Bỗng anh nở một nụ cười yêu nghiệt, sau đó thong dong xoay người đi.

- Em uống nước cam đi. Rất có lợi cho xương và bồi bổ thể lực.

Lúc này cô đã biết mình bị người ta lười xấu hổ che mặt.

Tính háo sắc của cô đúng là không giấu được, huhu... Có ngày cô sắc dụ chết mất.

Mà khoan đã. Nước cam có lợi cho xương và...bồi bổ thể lực...???

Như nghĩ đến điều gì, mặt cô nhanh chóng đỏ lên, khốn khiếp!!!

Chưa đến 5 phút, cô đã cầm trên tay ly cam vắt nguyên chất sóng sánh, màu rất đậm đà, hương cam thoang thoảng có cảm giác rất ngon.

Uống một ngụm, vị cam tươi chua ngọt lan đến tận miệng, ư rất ngon là đằng khác.

- Nước cam thật sự rất ngon.

Cô không tiết lời mà thẳng miệng khen.

- Vậy sao? Anh còn chưa thử qua!

Lúc này cô đang uống ngụm thứ hai thì nghe anh nói vậy vội vàng đưa ý hướng tới anh, ý kêu anh uống thử đi mà quên mất ly này là mình vừa mới uống.

Anh không nói câu nào, rất nhanh đã thưởng thức được vị chua ngọt của nước cam.

Bất quá, là từ miệng cô.

Mặc cho cô còn chưa hiểu gì đã bị anh hôn.

Đưa chiếc lưỡi linh hoạt vào miệng cô, anh tham lam quét sạch mọi thứ còn sót lại trong miệng cô.

Dây dưa, triền miên cùng lưỡi cô, khoáy đảo mọi thứ lên.

Thật lâu sâu đó đến khi cô gần như chết ngạt vì không thể thở được anh mới buông ra, sau đó thản nhiên liếm liếm môi.

- Không tồi, rất ngọt.

Cô không chết vì ngạt chắc cũng chết vì nụ hôn say đắm này quá, cô thiếu chút nữa bị anh dụ hoặc.

- Anh muốn nếm thêm nữa.

Anh cầm ly nước cam uống một ngụm sau đó dùng miệng đưa nước vào trong miệng cô.

Quá bỉ ổi, ngô cô không chịu được nữa, xấu hổ chết được.

Cô nghiêng người thở phì phò, mặc cho nước cam tràn từ khóe miệng hai người chảy xuống áo cô ướt đẫm.

Anh đứng dậy lâu khóe miệng cười bỉ ổi.

Cô có cảm giác cô trúng kế con mẹ nó rồi.

- Áo em ướt rồi, không thể mặc nữa, mau đi thay đồ rồi chúng ra đi siêu thị, buổi trưa hôm nay ăn ở nhà.

Rất nhanh sau đó trong cơn ngẩn ngơ, cô bị đẩy vào phòng tắm cùng với quần áo được anh nhét vào tay.

Ở nhà? Có phải anh ta thiếu từ không? Phải là ở nhà anh ta mới đúng! Sao cô cứ có cảm giác từ "ở nhà" này giống như đang ám chỉ cô và anh ở chung vậy!

Đúng là bị trúng tà rồi, cô suy nghĩ vớ vẩn cái gì, mau thay đồ thôi.

Sau khi thay đồ xong, nhìn bộ dạng chính mình trong gương nhà tắm, cô nghiến răng nghiến lợi.

" Trương - Diệp - Thành, hóa ra đây là ý đồ của con sói háo sắc nhà anh!!!"

Phi... phi...Cô không ngừng phỉ nhổ...

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Nhìn em thế này... Anh chịu không nổi

Hải Tiêu Tiêu nhìn hình ảnh mình ở trong gương mà mặt không khỏi đỏ ửng lên.

Quần áo Trương Diệp Thành đưa căn bản chỉ có mỗi chiếc áo, nhìn kích cỡ và kiểu dáng chắc chắn là của đàn ông.

Không cần phải nói cũng biết là của ai!

Dù thế nào thân hình phụ nữ cũng nhỏ nhắn hơn đàn ông. Nên khi cô mặc vào trong rất kì quái.

Hải Tiêu Tiêu tức giận sôi máu đi ra khỏi phòng tắm hét lên.

- Anh đưa tôi đồ kiểu gì thế?

Lúc này Thương Diệp Thành đang nhàn nhã ngồi trên ghế Sopha, bên ngoài đã khoát một chiếc áo dạ từ khi nào.

Anh liếc mắt qua từ từ nhìn cô.

Cặp đùi thon gọn, trơn bóng xuất hiện nay trước mặt anh. Chiếc áo của anh vốn vẹn có thể làm váy cho cô, bất quá ngắn đến nửa đùi.

Tuy chiếc áo phồng phềnh không lộ rõ đường co thân thể cô như anh vẫn có thể thấy được chiếc eo thon nhỏ dưới lớp áo.

Nhìn lên chút nữa, ánh mắt anh khóa chặt ở bầu ngực sữa căng tròn đang lộ cảnh xuân phơi phới.

Vì cổ áo khá lớn nên một mảng ngực cùng áo bra của cô đều lộ ra ngoài.

Bởi vì hai má đỏ ửng vì xấu hổ và tức giận, trong cô càng mê người.

Đúng là một cảnh xuân đầy mĩ vị!

Phát hiện ra ánh mắt anh cứ nhìn chằm ngực cô, cô bất giác đưa tay ôm ngực, khóa chặt cảnh xuân của mình.

Cô thật ngu ngốc, sao lại quên cái này được chứ. Lúc nảy nhìn cô trong gương là biết được ý đồ của con sói háo sắc này rồi.

Tất cả đều là lỗi của anh ta!

Cô lại không ngừng chửi rủa tên thủ phạm trong lòng mà không biết người nào đó rất ung dung đi về phía cô, còn công khai thưởng thức vẻ đẹp trước mặt.

- Nhìn em thế này... anh chịu không nổi.

Anh ôm eo cô, ghé bên tai cô thổi khí.

Làm cô giật mình đứng hình tại chỗ.

- Anh...

Sắc mặt cô lại lần nữa đỏ ửng, không thể nói gì, anh lại đang đùa giỡn cô.

- Ưm... Làm sao?

Nhận thấy hơi thở dần nặng nề và chất giọng hơi khàn đi của anh. Cô bắt đầu thấy lo sợ.

Chẳng lẽ lại bị ăn sạch chỗ này nữa, ư cô không muốn T...T

- Tôi... Tôi đói bụng.

Anh nghe thấy thế thì bất đĩ buông cô ra, sau đó lại liếc nhìn ngực cô thêm vài cái.

- Ừ, chúng ta đi siêu thị.

Vừa nói anh vừa cởi áo khoác dạ ra khoác cho cô.

Sau đó tỉ mỉ gài từng nút áo một, bao bọc sạch sẽ cô lại.

Chiếc áo mặc trên người anh cũng khá dài lần này mặc trên người cô thì vừa đủ che hết cặp đùi trắng như tuyết của cô tới tận đầu gối.

Sau khi đảm bảo đã an toàn tất cả mọi thứ. Anh vén tay áo khá dài kia, nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của cô, mới hài lòng dẫn cô đi ra ngoài.

* * *

Cô như một cái đuôi nhỏ đi bên cạnh anh, xem anh chọn nguyên liệu để nấu ăn.

- Trưa nay em muốn ăn gì?

Nghe anh hỏi, cô mới cẩn thận suy nghĩ. Nhưng cô không biết nấu ăn mà, không lẽ... Đem thắc mắc của mình, cô hỏi.

- Anh nấu sao?

- Ừ.

Anh bình tĩnh đáp. Chỉ một từ đơn giản mà cô bỗng thấy ấm áp. Đàn ông bây giờ rất ít người biết nấu ăn.

Bây giờ cô mới biết, ngoài bố cô ra còn có người đàn ông thứ hai biết nấu ăn. Tất nhiên là không nói đến những vị đầu bếp nam, mà chỉ nói đến những người đàn ông mà cô quen biết.

- Ăn gì cũng được cả!

Có người nấu cho, cô mừng còn kịp sao còn phải kén chọn. Cô lại lẽo đẽo theo anh đi khắp các gian hàng.

- Nhìn kìa, anh chàng đó thật đẹp trai.

- Đúng vậy, hàng hiếm thế này chúng ta không thể bỏ lỡ nha.

- Nhưng hình như cô bé bên cạnh là bạn gái thì phải?

- Thì làm sao chứ? Nhìn khuôn mặt non nớt kia khẳng định không qua được chúng ta.

- Vậy, qua bắt chuyện với anh đẹp trai đi.

Hải Tiêu Tiêu nhíu mày khi nghe cuộc trò chuyện của hai cô gái phía xa.

Rất nhanh hai cô ả đã đến gần chỗ bọn cô.

Không cần phải hỏi lí do! Ong bướm này là do Trương Diệp Thành hấp dẫn đến. Thế mà anh ta còn bình thản như không thấy ai chuẩn bị chọn vài món hải sản.

Cô khinh hỉ nhìn hai cô gái trước mặt.

Ừ, dáng rất nóng bỏng, ngực to, eo thon, mông cực bự. Khuôn mặt trang điểm quá đậm, mùi son phấn làm cô muốn hắt xì. Thật ngứa mũi.

Một cô gái tóc nhuộm đỏ chói đến gần Trương Diệp Thành làm quen.

- Anh đẹp trai, chúng ta có thể làm quen không?

Lấy mặt nóng mà ôm mông lạnh.

Trương Diệp Thành chẳng có vẻ gì là để ý đến cô ta.

Cô ta có vẻ vẫn không bỏ cuộc ưỡn cặp ngực to ngạo nghễ về phía trước sau đó lấy cái giọng õng à õng ẽo nhìn anh.

- Anh có bạn gái chưa? Chúng ta có thể làm quen không?

Cả người Hải Tiêu Tiêu không khỏi run lẩy bẩy. Má ơi, giọng nói thật khủng khiếp.

Thế mà anh vẫn thản nhiên không hề có phản ứng lại. Đúng là quá cứng! Cô không khỏi muốn bật ngón cái tặng ngàn like cho anh!

Bây giờ cô sẽ chống con mắt lên xem anh xử lí như thế nào, haha.

Có trò vui không xem khác nào đi ra đường mà quên mang não ^o^

- Này, anh cũng đừng kh..lạnh nhạt thế chứ!

Hai chữ "khinh người" cô ta ỏng õe nuốt vào trong, khéo léo nói theo hướng khác bởi vì cô ta phát hiện Trương Diệp Thành lúc nảy đến giờ đang im lặng bỗng quay người nhìn về phía cô ta.

Thấy đối phương như cho mình cơ hội, cô bạn bên cạnh vội vàng lên giúp đỡ cô ta.

- Xin chào, anh tên là gì vậy?

Hai người này bỗng nồng nhiệt hơn hẳn, bởi vì họ chắc rằng không một người đàn ông nào không quỳ gối trước váy của họ.

Bất giác hai cô ả nở lên một nụ cười kiêu ngạo.

Trương Diệp Thành lạnh lùng chuẩn bị bỏ đi nhưng con thỏ nhỏ Hải Tiêu Tiêu nào có dễ dàng buông tha cho anh như vậy.

Cô biết được ý đồ của anh nên vội vàng chạy tới cầm tay anh, khuôn mặt rưng rưng nước mắt nũng nịu.

- Anh hai, em muốn ăn tôm nha, mua tôm cho em.

Cô bám vào tay anh lôi kéo không cho anh đi, sau đó mắt giả vờ lấp lánh nhìn mấy con tôm đang phơi bày thân thể đầy quyến rũ trong tủ đông gần đó.

- Trương Diệp Thành, mấy chị này muốn làm quen với anh, vậy em tự qua kia mua tôm a...

Cô chỉ thiếu nước vẩy đuôi vui mừng nữa thôi.

Câu đầu tiên chính là phân biệt quan hệ giữa cô và anh, quan hệ anh trai, em gái!

Câu thứ hai là giúp mấy cô nàng biết tên của anh mà tiếp tục bắt chuyện. Cứ nhìn cái bản mặt vô tâm kia của anh là biết chắc chắn sẽ không mở miệng nói tên của mình ra đâu.

Bây giờ cô đã có cớ để rời đi rồi, con thỏ nhỏ trong lòng cô không ngừng hò hét. Sói à, anh nên nhớ, thỏ nổi điên cũng sẽ cắn người.

Hải Tiêu Tiêu cực kì vui vẻ hướng mấy con tôm mà đi. Mấy em tôm yêu quý đang dâng hiến thân mình cho cô phải không, moa...moa... Tâm trang thật tốt!

Khi cô mới vừa đi được vài bước thì mắt kính của ai đó sáng lên. Cái ý đồ của cô sao anh không biết chứ, để xem anh dạy dỗ cô thế nào!

Rất nhanh một vòng ngực rộng lớn bao bọc lấy cô, sau đó một cái đầu đặt hẳn trên vai cô, giọng nói như làm nũng phát ra bên tai.

Và có lẽ đời này cô không bao giờ quên cái giọng điệu làm cô nổi hết da gà, đầu tê liệt, toàn thân run rẩy. Dây thần kinh căng cứng rồi "phực" đứt từng cái một.

- Vợ yêu! Anh xin lỗi mà, đừng giận anh nữa!

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 19: Tối qua là do anh không kiềm chế tốt

- Vợ yêu! Anh xin lỗi mà, đừng giận anh nữa.

?_?

@_@

+_+

Trên là ba biểu cảm lần lượt xuất hiện trên khuôn mặt Hải Tiêu Tiêu.

Biểu cảm thứ nhất. "Anh vừa nói cái gì vậy? "?_?

Biểu cảm thứ hai. "Đầu cô có phải có vấn đề rồi không? "@_@

Biểu cảm thứ ba. "Ai là vợ yêu của anh chứ? "+_+

Trong lúc khuôn mặt của cô đang mếu mó đủ kiểu thì hai cô nàng kia cũng không khá hơn là bao.

- Anh xin lỗi, đừng giận nữa nha vợ?

- Ai là vợ anh?

Cô tức giận hét lên. Thật là trơ trẽn, cô khi nào thì là vợ của anh. Còn nữa, cái giọng điệu làm nũng làm cô nổi hết da gà da vịt rồi.

- Anh biết lỗi rồi mà, em đừng như thế!

Tiếp tục ôm chặt eo, hơi thở nóng bỏng phả vào cổ cô. Trương Diệp Thành mặt dày làm nũng.

- Anh buông ra mau, tôi đã bảo tôi không phải vợ anh.

Cảm nhận được lòng ngực ấm áp của anh, hai tai cô đỏ ửng, giữa thanh thiên bạch nhật, giữa bàn dân thiên hạ, sao hai người họ có thể mặt dày mà ôm ấp nhau như thế này được.

- Ư...là tối qua là do anh không kiềm chế tốt, anh không cố ý làm em mệt mỏi!!!

- Anh...

Lần này thì cô tức giận đến nghẹn thở rồi. Lời nói của anh quá mờ ám, chắc chắn mọi người sẽ hiểu lầm, cô muốn giải thích nha! Huhu...oan ức quá.

Cô ả tóc đỏ mặt đen như đít nồi nhìn đôi vợ chồng đang tình tứ. Có lẽ vì vấn đề sinh hoạt vợ chồng mà cô vợ nhỏ giận dỗi chồng. Trong hai người sến súa còn hơn cả văn thơ của Quỳnh Dao.

- Hóa ra là anh đã có vợ rồi, thật ngại quá.

Cô ả cố gắng nở nụ cười khó coi đi về phía Trương Diệp Thành. Dù sao nhìn cô vợ anh còn rất trẻ, giống như là trẻ vị thành niên?!!!

Giới trẻ bây giờ yêu nhau dù chưa đăng kí kết hôn vẫn xưng hô như vợ chồng, cô ả tóc đỏ không chắc cặp trước mặt này là vợ chồng thật hay giả, như cô ả vẫn không nên bỏ qua cơ hội này.

Vì thế cô ả đõng đẽo liếc mắt đưa tình với anh rồi khéo léo đặt danh thiếp của mình lên tay anh.

- Nếu vợ anh không thỏa mãn được thì gọi cho em nha, baby ♥

Cô ả bỏ đi còn không quên để lại một nụ hôn gió ướt áp. Rất tiếc cái danh thiếp của cô ả trong tay anh đã không cách mà bay đến một xó xỉn nào rồi.

Còn Hải Tiêu Tiêu thì không ngừng ớn lạnh, có cần phải thần thái như thế không chứ.

Trương Diệp Thành nước mắt lưng tròng nhìn cô đắm đuối.

- Vợ à! Không phải do anh hấp dẫn đám ruồi bọ đó đâu...

Mặc dù cô ả đã đi xa nhưng không hiểu sao vẫn nghe rõ ràng câu nói của anh, không sót một chữ.

Rất nhanh, đôi giày cao gót 8 phân của cô ả bị lệch sang một bên, may mắn có cô bạn bên cạnh đỡ nếu không cô ả đã thân thiết với mặt đất rồi.

Người đàn ông này, đúng là giết người không dao, xuất khẩu là kill chết người ta mà!

- Anh thôi giả bộ đi, người ta cũng đi rồi.

Cô xoa cánh tay đang nổi từng đợt da gà ghét bỏ nói.

" Ruồi bọ ", anh cũng biết những người đó là ruồi bọ à. May là anh còn thông thái đó. Nếu cô mà là đàn ông gặp phải tình cảnh này hẳn là bị cặp ngực dưa hấu kia đè chết rồi.

Anh bất đắc dĩ không giả bộ nữa buông cô ra, khéo môi cong cong.

- Cái này gọi là .

Ai bảo cô dám tính kế anh.

- Hứ.

Cô tức giận muốn đánh người thật mà, đúng là con sói lão luyện. Bổn cô nương sẽ ghi nhớ mối thù này, không bỏ qua cho anh đâu.

Nhìn biểu cảm giận dỗi hết sức đáng yêu của cô, anh đưa tay xoa xoa đầu cô rồi nhẹ nhàng nói.

- Chẳng phải muốn ăn tôm sao, nhanh mua rồi chúng ta còn về nhà nấu bữa trưa.

Một tay đẩy xe hàng, một tay kéo cô đi về phía những con tôm trên quầy.

Nhưng trong đầu gã sói nào đó đang từ từ lướt qua những hình ảnh. Một bàn ăn thị soạn, sau đó là hình ảnh no nê khi ăn xong của cô nằm trước miệng sói.

Người ta nói không sai " Thà làm con ma no còn hơn làm con ma đói ". Bất quá, anh chỉ ăn chút thôi mà, anh làm sao để con thỏ nhỏ của anh chết đói được.

Ừ, chăm cho thỏ béo tốt thì sói mới ăn được chứ. Trương Diệp Thành nở lên một nụ cười gian tà.

Không biết nghe được suy nghĩ này Hải Tiêu Tiêu có thắt cộng bún mà tự tử vì sự ngu ngốc của mình không? Cô đang tự dâng mình đến miệng sói a...

* * *

Hải Tiêu Tiêu sau khi ăn no nê thảnh thơi vắt chéo chân ngồi xem Ti Vi.

Nửa tiếng trước khi nhìn một bàn đồ ăn thịnh soạn trên bàn thì cô không khỏi cảm thán!

Trương Diệp Thành nấu ăn thật tuyệt! Anh nếu không đi làm đầu bếp thì thật lãng phí.

Nguyên cả bàn đồ ăn ngon như thế hầu hết đều vào bụng của cô.

Ừ, Trương Diệp Thành dù rất là sấu xa, nham hiểm, bỉ ổi, vô liêm sỉ, đê tiện,...vân vân và mây mây thì ưu điểm lớn nhất có lẽ là ngoại hình và nấu ăn ngon.

Ừ, đúng là chỉ có như vậy.

Mọi người muốn hỏi con sói đó đi đâu rồi à? Sau khi rửa chén xong thì anh ta đã đi tắm rồi.

Con người này rất ưa sạch sẽ, ngày có khi tắm ba, bốn lần cũng nên. Hẳn là có bệnh...

Trong lúc đợi quần áo khô hẳn thì cô thấy thật buồn chán, ti vi cũng chiếu toàn những chương trình chẳng hề thú vị.

Móc từ trong cặp ra chiếc ví Tiền của mình, Hải Tiêu Tiêu vui vẻ khoác áo đi ra ngoài.

Hình như có một tiệm tạp hóa cách đây mấy nhà thì phải, cô muốn mua chút đồ.

(* ¯ ‿ ¯ *)

"Cạnh"

Cửa phòng tắm mở ra, một mùi hương sữa tắm lan tỏa khắp mọi nơi.

Hải Tiêu Tiêu vội vàng cất thứ đồ của mình ra sau lưng, chột dạ nhìn cửa phòng tắm.

Trương Diệp Thành nửa trần từ từ bước ra. Lòng ngực săn chắc, nước da trắng mịn, xương quai xanh khỏi phải nói đẹp mê người.

Một hạt nước còn vương trên tóc chảy dài theo cổ, đi qua xương quai xanh và một điểm hồng chói mắt, chảy dần xuống bụng, qua từng từ múi từng múi cơ săn chắc.

Nhìn theo hướng chảy của giọt nước, mũi cô dần nóng lên, đến khi giọt nước đi qua hông rồi lọt vào khe ở giữa, cô cứ tưởng là mình gần phun máu chết tươi tại chỗ rồi chứ.

Mô phật, Amen...

Người ta nói không sai, đàn ông đẹp nhất là khi vừa tắm xong. Càng đẹp hơn là bên hông anh ta quấn một chiếc khăn lỏng lẻo, có thể thấy được bắp đùi tron bóng, rắn chắc.

"Ực"

Cô nuốt nước miếng.

Giờ đây ai dám nói cô phải giữ hình tượng thục nữ không được dùng ánh mắt háo sắc để nhìn Trương Diệp Thành thì cô sẽ cho tên đó ăn tỏi mà quy tiên.

Bắt gặp ánh mắt háo sắc, thèm thuồng nhìn cơ thể của anh, khóe môi anh khẽ cong lên.

- Có muốn xem thêm không?

Anh đưa tay vuốt vuốt mép khăn tắm, ý chỉ rõ ràng nếu cô nói muốn thì anh sẽ bỏ khăn tắm ra nha.

Cô hướng theo ánh mắt của anh nhìn chằm chằm nơi đó. Sau đó đỏ mặt quay sang chỗ khác.

- Xấu xí thế...tôi không muốn xem.

Hừ, cô đang coi thường anh đấy, coi thường người anh em của anh xấu xí, ai bảo anh vô liêm sỉ như thế. Đáng đời lắm...

Dám chê thứ đó của anh xấu xí, xem ra con thỏ nhỏ của anh lại không biết sợ rồi, anh phải dạy dỗ lại cô thôi.

- Xấu xí!... Không những nó xấu xí mà còn rất lưu manh nữa đó!

Anh mặt lạnh đi đến chỗ cô.

- Anh... Anh làm gì?

Cô hoảng hốt muốn chạy trối chết.

- Chẳng phải em biết rồi sao.

Anh bình tĩnh ôm chặt lấy cô. Da thịt hai người khẽ chạm vào nhau.

Má ơi, cô đang chạm...chạm vào da mịn màng của anh. Khốn khiếp, tính háo sắc của cô đang nổi dậy, mặt nóng bừng lên, tim nhảy loạn như uống phải thuốc lắc.

Anh cúi người hôn lấy môi cô, thân thể đè cô ngã xuống bàn.

"Bùm" một tiếng nổ vang lên.

Sắc mặt anh đơ ra.

Cô gượng cười.

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thật sự không nhịn nổi nữa rồi

Tiếng nổ vang lên khắp nhà. Hải Tiêu Tiêu ngượng ngùng, thôi tiêu rồi, cô quên mất sau lưng mình còn giấu đồ.

Chỉ là lúc nãy thấy một cậu bé tội nghiệp đang bán hàng trên đường, nên cô mua một cái ủng hộ thôi, chưa gì đã nổ tan tành.

Nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Trương Diệp Thành, cô muốn cười cũng cười không nổi.

Anh bình tĩnh ôm cô lên, nhìn thứ đồ sau lưng cô.

Giờ này, trái bóng đã nổ tung, không còn hình dạng gì nữa. Nhưng anh tinh mắt phát hiện, trên đó có chữ. Liếc nhìn cây bút để ở góc bàn, anh khẳng định rằng là cô vừa mới ghi xong.

Đẩy cô qua một bên, anh cầm lấy những mảnh nhỏ ghép lại.

- Ối, chỉ là một quả bóng đã nổ thôi mà, để tôi đem đi vứt.

Cô chột dạ nói. Không biết anh ta đọc được mấy chữ cô viết có nổi giận mà ăn thịt cô ngay tại chỗ hay không?

Anh cầm lấy cái tay định phá hủy mọi chứng cớ trên hiện trường, ánh mắt đằng đằng sát khí ngước lên nhìn cô.

Cô nuốt nước miếng cười khan, sau đó từ từ rút cánh tay mình về. Nhu mì đứng một bên nhìn anh, ý nói "Anh muốn làm gì thì làm đi, tôi vô tội."

Ghép lại các mảnh, Trương Diệp Thành đen mặt nặng nề đọc từ chữ.

- Sói... Trương... Bạo... Bệnh... Cuồng... Sex...

- A, rõ ràng tôi viết là "sếch" chứ không phải là "sex".

- Khác nhau sao?

- Tất nhiên là...giống nhau rồi.

Hải Tiêu Tiêu giọng nói ngày càng nhỏ, nhìn sắc mặt ai đó dần dần đen như đít nồi. Không phải nổi giận rồi chứ, cô chỉ nói sự thật thôi mà.

Cô sợ hãi đứng một chỗ và đang đợi cơn nổi giận từ anh. Nhưng không có, anh chỉ thờ ơ hỏi một câu.

- Em vừa ra ngoài?

- Ân, tôi chỉ đến tiệm tạp hóa gần đây thôi!

- Với bộ dạng này?

- Ư, phải.

Làm sao đâu chứ, bộ dạng này của cô không thể gặp người sao?

Trong lúc cô đang suy nghĩ, anh đùng đùng nổi giật túm chặt lấy tay cô.

- Em dám ở trong bộ dạng này mà đi ra ngoài?

Anh nói gần như nghiến răng nghiến lợi.

Uy, có cần phải giận dữ như thế không. Cô còn tưởng anh sẽ giận cô vì nói xấu anh chứ! Sao lại đổi sang giận cái không nên giận thế này. Cô rất là bỡ ngỡ.

Nhìn khuôn mặt rất chi là vô tội của cô, anh càng tức giận hơn.

Cô giỏi lắm, dám dùng bộ dáng quyến rũ này đi ra đường, chỉ cần nghĩ đến bao nhiêu người đàn ông nhìn cô quyến rũ như thế này là anh tức điên lên rồi.

Bộ dáng này của cô chỉ một mình anh có thể nhìn thôi. Anh hối hận vì lúc đầu để cho cô mặc thành như vậy.

Chết tiệt, anh không chịu được...

- A.

Cô lần này lại bị đẩy ngã xuống bàn, vai đụng mạnh vào mặt bàn lạnh băng làm cô đau điếng.

Chẳng hề nói gì, anh vén áo cô lên, để lộ ra hết cảnh xuân từ ngực trở xuống.

Ánh mắt anh nóng bỏng nhìn cặp đùi trơn nhẵn của cô, sau đó dời lên chiếc quần nhỏ viền ren, hầu kết không ngừng chuyển động.

Bỏ qua chiếc eo thon, anh dùng tay nhào nặn hai khỏa đầy đặn của cô, làm cho nó lệch hẳn ra ngoài áo ngực.

- Ư... Đừng...

Anh dùng lực rất mạnh, trước ngực cô truyền đến cảm giác đau đớn. Hình như anh nổi giận thật rồi, nhưng cô đâu có làm sai cái gì chứ!

Se se hai hạt đậu đỏ ửng đang dựng đứng, anh cúi đầu ngậm lấy một hạt, tay kia vẫn tiếp tục chơi đùa một bên ngực của cô.

Cả thân thể cô chấn động, cảm giác tê tê cùng đau đớn từ ngực không ngừng lan rộng khắp cơ thể.

Sức lực của cô cũng như mỗi một cái mút của anh mà bị rút dần, cơ thể đang từ từ mềm nhũn.

Cô dùng tay nắm lấy tóc anh, muốn đẩy đầu anh ra khỏi.

- Đừng... Tôi không muốn...

Đầu anh không hề động, chiếc lưỡi linh hoạt hết mút lại liếm, đảo đều xung quanh hạt đậu nhỏ kia, làm cô bắt đầu rên rỉ từng tiếng nhỏ.

Tay anh bắt đầu di động xuống dưới, lướt qua vùng eo nhỏ nhắn, đốt lên ngọn lửa khắp thân thể cô.

Tay dừng lại ở mông cô, bắt đầu xoa bóp, nhào nặn. Thỉnh thoảng lại vuốt ve theo viền quần lót đi đến nơi tư mật đang dần ẩm ướt.

Hải Tiêu Tiêu hoàn toàn bủn nhũn như con chi chi, những ngọn lửa trong cơ thể ngày càng mãnh liệt, làm cô nóng bức không chịu nổi.

Nhưng lí trí còn lại nói cho cô biết, cô không muốn. Lần này cô không muốn mình bị ăn sạch mà không có lí do. Thật vô lí...

Cảm nhận bàn tay của Trương Diệp Thành đang lần mò vào trong quần lót. Hải Tiêu Tiêu nhảy cẳng lên, hai chân vòng qua lưng, khóa chặt eo anh.

Hai tay thì ôm cổ anh, cả người rời khỏi mặt bàn mà bám chặt lấy anh. Treo người lủng lẳng trên người anh.

Ừ, một tư thế rất tuyệt vời, để hình dung tư thế này của hai người, các bạn có thể tham khảo hình ảnh khỉ ôm cây. Hoặc là hình ảnh mẹ ôm con, bất quá Trương Diệp Thành là mẹ, còn Hải Tiêu Tiêu là con ノ(･ω･)ノ

- Không được, anh không được ăn tôi aaaaaa...

Nhìn cô ôm chặt lấy anh không một kẽ hở, anh khó chịu muốn lôi cô ra khỏi người.

- Không, có chết tôi cũng không buông.

Sau vài lần thử tách cô ra, nhưng không được, Trương Diệp Thành nhẹ giọng dụ dỗ.

- Mau buông anh ra.

- Không được.

- Tại sao?

- Thật sự không thể làm cái đó...cái đó được mà!

Hải Tiêu Tiêu rưng rưng nước mắt ngước đầu lên nhìn, gương mặt như muốn khóc.

- Tại sao không thể?

Anh nghi hoặc nhìn cô.

Thấy bị nhìn chằm chằm, cô đỏ mặt xấu hổ.

- Thật ra bây giờ...bây giờ em muốn đi...

Cô ấp a, ấp úng. Vài phút trước cô phát hiện thân thể có vấn đề, không phải là dì cả tới, nhưng đây là vấn đề cấp thiết nga.

Anh đứng dậy, theo đà ôm cô lên, thế nhưng cô vẫn giữ tư thế cũ, bám chặt không buông.

Mặt cô lúc này càng đỏ hơn nữa. Lúc anh đứng dậy, cô cảm thấy cái đó cứng rắn lợi hại chọc vào mông cô.

Bây giờ không trốn thì còn đợi khi nào nữa...

Cô dùng hết sức lực từ khi bú sữa mẹ và độ linh hoạt thần thánh của mình, buông anh ra, nhảy xuống đứng vững trên sàn nhà. Vứt hết si diện của bản thân, bỏ lại một câu rồi đâm đầu chạy thẳng vào nhà vệ sinh.

- Tôi phải đi vệ sinh, thật sự không nhịn nổi nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Cô không phải là Hải Hoa Tiếu

Hải Tiêu Tiêu xấu hổ ngồi trong nhà vệ sinh không dám ra ngoài.

Mặt mũi nào cô dám gặp Trương Diệp Thành nữa chứ. Không phải lỗi tại cô, là do anh phát dục không đúng lúc thôi, cô hoàn toàn là kẻ vô tội. Không trách cô được.

Nhưng trông anh giận dữ như vậy, lúc nãy nếu cô bị anh ăn thật thì đừng nói tới đi được, nằm thôi cũng khó khăn.

Nhưng giận gì vô lí thế, cô rõ ràng chỉ ra ngoài, còn khoác thêm chiếc áo dạ nga...

Khoan đã, lẽ nào anh hiểu nhầm cô cứ thế này đi ra ngoài!!!

Hải Tiêu Tiêu ngước mặt xuống nhìn bộ dáng của mình, ư có cho cô cũng không dám cứ thế này ra ngoài, quá lộ liễu.

Lẽ nào, là do anh ghen...?

Hải Tiêu Tiêu đỏ mặt vội vàng lắc đầu, chắc không phải thế thật chứ.

Thấy thời gian cũng đã trôi qua khá lâu, cô xấu hổ đi ra ngoài, ngượng chết đi được.

Trương Diệp Thành không còn bộ dáng điên cuồng như lúc nãy. Anh quần áo nghiêm chỉnh ngồi trên bàn đang viết lách gì đấy. Có lẽ chuẩn bị một số tài liệu cho việc dạy học.

Lúc này, trong anh thật nghiêm túc, mày rậm, mũi cao, đôi môi ẩm ướt, mềm mại. Đẹp nhất là đôi mắt, đen bóng, linh hoạt và nhạy bén, và có lẽ chỉ có tập trung trong công việc như thế này đôi mắt kia mới đẹp đẽ đến thế, như có một lực hút, hút cô xoáy sâu vào trong đó.

Khuôn cằm góc cạnh, tạo nên một vẻ chín chắn, trưởng thành, một người đàn ông đủ làm chỗ dựa cho phụ nữ.

Có một loại khí chất không tên tỏa ra từ người anh khiến Hải Tiêu Tiêu nhất thời thất thần.

- Chiều nay em có tiết học không?

Anh vẫn không ngẩng đầu, chỉ bình thản hỏi cô. Nhưng cô cảm thấy giọng nói đó đầy khí thế, làm cô có cảm giác ngạt thở.

- Không...không có.

- Vậy chiều nay ở lại bắt đầu học kèm đi, môn ngoại ngữ của em thật tệ.

- Ân.

Lúc nãy cô còn có chút xíu gì đó xấu hổ, bây giờ đã hoàn toàn bay biến.

Ngoại ngữ tệ đâu có ai muốn, chẳng qua là cô cố gắng thế nào cũng không hiểu nổi. Có lẽ là nó đang đối đầu với cô, cô đấu không lại nên đành chịu thua thôi.

Ông trời quả thật bất công. Khó khăn lắm cô mới vượt qua được một ngoại ngữ để tốt nghiệp, bây giờ lại quay lại một quá khứ đen tối như thế. Bảo cô làm sao vui cho nổi.

Cứ thế một người làm thầy, một người làm trò trải qua một buổi học suốt hai tiếng trong sự đau khổ tột cùng của Hải Tiêu Tiêu.

Cô thật sự là muốn khóc, tại sao đều bằng tuổi nhau mà cô với Trương Diệp Thành lại chênh lệch học vấn xa đến như vậy. Cô không phục, phải có một thứ gì cô hơn anh chứ a...

Kết thúc hai tiếng tra tấn bằng sách vở, Trương Diệp Thành nhận một cuộc gọi phải đi gấp không thể đưa cô về được, cô lấy đó làm vui mừng, nhanh chóng thay quần áo của bản thân rồi chuồn lẹ về.

Ác thay cho cô, trách quả dưa lại gặp quả dừa...

Vừa ra khỏi nhà Trương Diệp Thành thì cô gặp phải tên ác ôn Bạch Mục Thần, hết thằng cậu rồi đến thằng cháu. Hải Tiêu Tiêu đang định co giò bỏ chạy thì bị tóm cổ vứt lên xe máy của cậu ta.

Chưa kịp định thần thì tên thần chết này nhấn ga chạy nhanh như gió, à không, phải là bay, bay thẳng tới khu vui chơi.

Hải Tiêu Tiêu cảm thán!!! Có khi cô từ trên xe máy rơi ra ngoài chắc cậu ta cũng không hề hay biết.

Bạch Mục Thần hoàn toàn trầm mặc, vẻ mặt như đưa đám, từ lúc đưa cô tới đây chưa nói một lời, làm cô sợ đến nỗi không dám thở mạnh.

Cậu ta tự chủ mua vé chơi hết cái này đến cái nọ, đã vậy còn bắt cô đi cùng.

Vừa chơi xong một trò chơi cực mạnh, cô lao xuống dưới tìm ngay một chỗ để nôn, mặt xanh như cắt ra máu.

Bạch Mục Thần thì dựa tường đứng kế bên khoan khoái hút thuốc.

Đợi cô nôn xong cậu ta cũng hút xong một điếu thuốc, ném tàn thuốc xuống đất, cậu ta lạnh nhạt nhìn cô.

- Cô không phải Hải Hoa Tiếu.

Đó là một câu khẳng định, không hề do dự, cậu ta dường như rất chắc chắn với những gì mình đang nói.

- Cậu nói gì vậy? Tôi không phải Hải Hoa Tiếu thì còn là ai được nữa.

Cô cười giả lã, tỏ vẻ bình tĩnh. Nhưng thực tế tay đã đổ mồ hôi vì căng thăng. Chỉ tiếp xúc có vài lần sao cô lại bị nhận ra ngay vậy.

- Tôi không tin.

Bạch Mục Thần đột nhiên phóng đến, hai tay gắt gao chặn cô vào tường, cô không thể nào tránh thoát khỏi vòng tay cậu ta. Giống như Tề Thiên Đại Thánh không thể nào chạy khỏi bàn tay của Phật Tổ Như Lai.

- Cậu không tin thì thôi.

Cô nghiêng mặt tỏ vẻ bất đắc dĩ.

- Tôi không tin, một con người sao có thể hoàn toàn thay đổi nhanh như vậy được?

Cậu nắm lấy cằm cô, bắt cô nhìn thẳng vào mắt mình.

Hải Tiêu Tiêu chột dạ, cô còn chưa muốn thừa nhận đâu, nhiều người biết sẽ càng rắc rối.

Bởi vì không cam lòng, Trương Diệp Thành vừa nhìn là nhận ra cô, Bạch Mục Thần vừa tiếp xúc vài lần đã nghi ngờ cô, không lẽ cô diễn xuất chưa đủ tài năng, hay đến cả em gái mình người ngoài cũng hiểu rõ hơn cô, cô không cam lòng. Điều đó làm cô nhận một sỉ nhục cực lớn...

Đầu cô đột ngột nhớ đến điều gì đó, cô phải đánh cuộc, liều chết...nói một cách văn vẻ hơn là cô phải đánh bạo không thể khuất phục trước quân địch như thế được, nhưng lỡ có thua thì đành nói sự thật chứ biết sao giờ. (Vi Vi: >< tại sao ta lại tạo nên một nữ chính mâu thuẫn quái gở như vậy???....)

- Cậu không tin nhưng đó là sự thật, nếu cậu muốn hỏi tại sao thì tôi e là cậu tự đi mà hỏi bản thân mình ấy.

Cậu ta nhất thời sững sờ, mặt lộ ra vẻ quẫn bách và áy náy.

- Đừng nói là chuyện của Liên Y Y khiến em thành thế này, anh đã giải thích rồi, không phải như em thấy, chỉ là hiểu lầm thôi.

Hải Tiêu Tiêu bắt được trọng điểm bắt đầu phản kích.

- Hiểu lầm hay không tôi không cần biết, cậu đừng đến làm phiền tôi nữa, tôi không muốn dính líu gì tới cậu.

Cô gạt tay cậu ta ra, hùng hổ bỏ đi.

Hoa Tiếu à, hãy tha lỗi cho chị, chị không muốn xen vào chuyện của em, nhưng bất đắc dĩ thôi. Có gì sau này đừng có đến tìm chị, chuyện hôm nay trời biết đất biết, Bạch Mục Thần biết nhưng chị lại không biết gì cả, chị vô tội a...

Hải Tiêu Tiêu không ngừng rũ bỏ mọi trách nhiệm, đúng là vô sỉ.

Cô đi một đoạn mà không thấy ai đuổi theo, có lẽ đã đánh trúng tim đen của tên nhóc kia rồi. Thôi kệ đi, bớt người làm phiền cô cũng dễ sống hơn.

Nghĩ như vậy, Hải Tiêu Tiêu vui vẻ bắt xe đi về phòng trọ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Lý Diệp Chi (H)

Trong một quán bar nổi tiếng nhất thành phố A. Nơi ăn chơi tụ tập của những công tử thế gia, những người giàu có thuộc giới thượng lưu mà ai cũng phải kiêng kị.

Trong phòng hảo hạng duy nhất ở tầng ba, Mẫu Tích Phong ung dung gác tay sau ghế Sopha, chân vắt chéo đung đưa không hề có nhịp điệu.

Cả người toát lên vẻ phong lưu, một trong những người đàn ông đào hoa mà từ bé gái đến các cô thiếu nữ trong trắng, những người phụ nữ có chồng, phụ nữ tuổi trung niên, hay các bác gái lớn tuổi đều phải si mê.

Nhưng con người này giờ đây không còn vẻ lãng tử như khi gặp phái nữ, mà là một dáng vẻ lười biếng đang nhắm nháp thứ rượu thượng hạng trong tay.

Đôi đồng tử bỗng xoay quanh người đàn ông ngồi đối diện. Cũng chính là người bạn thân chí cốt của y.

- Thành, vị hôn thê của cậu đã đặt vé máy bay, chỉ vài ngày nữa sẽ đến thành phố A.

- Tôi đã nói rồi, tôi không có vị hôn thê.

Trương Diệp Thành uống cạn ly rượu trong tay, thứ rượu vàng ươm nồng nàn này giống như đúc rượu của Mẫu Tích Phong. Bởi vì loại hai người uống đều là từ một chai.

- Diệp Chi mà biết được cậu nói những lời vô tình như thế này, em ấy chắc sẽ đau lòng lắm!

Mẫu Tích Phong bỡn cợt nói. Nhìn thấy sắc mặt khó coi của Trương Diệp Thành y rất hả dạ. Tuy là bạn thân chí cốt nhưng y vẫn nhớ rõ mình bị Trương Diệp Thành chơi xỏ rất nhiều lần, làm y phải chịu khổ đủ điều.

Bây giờ khó lắm Trương Diệp Thành mới gặp tình cảnh như thế này y rất muốn báo thù nga. Không phải y đục nước béo cò, chỉ là tiện tay tiện tay thôi, haha...

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu một tháng trước Trương Diệp Thành không xảy ra tai nạn thì đầu óc cũng không đến nỗi như bây giờ. Vất vả trở về nước để theo đuổi một người con gái, mà Trương Diệp Thành cứ đinh ninh đó là người con gái mình yêu.

Y thật sự cũng không biết phải làm sao nữa. Chỉ đợi đến khi Diệp Thành khôi phục lại bình thường thì mọi chuyện sẽ sáng tỏ.

- Diệp Chi? Đó là người mà cậu nói là vị hôn thê của tôi ư?

- Đúng vậy!

- Hừ, tôi còn chẳng nhớ rõ diện mạo của cô ta như thế nào?

- Cậu cứ yên tâm, nếu em ấy trở về sẽ khiến cậu thay đổi thôi.

Mẫu Tích Phong nhàn nhạt cười, y nâng tay uống thêm một ngụm rượu. Sắp tới sẽ có trò hay cho y xem rồi.

Nhưng trong lúc chờ đợi, y muốn xem xem người con gái mà Trương Diệp Thành yêu, là người như thế nào?

Thật chờ mong!

* * *

Ở một nơi xa xôi, trong căn biệt thự to lớn và sang trọng.

Bể bơi trên sân thượng của tòa biệt thự phát ra những ánh sáng xanh lam đẹp mắt, kết hợp với một màn trời đêm sáng rực rỡ tạo nên một khung cảnh đầy lãng mạn.

Hồ bơi rộng lớn ở chính giữa, xung quanh là những mái che, và những chiếc bàn ghế sang trọng đặt sẵn để tiếp đón khách mỗi khi có tiệc. Mọi thứ được trang trí thật lộng lẫy.

Giờ đây, trên một chiếc bàn cổ lung linh với những ánh nến, bày biện trên bàn là những món ăn rất bắt mắt.

Nến đỏ, hoa tươi, hồ bơi. Mọi thứ trông thật lãng mạn.

Nhưng cách đó không xa, ở rìa hồ bơi, không gian đầy lãng mạn này lại bị lấn áp bởi tiếng rên rĩ đầy dâm đãng của một người con gái.

Tiếng nhóp nhép ra vào, tiếng va chạm da thịt, và tiếng nước văng tung tóe vang lên khắp mọi nơi.

Hai thân thể lỏa lồ của một người đàn ông cao lớn và một cô gái nhỏ nhắn.

Người con gái đó quỳ xuống một bậc của hồ bơi, nước chỉ đến ngang hông, người đàn ông ép sát phía sau, với tư thế này có thể thuận lợi ra vào bên trong cô gái ở dưới nước.

Cái miệng nhỏ nhắn của cô gái không ngừng rên rĩ, thốt ra những lời nói dâm đãng, thân thể không ngừng uốn éo.

- Ưm... Ư... Nhanh lên... Đúng rồi... Đâm mạnh vào em đi...a...a...

- Ngô...thật sâu...ư...ư... Rất sướng... Mau hòa tan em đi...ưm...

Người đàn ông đưa tay ra phía trước ngắt hai điểm nhỏ trên nhũ hoa đang không ngừng đung đưa của cô gái. Sau đó lại không ngừng nhào nặn, xoa bóp đến khi nó mếu mó.

- Diệp Chi, đúng là tiểu yêu tinh dâm đãng, cái miệng nhỏ bên dưới của cô thật lỏng lẻo, có phải đã có biết bao nhiêu thằng đàn ông chơi qua rồi không?

Người đàn ông nghiến răng nói, sau đó tốc độ đâm vào càng nhanh và mạnh hơn làm cô gái không ngừng kêu to.

Từ cái thúc vào thật sâu, kèm theo nước hồ bơi chảy mạnh vào trong hoa mật, cảm giác khoái cảm ngày càng kích thích. Cô gái không ngừng vểnh mông cao hơn, phối hợp với người đàn ông để thứ kia của hắn ta đâm sâu hơn, đụng chạm đến tử cung của cô.

- Khốn kiếp, còn dám chủ động dụ dỗ đàn ông, đúng là thứ đàn bà không biết xấu hổ.

Hắn dùng tay vỗ mạnh vào mông cô gái.

Vừa rồi, lúc cô vểnh mông, thứ to lớn của hắn bị cô ép chặt xém tí nữa đã bắn ra.

Nghĩ tới cô cũng chủ động như thế với những người đàn ông khác, hắn lại phát điên lên, không kìm chế được cơn tức giận, nắm chặt eo cô bắt đầu dùng hết sức ra vào.

- A... Đau... Đau quá...ư...

- Cô còn biết đau, hôm nay tôi phải chơi chết cô.

Hắn rút cự vật của mình ra khỏi người cô, sau đó lại đâm thật sâu vào. Nước cũng theo động tác của hắn chảy vào trong rồi lại ra ngoài trở thành một vòng xoáy sâu hút.

Mặc kệ cho cô kêu la như thế nào, hắn không hề thương hoa tiếc ngọc mà phát tiết cơn phẫn nộ của mình.

- Aaaaaa...

Cô hét lên thật to, hoa mật co rút từng trận, một dòng nước ấm xối lên cự vật của hắn.

Sau khi qua cơn khoái cảm, cô mệt nhọc nằm bệch trên thành hồ bơi.

- Mau rút ra.

Cô gằng giọng ra lệnh cho hắn.

- Khốn khiếp, còn muốn ra lệnh cho tôi.

Hắn lại tiếp tục luận động, lấy tốc độ chạy nước rút không đến chục cái đã ép chính mình phóng thích bên trong cô.

- Aaaaaa.... Khốn khiếp, ai cho anh ra bên trong tôi.

Cô hét lên giận dữ, trừng mắt nhìn hắn ta, ánh mắt đầy khinh bỉ.

- Cô nên nhớ, cô cũng chỉ là một con đàn bà dâm đãng nằm dưới thân tôi thôi, cho dù chúng ta có ngồi cùng một thuyền thì cô cũng không thể ra lệnh cho tôi. Tôi phải làm cho cô nhớ, dám coi thường Lưu Viên Ngọc tôi thì không có kết cục tốt.

Nói rồi hắn lật ngược cô lại, cho cô nằm hẳn ở trên bờ, gác hai chân cô lên vai, hắn lại bắt đầu luận động tiếp.

Cứ như thế, Lý Diệp Chi bị dày vò cả một đêm.

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Khi nào em mới hết giận anh đây

Những hôm gần đây bởi vì phải học kèm cùng với tự học làm Hải Tiêu Tiêu tốn thật nhiều thời gian.

Sáng đi học trên trường, chiều thì bị Trương Diệp Thành bắt học kèm ngoại ngữ, còn tối thì phải tự học và làm bài tập tại nhà.

Bởi vì đã từng trải qua nên cô biết thời gian thi tốt nghiệp rất khổ sở.

Thường thì nước tới chân mới nhảy, thời gian đó quả thực là kinh khủng.

Nên cô quyết định bắt đầu ôn tập ngay từ bây giờ, trừ ngoại ngữ ra, đối với cô môn nào cũng có thể thở thoải mái.

Sau khi làm xong tất cả bài tập, Hải Tiêu Tiêu lôi laptop ra đăng nhập vào QQ. Đang dạo bảng tin thì một tin nhắn hiện lên.

< Áng mây hồng >: Tiêu đại nhân, sao bây giờ mới lên, mấy ngày qua bà đây chờ ngươi mãi

< Con cá nhỏ >: Tìm tớ có việc gì? Sao không gọi điện thoại?

< Áng mây hồng >: Sao tớ không nghĩ tới gọi điện thoại nhỉ??? Đúng là điên thật rồi! (╯ ﹏ ╰,)

< Con cá nhỏ >: Nhưng mà có việc gấp gì sao?

< Áng mây hồng >: Tất nhiên là có! Cuối tháng này họp lớp cao trung, cậu có đi không thế? Lần trước cậu đã không đi rồi.

< Con cá nhỏ >: Tùy tâm trạng... ●﹏●

< Áng mây hồng >: Lần này tớ muốn đi, cậu đi cùng tớ đi Tiêu Tiêu yêu dấu!!! ≡

< Con cá nhỏ >: Cậu không sợ gặp tên khốn Tô Viễn à?

< Áng mây hồng >: Tại sao tớ phải sợ! Năm đó là do hắn ta phản bội, lần này tớ sẽ ung dung mà đến xem hắn ta và con ả bạch liên hoa kia hạnh phúc như thế nào a..

< Con cá nhỏ >: Được rồi tớ đi cùng cậu.

Hải Tiêu Tiêu khá hài lòng với thái độ của cô bạn thân Lạc Hoan Hoan. Dù sao cô nàng suy nghĩ như thế cũng tốt, dẫu sao thì cô nàng cũng không phải là người có lỗi. Người có lỗi là Tô Viễn, bạn trai cũ của Hoan Hoan.

Lạc Hoan Hoan dù sao cũng là một tiểu thư của tập đoàn lớn, muốn gia thế có gia thế, muốn ngoại hình có ngoại hình. Cô nàng còn từng là hoa khôi của trường, có một nét đẹp đầy nóng bỏng, tính cách lại phóng khoáng, mạnh mẽ.

Cũng bởi vì tính cách quá mạnh mẽ mà trở thành lí do khiến cô nàng bị chia tay, tên chó má Tô Viễn đúng là bị mù mà, một Lạc Hoan Hoan như vậy

không yêu lại yêu cái cô ả bạch liên hoa Chu Tâm Như.

Đúng là ông trời có mắt nên mới khiến hắn ta gặp đồng loại của mình, đúng là một cặp vô sỉ.

Lần đó nghe Lạc Hoan Hoan khóc lóc kể lí do mình bị chia tay cô sẽ tí nữa đã đem phân đổ trước nhà tên khốn Tô Viễn. Chỉ mong sao hắn đánh rắm không được mà nghẹn chết đi cho rồi, sống chỉ lãng phí không khí...

Hoan Hoan của cô đúng là mệnh khổ.

Lần này họp lớp cũng tốt, đến khi gặp mặt bọn họ, cô sẽ xem xem lũ khốn bọn họ có thể an nhiên mà sống hạnh phúc nổi hay không.

Nhớ lại mà thấy bực, Hải Tiêu Tiêu đăng nhập vào game để xả giận.

Sau khi giết hết đám quái này đến đám quái khác thì mới nguôi đi một phần nào.

Mở tin nhắn của bang hội mà trước đó cô đã tắt trò chuyện ra liền có hơn 99+ tin nhắn đập vào mắt.

Có lẽ mọi người trong Bang đang thảo luận hăng say đề tài gì đó, Hải Tiêu Tiêu đánh mắt liếc qua loa vài tin nhắn cũ đại khái có thể hiểu mọi người đang nói về vấn đề gì.

Gặp mặt!

Không phải gặp trên mạng mà là gặp ngoài đời thực.

Vốn dĩ có một số người ở chung thành phố hay ở lận cận nên muốn tổ chức gặp mặt để giao lưu làm quen.

Đối với vấn đề này, cô trực tiếp ngó lơ.

Đơn giản thôi, cô lười.

Tuy cô đã định là sẽ không đi nhưng vẫn ngồi đọc tin nhắn chùa, xem bọn họ thảo luận như thế nào? Hiện tại cô cũng không có việc gì làm.

Thời gian: Chủ nhật tuần sau.

Địa điểm: Phòng bao ở Kim Đế. Thành phố A.

Ừ, không tồi! Kim Đế là nơi cực kì xa hoa đi, đúng là thích vung tiền qua cửa sổ.

Nghe nói lần gặp mặt này có Bang chủ và các Tinh Lão cũng đi. Đáng tiếc không có cô và Tam Thanh ca.

Chẳng phải họ nói hai người là một cặp sao, nên tâm cũng đồng nhất! Tốt nhất là không tham gia cho bớt phiền phức.

Sau khi thấy chán nản cô liền outgame.

Ngày mốt là chủ nhật, cô dự định trở về nhà một chuyến. Nhà cô ở thành phố D, đi tàu điện về cũng mất khoảng ba tiếng đồng hồ.

Cô cũng cần đi gặp em gái để nói rõ sự tình, cô có nhiều điều không hiểu và muốn hỏi nó nha.

Đang chuẩn bị đi ngủ thì cô nhận được tin nhắn từ một số lạ gửi đến điện thoại.

< Xuống cổng đi, gặp anh.

- Thần - >

Nhìn cái chữ "Thần" kia là cô thấy chuyện chẳng lành rồi. Xuống dưới cổng?

Hải Tiêu Tiêu mở cửa bước ra lan can, giờ cũng không còn sớm không khí xung quanh thật lạnh. Cô ôm hai cách tay của mình xuýt xoa, nhìn về hướng cổng của nhà trọ.

Chiếc xe máy ngoài kia rất quen mắt, còn của ai vào đây nữa chứ. Tên Bạch Mục Thần đúng là âm hồn không tiêu.

Bây giờ đem khuya gió mát rất thích hợp để nói chuyện yêu đương nhưng Hải Tiêu Tiêu cô đây không có hứng.

Con mẹ nó...

Ban ngày ban mặt không tìm, nửa đêm nửa hôm tới tận trọ tìm cô làm gì? Rõ là không có ý đồ tốt, cô từ chối tiếp.

Còn nữa, cô thuê trọ ở đây ngoài con bé Lương Lương biết và tên Trương Diệp Thành ra thì không ai biết cả.

Đúng là có quyền có thế thì làm gì cũng được, sao không đi theo dõi cô luôn đi!

Thôi quên đi, cô là cô gái hiền lành tốt bụng không so đo, độ thánh thiện cực kì cao nên tha cho tên này đó.

Bổn cô nương cực kì lương thiệt...

Hải Tiêu Tiêu cho số kia vào blacklist xong đó ung dung khóa máy đi ngủ.

Chỉ vừa nằm xuống đã ngủ hăng say, miệng còn không ngừng nhóp nhép...

* * *

Dưới kia, Bạch Mục Thần cực kì không vui nhìn căn phòng lúc nãy vừa sáng đèn bây giờ đã tối thui.

Rõ ràng chủ nhân đã tắt đèn đi ngủ mà không thèm đoái hoài đến người phía dưới.

Cho dù có nhắn tin, hay gọi điện đều không thể được. Đáy mắt cậu lộ vẻ mệt mỏi và mất mát, sau đó phóng xe trở về.

Hôm nay cậu muốn làm hoà với Hải Hoa Tiếu nhưng không được, người ta còn không cho cậu cơ hội.

Gần đây cậu nghe không ít tin đồn về quan hệ của cô và Trương Diệp Thành, hai người bọn họ có quan hệ rất mờ ám.

Trong lòng cậu cực kì khó chịu, chỉ muốn phát hỏa ngay thôi. Cậu thật sự muốn gặp cô để chất vấn cô, hỏi mọi chuyện cho ra lẽ. Nhưng lần nào cô cũng trốn tránh và không chịu gặp mặt.

Thấy cậu đi hướng đông cô sẽ đi hướng tây, thấy cậu đi đường này thì không ngại đi đường vòng chỉ để không gặp phải cậu.

Cậu quả thực rất mệt mỏi.

Hải Hoa Tiếu, khi nào em mới hết giận anh đây.

Hải Hoa Tiếu thật sự đang ở nhà cắn táo xem ti vi, bỗng dưng hắt xì một cái rùng hết cả người.

Không biết là ai đang nhắc tới cô a...

Nhìn xuống cái chân trái còn đang bó bột, cô khổ sở cảm thán. Không biết bà chị của cô thế nào rồi?

Tuy không phải đi học rất vui nhưng cô không thể quên cái đám bạn quậy phá ở trường, không biết có ai đã phát hiện ra chị cô chưa.

Cô rất muốn quay lại trường học nga... Còn phải dạy dỗ cho cái tên họ Bạch kia một bài học đáng đời nữa, huhu... Liệu có được không đây, aiz...

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Thành, em rất nhớ anh

Vừa đến chủ nhật, Hải Tiêu Tiêu thoải mái ngồi tàu điện ba tiếng để về nhà mình. Còn không quên mua chút đồ ở thành phố A về làm quà cho bố mẹ.

Tâm trạng cô cực kì tốt, vì sao à?

Vì cô nghe tin Trương Diệp Thành phải đi tập huấn chắc cả tuần tới sẽ không gặp mặt anh ta, làm sao cô không vui được.

Ngày ngày bị chèn ép đùa giỡn cô thật sự chịu không nổi nữa rồi. Dù sao đi nữa cô đường đường cũng là đai đen Tán Đản, thế mà chưa bao giờ đủ sức lực phản kháng lại anh ta, có nói ra người ta cũng không tin cô biết võ. Thật mất mặt...

Không lẽ mới một năm không luyện liền thất thủ ư? Vậy nên trong đầu cô đã bắt đầu lên kế hoạch luyện tập hăng hái.

Thanh niên thì phải trẻ - khỏe - thông minh!!! Đó mới là niềm tự hào của đất nước được...

* * *

Cùng lúc đó, ở trong một bữa tiệc tẩy trần mà Tích Mẫu Phong tổ chức để đón Lý Diệp Chi về, không khí cực kì vui vẻ.

Trương Diệp Thành cả người là bộ vest màu trắng trông giống như một vị hoàng tử lạnh lùng mà cao ngạo.

Khuôn mặt thập phần lạnh băng, cả người toát lên một sức hút đẹp đẽ khiến các cô gái xung quanh phải đỏ mặt ngại ngùng lướt nhìn.

Có một vài cô gái mạnh dạn lại gần làm quen nhưng cũng bởi vì thái độ lành lùng xa cách của anh mà e thẹn bỏ đi.

- Cậu không vui sao?

Mẫu Tích Phong từ đâu đó cầm theo ly rượu chậm rãi đi về phía Trương Diệp Thành, rồi rất ung dung ngồi xuống bên cạnh anh. Không có tiếng đáp lại lời của y, anh chỉ trầm mặc không nói.

- Lý Diệp Chi đã tới.

Y nhàn nhã liếc mắt về phía cửa. Nơi đó có bóng dáng nhỏ nhắn của một người con gái. Chiếc váy hở vai màu đỏ thẩm ôm sát cơ thể lộ ra đường cong đầy đặn, vùng eo được khéo léo quấn bằng ruy băng đen tăng thêm sức quyến rủ. Mái tóc dài, uốn cong thả bồng bềnh che đi một mảng da thịt lộ ra sau lưng. Khuôn mặt rất xinh đẹp, cách môi đỏ mọng hận không thể chà đạp một phen...

Nhiều người đàn ông xung quanh đã bắt đầu dòm ngó muốn làm quen, nhưng Lý Diệp Chi không hề để ý đến, nâng đôi giày cao gót đính vài viên đá sáng lấp lánh đi về phía Trương Diệp Thành và Mẫu Tích Phong, miệng cong lên một nụ cười rạng rỡ.

- Thành, em rất nhớ anh.

Lý Diệp Chi vừa dứt lời liền ôm lấy cánh tay Trương Diệp Thành, ngực cọ sát vào người anh, hận không thể nhào vào lòng anh.

Anh không trả lời, ánh mắt lặng lẽ nhìn người phụ nữ đang ôm tay anh.

Cả khuôn mặt đều là mừng rỡ, nhưng anh cảm thấy khuôn ngực khó chịu, không hề có cảm giác thân quen.

Vì vậy anh lạnh lùng gỡ tay cô ta ra, đứng lên đi qua ghế ngồi bên cạnh.

Lý Diệp Chi chợt ngẩn người. Sau đó lấy lại cảm xúc cười với anh.

- Có lẽ anh còn chưa nhớ ra em. Không sao! Thành, em có thể đợi.

- Lý tiểu thư nên gọi tôi là Trương tiên sinh hoặc Trương Diệp Thành, chúng ta còn chưa đến mức quá thân quen.

Anh lạnh nhạt đáp, đối với người phụ nữ này anh không hề có cảm giác, mà còn có một chút chán ghét.

Lý Diệp Chi thu lại nụ cười, cúi đầu xuống, mắt đẫm lệ.

- Có lẽ là bởi vì anh bị tai nạn...nên mới quên em. Nhưng em sẽ đợi...đợi anh nhớ ra em.

Khuôn mặt cô ta đã đỏ bừng, cố gắng không run rẩy mà nói rõ ràng.

Trương Diệp Thành không đáp, mọi người đều nói với anh rằng người phụ nữ trước mặt này là vị hôn thê của anh, cũng là người anh yêu nhất. Bởi vì vụ tai nạn tháng trước mà anh quên hết tất cả những chuyện liên quan đến cô ta.

Anh không tin hoặc là không muốn tin. Lúc anh bị tai nạn, lúc anh nhập viện, lúc anh tỉnh dậy, anh chưa hề gặp cô ta, đến lúc anh về nước chưa từng gặp.

Trong lòng anh vẫn tin tưởng, người anh yêu không phải cô ta, người anh yêu chỉ có một người mà thôi, không bao giờ thay đổi. Trước đó anh đã yêu Hải Tiêu Tiêu, không thể nào sau đó lại yêu một người khác được.

Chỉ là anh không nhớ đến Lý Diệp Chi, nhưng mọi tình cảm của anh, anh đều nhớ rõ.

- Thành à, Diệp Chi là vị hôn thê của cậu đấy, lúc trước tôi cũng thấy cậu rất quan tâm em ấy. Dù mất trí nhớ cũng phải có cảm giác gì đó chứ.

- Không có cảm giác.

Trương Diệp Thành lạnh nhạt nói.

- Hai người cũng đã đính hôn, nên người cậu yêu hẳn là Diệp Chi.

Mẫu Tích Phong lên tiếng để nói rõ cho anh nghe.

- Không phải cứ là vị hôn thê của tôi là người tôi yêu. Biết đâu còn sự tình khác.

- Nhưng lúc trước cậu và em ý rất yêu nhau...

- Cậu thấy sao, tôi nhớ hai chúng tôi ở nước ngoài, còn cậu thì ở trong nước...

Anh không nói tiếp, chỉ bình thản lắc lắc ly rượu trong tay.

Mẫu Tích Phong nghẹn họng. Mẹ nó, dù mất trí nhớ hay không thì y vẫn không nói thắng được Trương Diệp Thành.

Má nó, chẳng thú vị gì hết.

Y uống hết ly rượu trong tay như trút giận.

- Em biết là lúc anh khó khăn nhất mà em không ở bên cạnh anh, đây là lỗi của em. Nhưng đây cũng là quả báo dày vò em khi anh không nhớ ra em. Nhưng em sẽ cố gắng, đến lúc anh nhớ lại mọi chuyện rồi chúng ta lại làm hòa nhé, được không?

Lý Diệp Chi run rẩy nắm gấu váy, gương mặt tha thiết nhìn anh. Trong ánh mắt đầy đau khổ và áy náy.

Nhận thấy sự trầm mặc của anh, cô ta cho là anh đã đồng ý nên vui vẻ cười.

- Bác Trương dạo này có khỏe không? Em còn chưa về thăm bác ấy, tí anh cùng đưa em về nhé?

- Ông ấy rất khỏe.

Trương Diệp Thành chỉ trả lời một câu nói rồi đứng lên đi thẳng ra ngoài, không hề có ý định trò chuyện với cô ta.

Mẫu Tích Phong cũng đi theo, lúc đứng lên ánh mắt dịu dàng ấm áp khi nảy vừa bênh vực cho Lý Diệp Chi đều biến mất không thấy đâu. Y cười lạnh một tiếng.

- Tôi cảm thấy cô không hợp lí!

Bỏ lại một câu đầy thâm ý, y cất bước đi ra ngoài.

Người phụ nữ này, tạo cho y một cảm giác không chân thực, rất giả dối.

Chuyện của Trương Diệp Thành và cô ta, y cũng chỉ nghe người nhà Trương Diệp Thành kể lại chứ không hề chứng kiến, nên y không tin tưởng cô cũng là lẽ đương nhiên.

Lý Diệp Chi nhìn họ rời khỏi bữa tiệc, cô ta không nói gì, lặng lẽ uống cạn y rượu trong tay, sau đó nhận một cuộc gọi rồi đi thẳng vào nhà vệ sinh.

" Đã điều tra người phụ nữ đó chưa? "

" Được rồi, tiếp tục theo dõi mọi động tĩnh của cô ta, tôi sẽ gửi một nửa số tiền vào tài khoản của anh."

Gác máy, Lý Diệp Chi khẽ cười mỉa mai.

" Trương Diệp Thành, không ngờ anh lại quan hệ với trẻ vị thành niên..."

Đây có lẽ sẽ là điểm yếu của anh ta, cô ta phải nắm bắt thật tốt.

Chưa kịp đắc ý xong, cô ta nhận được một tin nhắn, sắc mặt bỗng khẽ trắng bệch, vội vã rời khỏi bữa tiệc.

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chuyện quỷ gì xảy ra vậy?

- Tiểu Tiểu.

- Chị!

Hải Tiêu Tiêu vứt bỏ mọi hành lí ở mình ngoài cửa chạy đến ôm Hải Hoa Tiểu vào lòng. Đứa em gái này chính là người cô thương nhất nha, tuy nó có hơi

quậy phá nhưng không vượt quá giới hạn thì cô vẫn dung túng cho nó.

- Ui da...

Hải Hoa Tiếu bị chị mình ôm chèn phải cái chân đụng vào bàn thì kêu lên một tiếng đau điếng.

- Không sao chứ?

Cô hoảng hốt buông em gái mình ra, thật là bất cẩn.

- Không sao, còn chưa chết.

Cô cười trừ nhìn đứa em gái này. Ăn nói thật thô lỗ!

- Tiêu Tiêu, con về rồi.

Hai ông bà Hải từ trong đi ra thấy cô vội vàng chạy lại ôm cô vào lòng, nước mắt ngắn nước mắt dài hỏi thăm không dứt.

Hải Tiêu Tiêu thật sự không thể nghĩ ngợi. Bố mẹ cô cũng làm quá lên, có phải cô từ mặt trận về đâu mà!

Sau khi cùng cả nhà ăn một bữa tối đoàn viên, Hải Tiêu Tiêu xoa bụng ngồi co chân nhìn đứa em gái đang rất có tư vị vừa ngồi ăn trái cây vừa xem ti vi.

- Em rảnh chưa? Không có gì muốn nói với chị à!

- A...

Hải Hoa Tiếu mờ mịt nhìn cô, sau đó ánh mắt rất đỗi vô tội tiếp tục nhìn ti vi.

- Em tưởng chị biết cả rồi chứ?

- Biết cái gì?

- Thì quan hệ giữa em và cậu ta...

- À, ừ.

Hải Tiêu Tiêu bỗng dưng nhớ tới hình ảnh cô cùng Bạch Mục Thần ở khu vui chơi, chột dạ quá, chắc không có ảnh hưởng gì đến em gái cô đâu nhỉ? Lúc đó là bất đắc dĩ, thật đó, cô hoàn toàn vô tội nga.

- Chị không cần quan tâm, cứ tránh xa cậu ta ra, sau này em tự giải quyết.

- Nếu nhưng cậu ta làm phiền chị thì sao?

- Tùy chị giải quyết...

Hải Hoa Tiếu nhìn thấy ánh mắt nhìn chằm chằm mình như muốn thiêu đốt cả người thì bổ sung thêm một câu.

- Em sẽ không giận.

Ánh mắt Hải Tiêu Tiêu hoàn toàn thay đổi 360 độ, lộ ra vẻ vui mừng, khóe môi còn nhếch lên một đường cong làm Hải Hoa Tiếu lạnh hết sống lưng.

Chị cô nhìn bề ngoài có vẻ yếu đuối vậy thôi chứ bên trong chính là một con sư tử, chị ấy toàn bộ đều là giả tạo.

Người ngoài nhìn vào thì đứa em gái như cô chính là một đứa ham chơi lêu lổng không ai quản được, thật ra cô lại rất sợ chị mình. Sợ nhất chính là món võ Tán Đản mà chị mình áp dụng lên cô. Thực đáng sợ lắm đấy!!!

- Được rồi, chuyện của em chị không quản, nhưng làm phiền chị thì đừng trách. Em cũng mau khỏe lại mà đi học đi...

Chị không muốn gặp tên Trương biến thái nữa. Câu này cô không nói ra mà chỉ thầm nghĩ trong đầu, cô phải mau trốn xa tên này tí, cô muốn phản kháng, cô không muốn cứ bị động mãi. Sẽ bị đùa giỡn đến chết đấy.

- Em còn muốn chơi, nhưng chị nhìn cái chân này đi, có muốn hay không cũng không được.

Hải Hoa Tiếu than thở, cô cũng muốn đi học những cái chân bó bột cứng ngắt này không cho cô...!!!

- Được rồi, cũng trễ rồi, chị đi đóng cổng rồi ngủ.

Hải Tiêu Tiêu nhìn cô em của mình bĩu môi mới cười cười đứng lên đi ra khỏi cổng, nhưng vừa ra không được bao lâu lại đen mặt đi vào, nhìn Hải Hoa

Tiếu với khuôn mặt không cảm xúc.

- Con hàng của em đến rồi, chuyện nên giấu cũng giấu không xong nữa, em tự giải quyết đi.

Hải Hoa Tiếu chưa kịp phản ứng thì đã thấy bóng người to lớn phía sau lưng Hải Tiêu Tiêu. Chỉ cần nhìn thấy cái đầu tóc vàng óng là cô biết ai tới rồi.

Nửa đêm nửa hôm, chạy đến nhà cô để gặp em gái cô, khẳng định cũng không có gì tốt nga.

Nhiều thời gian như vậy mà bây giờ cậu ta mới tra ra, Hải Tiêu Tiêu thật sự chê cậu ta là một tên ngốc a.

Con hàng Bạch Mục Thần này có lẽ vì đứa em gái cô mà trở nên ngu ngốc.

Điều đó cô cũng cảm thông nhưng dám bắt nạt em gái cô vậy thì sau này cái cổng lớn nhà họ Hải đừng tránh cô chen một chân gây khó dễ cho cậu ta.

Hừ...

Hai nhân vật chính nhìn nhau thâm trầm, Hải Tiêu Tiêu thức thời nhường không gian lại cho hai người, sau đó lén lút ra chiếc bàn gỗ ở ngoài vườn.

Chỗ này đèn sáng chang chang, bố cô là người thích cây cỏ nên xung quanh trồng khá nhiều, từ hoa cho tới cây cảnh đủ chủng loại đủ hình dáng. Bố cục khá đẹp mắt, còn có cả xích đu, ngựa gỗ, tuổi thở của cô và em gái là gắn liền với chỗ này.

Từ bàn gỗ di chuyển qua chỗ xích đu, nó nhìn có vẻ hơi cũ nhưng rất sạch sẽ, cô ngồi lên đung đưa theo gió mát, ngước mắt nhìn ngắm khung trời đầy sao. Cảm giác có gì đó lạnh lẽo không nói nên lời.

"Ting" Tiếng tin nhắn trên điện thoại rung lên.

Đọc xong tin nhắn cô thật muốn chửi tục, sao cứ thích làm phiền cô nhỉ? Cái tên này cũng biến thái quá đà đi.

< Sói háo sắc đã gửi cho bạn một tin nhắn: Một ngày không gặp em đừng có nhớ anh quá đó! >

Con mẹ nó, bà đây không nhớ anh, anh cũng tự phụ quá mức rồi.

Mặt ngày càng dày, lợi hại...

Mà nhắc mới nhớ, cô đã đổi lại tên cho Trương Diệp Thành là "sói háo sắc " trong danh bạ của mình, quá đúng với anh ta.

Cô bực bội gửi một tin lại.

< Quanh tôi óng bướm rất nhiều, hơi đâu nhớ một kẻ tự phụ như anh. >

Rất nhanh có tin nhắn đáp lại.

< Vậy thì anh càng phải quan tâm em hơn, không thể để cho những kẻ ngoài kia bắt mất bà xã đại nhân của anh. >

Hải Tiêu Tiêu phải chắc chắn rằng nếu bây giờ cô đang uống nước sẽ phun ra ngoài không cần nghĩ ngợi. Tên cặn bả nhà anh đang thả thính cô đấy à, cô thấy hơi giận dữ rồi đó.

< Tôi xem anh làm được gì? >

Gửi xong tin nhắn, cô bật chế độ im lặng rồi vứt luôn vào túi. Để xem anh nhắn lại con ma nào sẽ trả lời anh, càng nghĩ tâm càng phiền.

Đang vừa đung đưa xích đu vừa hát một bài nhạc vu vơ, cô bỗng nghe thấy tiếng cãi nhau ồn ào. Tối nay, bố mẹ cô nghe tin bà Dì bên ngoại bị bệnh phải nhập viện nên đã vội vã vào bệnh viện, tối nay chỉ có cô và em ngủ ở nhà. Bởi vậy mà cô mới cho tên Bạch Mục Thần đó vào nhà, thế mà chưa gì đã cãi nhau rồi.

Đang định đi xem thì thấy thân ảnh của cậu ta lao ra khỏi nhà, hờ hững ngang nhiên bỏ về. Cô vừa vào nhà đã thấy em cô thô lỗ đóng "rầm" cửa lại.

Người làm chị như cô hoàn toàn ngơ ngác.

Chuyện quỷ gì xảy ra vậy???

_____Hết Chương 25_____

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Ăn em

Sáng hôm sau, Hải Tiêu Tiêu thấy đứa em gái của mình cực kì thong dong ngồi lướt điện thoại nhưng tối hôm qua chưa xảy ra chuyện gì.

Sao nó lại lạc quan quá vậy nhỉ? Đến mức vô tâm luôn...

Dù sao thì mọi chuyện cũng không giấu được, lúc lên trường cô cũng tránh được phiền phức.

Cứ thế, cô trải qua ngày cuối tuần vui vẻ cùng gia đình, đến chiều mới mua vé tàu điện quay về thành phố A cùng với một số món ăn và dưa muối cho bố cô làm để cho cô đem về.

Đúng là một ông bố đảm đang. Không như mẹ cô, suốt ngày chỉ biết bắt nạt bố!

Ngày đi học đầu tuần, không có Trương Diệp Thành mọi thứ thật vui vẻ. Chỉ có điều phải bắt gặp ánh mắt sâu xa của Bạch Mục Thần làm cô hơi khó chịu.

Cậu ta nhìn gì chứ, sau này gặp cô còn phải gọi một tiếng chị đó biết chưa. Cho dù cậu ta cao thì cũng phải cúi đầu mới dám nói chuyện với cô nha, kaka...

Trương Diệp Thành cứ như vậy biến mất một tuần, ngoài cái đêm cô về nhà thì có nhắn tin cho cô ra thì không còn nhắn nữa. Cô cũng không qua bận tâm.

Bởi vì anh vắng mặt nên cô đi ké xe của Ôn Hạ Thanh mà không phải sợ hãi nhìn trước ngó sau nữa. Phải nói là ung dung mà đi.

Lúc trước cô không hề sợ Trương Diệp Thành đâu nha, chỉ không muốn làm mất mặt mũi anh ta thôi. Haha...

Đầu có thể rơi, máu có thể chảy, nhưng Trương Diệp Thành thì không thể khuất phục. (ATSM rồi đấy)

Càng ngày cô càng có cảm tình với cậu nhóc Ôn Hạ Thanh, không phải tình bạn bè hay nam nữ mà là tình chị em!!!

Đúng vậy, các bạn không nghe lầm đâu, là tình chị em đấy.

Cô không hề nói dóc đâu, có chứng cứ đàng hoàng!

Có một hôm cô đi ngang qua phòng cậu ta, tình cờ thấy cửa không khóa, cô định gọi cậu ta ra nói chút chuyện ai ngờ thấy cậu ta mặc một cái quần đùi màu hường đang nói chuyện điện thoại với ai đó, giọng cực kì nũng nịu. May là đưa lưng về phía cô nên không phát hiện ra cô ở ngoài cửa, lúc đó cô chạy trối chết.

Từ lần đó cô bắt đầu chú ý đến cậu ta hơn.

Còn nữa, cậu ta cũng chơi cùng loại game cô đang chơi, nhưng sao nhân vật lại là nữ cơ chứ???

Rõ là có vấn đề... E hèm, dù sao thì cô cũng không kì thì người như cậu ta a... Khụ khụ... (。･ω･。)

Nhìn kĩ lại, cậu ta da dẻ trắng trẻo, thân hình có hơi mảnh khảnh đấy chứ, lại dịu dàng, ấm áp, thế nào cũng là người nằm dưới nga ^_^ so với tên thụ Lôi Hoa Vũ trong miệng Lương Lương cũng không kém là bao!!!

Trong đầu Hải Tiêu Tiêu không ngừng nổi lên những hình ảnh không trong sáng.

* * *

Chủ nhật lại đến, lần này cô không về nhà. Cả ngày ở trong trọ ôn tập bài một tí, còn lại dành thời gian để chơi game, thiết chiến sever.

Đến trưa vì đói bụng quá mới xách ví đi mua đồ ăn. Thảm hại thay, lại gặp phải con sói.

Một tuần không gặp trông anh có vẻ khá mệt mỏi, tóc cũng dài thêm một ít, người cứ như gầy đi một vòng.

Không phải chỉ là đi tập huấn thôi sao, cứ như vừa mới trải qua thảm kịch nào đấy.

Lúc đầu cô không biết vì sao anh xuất hiện ở đây, nhưng giờ thì cô biết rồi!

Anh đến chắc chắn là tìm cô.

Làm sao cô lại nói chắc chắn như thế à?

Bởi vì giờ đây cô bị tóm cổ vứt thẳng lên xe anh, đến cả một cái hét nên có trong mọi kịch bản hay câu "Anh định làm gì? " thì cô cũng chưa kịp nói ra. Cứ thế bị nhét vào xe.

Cô lật bàn.

Sao lại thô lỗ như thế!

Làm như cô kiếp trước mắc nợ anh.

Phụ nữ là để yêu thương nâng niu chứ không phải để anh vứt vào trong xe thế này đâu.

Trương Diệp Thành lên xe, cô có lời muốn hỏi, còn chưa nói đã bị anh chặt lại. Môi cảm giác được thứ mềm mại vào thoang thoảng khắp hơi thở của anh.

Anh nghiêng người qua hôn cô, tay ôm chặt cô vào lòng.

Giống như đói khát đã lâu, anh thô lỗ cạy hàm răng cô, đưa lưỡi tiến vào xâm chiếm.

Lưỡi dây dưa với lưỡi cô không ngừng, đảo trộn cả mọi thứ lên.

Anh dùng một tay áp lên đầu cô, giữ chặt gáy để cho nụ hôn càng sâu hơn, mãnh liệt hơn.

Anh vừa mút vừa cắn, làm cô không thở nổi, gương mặt lập tức đỏ bừng.

- Ưm ưm...

Bà muốn thở, anh mau buông bà ra.

Đây là câu Hải Tiêu Tiêu muốn hét lên nhưng không thành tiếng, cô sắp chết ngạt luôn rồi. Làm gì mà như người sắp chết vì thiếu nước trong sa mạc vậy chứ?

Mau buông tha cho cô a!!!

Cuối cùng anh cũng buông cô ra, hai người thở hổn hển.

Hải Tiêu Tiêu cố gắng hít thở, khí oxi tràn khắp phổi mới cảm thấy dễ chịu. Nhưng Trương Diệp Thành vẫn ôm chặt cô không buông.

Đầu anh vùi vào ngực cô, cọ cọ mặt hai cái rồi im lặng không làm gì nữa.

Cô có thở cảm nhận hơi thở nóng rực của anh qua ngực mình T_T Khuôn mặt bất giác đỏ ửng.

Dù gì cũng là đàn ông cao lớn, thân hình cũng cỡ mét tám mà lại như con nít vùi mặt vào ngực cô, hình ảnh hai người thật quái dị.

- Anh nhớ em.

Bởi vì anh không ngẩng đầu lên nói chuyện vẫn giữ tư thế cũ, nên giọng nói phát ra có chút nghẹn ngào và hơi khàn.

Giống như...!!! Giống như đang làm nũng với cô vậy.

Không cần nói nhiều, cô trực tiếp "nốc ao" tại chỗ. Anh nhắm đúng nhược điểm của cô rồi đấy!

- Có gì từ từ nói, buông tôi ra trước cái đã.

Cô vỗ vỗ lưng anh.

Anh có biết không, làn da tôi cực kì nhạy cảm đấy! Sao hôm nay cô lại mặc áo cổ chữ V nhỉ T...T nó cũng lộ hơi nhiều rồi ý.

- Không muốn.

Ai đó tiếp tục làm nũng.

Hải Tiêu Tiêu tức giận.

Mẹ nó, đàn ông đàn ang mà bây giờ đang giở trò gì đây. Cô cũng không phải bảo mẫu hay mẹ anh.

- Thầy giáo Trương, mong ngài chú ý hình tượng.

Cô cực kì nghiêm túc nói. Mấy cô bé fan cuồng của anh nếu thấy hình tượng này của anh chắc sẽ khóc thét trong nhà vệ sinh mất.

- Không cần.

- Anh không phải là con nít, thu ngay cái thái độ này lại cho tôi.

Giọng cô lại cứng rắn hơn. Hình như anh ta gặp phải chuyện gì rồi, có lẽ sock quá nên trở nên ngu ngốc thế chăng???

- Không muốn.

- Vậy anh muốn thế nào mới chịu đây?

Khuôn mặt Hải Tiêu Tiêu đã bắt đầu giật giật, vài người đi ngang qua nhìn thấy họ ở trong xe đã bắt đầu chỉ trỏ bàn tán.

- Muốn ôm em, để cho anh ôm.

Đầu anh lại cọ cọ vài cái, mặt dán chặt vào ngực cô.

Hải Tiêu Tiêu nít thở. Thật quá đáng, động cái không cần, không muốn, lại còn muốn ăn đậu hủ của cô ở nơi này.

Cô bảo sẽ phản kháng, vậy giờ sao không ra tay được.

Chắc chắn cô bị bệnh rồi! Phải uống thuốc.

5 phút trôi qua, sự kiên nhẫn của cô đã cạn kiệt mà tên sói háo sắc này vẫn chưa có ý định buông ra, cô bắt đầu nổi điên.

Đang chuẩn bị mắng thì bắt gặp đôi mắt tủi thân lẳng lặng nhìn cô, anh buông cô ra, tuy không còn ôm chặt nhưng hồi nãy nhưng mà tay vẫn quàng qua eo cô.

- Anh đói.

Aaaaaa...

Cô thừa nhận là cô đã bị đánh gục bởi biểu cảm này của anh a!!!

Nhìn thứ ăn cô mua lúc nãy, chỉ có một phần cơm hộp của mình cô, cô bất đắc dĩ nhìn anh hỏi.

- Anh muốn ăn gì?

- Ăn em.

Đối mặt với cô, anh bình tĩnh nói.

Má nó, đúng là không biết xấu hổ, đồ mặt dày.

Hải Tiêu Tiêu thật sự muốn tát một cái vào cái bản mặt vô tội đó của anh.

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Có hay không anh tự kiểm tra là được

Hải Tiêu Tiêu ngồi nhìn Trương Diệp Thành ăn như hổ đói mà sắc mặt gần như xanh đen.

Cô đang thắc mắc có phải mấy ngày qua anh chưa ăn gì rồi phải không? Đôi mắt cũng đỏ lừ vì thức khuya!!!

Lao lực quá sức???

Nhưng hình tượng đẹp đẽ bình thường của anh đâu rồi, bị chó ăn mất rồi ư?

Chưa kể đến việc, vừa ăn xong, anh rất tự nhiên đi lại trong trọ của cô, còn rất thoải mái ôm luôn cái giường của cô không rời.

- Thầy Trương à! Đây là nhà của tôi đấy.

Trương Diệp Thành đang thành thực cởi áo sơ mi bỗng dừng động tác lại, ánh mắt đảo đảo xung quanh rồi ngơ ngác nhìn cô.

- Đây là trọ mà?

- Thì đúng là trọ, nhưng là trọ của tôi.

- Ừ.

Anh thản nhiên ừ một cái rồi treo cái áo sang một bên, tay đưa tới chiếc chăn màu hồng nhạt của cô, kéo lên.

Cô thật sự là muốn nổi đóa. Biết là trọ của cô mà còn tự nhiên sử dụng giường của cô.

- Anh là khách.

- Ừ.

Kéo chăn lên, kiếm một tư thế thoải mái chuẩn bị ngủ.

- Đã biết mình là khách mà anh lại làm như thế, đây không phải là nhà của anh?

Cô nổi điên đưa tay kéo cái chăn của mình ra khỏi người anh.

Anh nhanh tay giữ lại. Cô tưởng anh còn dám đối đầu với cô, cô tăng thêm lực tay, kéo soạt một cái.

Chăn bung lung tung, lộ ra một cặp đùi trắng nõn nà đập vào mắt cô. Phía trên chỗ trọng điểm rất may được một góc chăn che phủ, lên trên nữa chính là khuôn ngực rắn chắn với hai điểm hồng nho nhỏ...

Ầm!!!

Cô muốn xịt máu mũi.

- Đồ biến thái, sao anh không mặc quần?

Cô hét lên vội đưa tay che mặt, nhưng đôi mắt lại lén nhìn khe giữa những ngón tay.

Lúc nãy rõ ràng anh chỉ cởi áo, vậy cái quần...cởi lúc nào cô không thấy???

- Dù gì làm cũng đã làm rồi. Mặc hay không mặc cũng có làm sao đâu?

Anh bày ra vẻ mặt vui vẻ khi người gặp họa lên nhìn cô, chân còn khẽ nhích để lộ thêm vài điểm.

- Có làm sao đấy!

Mặc cô đã nóng chín luôn rồi mà anh còn không biết xấu hổ nói ra nhưng lời biến thái như thế. Đúng là mặt dày!

- Em nói làm sao là làm sao?

Mắt anh đảo đảo vài vòng như đang suy nghĩ rồi ánh mắt như sáng lên, nửa cười nửa không thâm ý nhìn cô.

- A, nếu em muốn làm sao thì anh cũng không ngại giúp em.

Vừa dứt lời anh liền thong dong đứng lên không màng cái chăn đã rơi xuống.

Mặt cô đỏ như tôm luộc, vội vàng quay lưng lại phía anh, tim đập thình thịch.

Dù cô và anh đã từng làm...từng làm cái đó nhưng chưa bao giờ cô thấy anh trần như nhộng, lúc trước cùng lắm thì anh chỉ cởi cái chỗ đó thôi.

Oa,... Cô đang suy nghĩ những thứ không trong sáng gì vậy.

Phải bình tĩnh, cô phải ra ngoài, không thể ở chung một phòng với con sói háo sắc này được.

Nhưng chân chưa bước ra khỏi cửa thì đã bị anh ôm lại, lưng cô tựa vào một lòng ngực ấm áp, hơi thở của anh kề ngay bên tai cô.

Tay anh nhanh chóng đặt lên đôi gò bồng nhấp nhô, siết chặt một cái.

- Anh...anh muốn...làm gì?

Cô lắp bắp nói, cả thân thể như run hết cả lên, tứ chi như bị cái gì đó kiềm nén lại, chân không thể bước nổi.

Anh ngậm lấy vành tai đã hơi đỏ của cô, liếm liếm vài cái rồi thổi khí vào tai cô thì thầm.

- Làm em.

Dứt lời,anh mặc kệ phản ứng của cô, bế ngang cô lên vứt thẳng lên giường.

Sau lưng vừa cảm nhận được thứ mềm mại thì người đã bị một cái xác to đùng đè lên. Cô muốn tắt thở chết ngay tại chỗ!

- Tôi không muốn.

Cô giãy giụa muốn đẩy anh ra, nhưng tay vừa chạm đến phần hông bóng loáng thì như chạm vào cục than nóng hổi vội vàng rụt tay về.

Quả thật là anh ta không mặc gì hết ư???

Không ngờ anh ta lại còn có thói quen ngủ nude!!!

- Em không muốn cái gì?

Anh cúi đầu vuốt ve cái cổ mịn màng của cô, sau đó dời xuống xương quai xanh khiêu gợi.

Thật muốn cắn một ngụm. Vừa nghĩ vậy, anh không chần chừ mà cắn xuống...

- Thì không muốn... Aaaaaa...

Cô nhăn hết cả mặt vì đau đớn.

- Khốn khiếp, anh cầm tinh con chó sao?

Cô đưa tay đánh vào vai anh, cả người tức giận không thôi. Cái mặt của anh cô có nên đánh vào không nhỉ?

- Ừ.

Anh dùng một tay chặn hai tay cô lên đỉnh đầu, thành thạo lột áo cô ra.

- Anh không nghe tôi nói à? Tôi không muốn...đừng...đừng có cởi nữa...

- Ừ.

- Anh ừ cái gì? Tôi tới tháng rồi, không được.

Anh dừng mọi động tác lại, ánh mắt lạnh băng nhìn cô.

- Tôi thật sự là tới tháng, quả thật không làm được...

Cô đang định biện bạch tiếp thì môi ngay lập tức bị chặn lại.

- Sao em nói nhiều vậy? Có hay không anh tự kiểm tra là được.

Đó là câu mà anh đã nói trước khi hôn cô. Lần này thì đảm bảo cô bị ăn ngấu nghiến.

Sau một nụ hôn sâu đến ngạt thở, lúc bình tĩnh lại thì trên người cô đã không còn một mảnh vải nào.

Đây là tự trút họa vào thân sao? Chính cô là người tự dẫn sói vào nhà, anh ta chính là con sói mắt trắng a...

Có thuốc hối hận không? Mau bán cho cô một tá đi!

_____Hết Chương 27_____

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Bảo bối nhỏ bé, cho anh biết tên em được chứ?

Hải Tiêu Tiêu cảm nhận được xúc cảm đến từ da thịt hai người làm cô bất giác run lên. Hơi thở nặng nề từ người bên trên phun vào phần da thịt non mềm ở cổ, cảm giác nóng ấm đến rợn tóc gáy.

Cô bắt đầu hơi hoảng hốt, chân bị kẹp chặt không thể cử động nên chỉ có thể vùng vẫy phản kháng bằng hai tay.

Như rất nhanh, hai tay bị Trương Diệp Thành giữ chặt ở trên đầu.

Anh nhìn khuôn mặt đã đỏ bừng nóng hổi dưới thân mình, đôi mắt đen bóng không hề thấy tiêu cự, dù là đối mặt nhưng không có hình ảnh của người đối diện trong đó.

Thật mơ hồ!

- Em ghét anh?

Cô mím chặt môi, không hề nói gì. Đôi mắt đã rưng rưng.

Cô không biết vì sao, trong thâm tâm luôn vang ra một giọng nói rằng cô không hề ghét anh, như có một thứ gì đó làm cô khó chịu, cô không muốn anh động chạm cô như thế.

Cả thân thể đều nóng bức, từng hơi thể hỗn hễn và nhịn tim đập liên hồi. Cô muốn một thứ gì đó là hai bên tình nguyện chứ không phải như thế này.

Nên cô muốn phản kháng...

- Sao lại không nói?

Cô nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, nhưng bị tay anh chặn lại, giữ chặt, bắt cô phải nhìn thẳng anh.

- Nếu em không nói thì chúng ta tiếp tục.

Dứt lời anh cúi xuống ngậm lấy một nụ hoa trên ngực cô không ngừng liếm cắn.

- Tôi không ghét anh, nhưng tôi ghét sự động chạm của anh.

Cô hét lên, nước mắt cũng không kìm được mà chảy dài hai bên má.

Cô thật sự khó chịu, rất khó chịu, tim đập rất nhanh như có thể dừng lại bất cứ khi nào vậy.

Không biết từ lúc nào, nhưng cô rất để ý đến sự động chạm của anh. Lúc trước có thể là cô không thể phản kháng được, bị bắt ép hay trói buộc. Cô cam chịu nó, nhưng bây giờ thì khác...

Khác ở chỗ nào đến bản thân cô cũng không rõ, nhưng cô chắn chắc rằng bây giờ cô muốn anh ngừng lại.

Cảm nhận ở ngực bỗng nặng nề hơn, anh vùi đầu vào ngực cô, tay vòng qua ôm chặt eo cô.

Hơi thở đều đều...

- Anh...buông ra.

- Đừng. Anh thật sự rất mệt, một tuần qua anh chưa hề có một giấc ngủ ngon nào.

Anh cọ cọ vài cái vào ngực cô, sau đó kéo chăn đắp cho hai người.

Bạn có tin một người đàn ông vừa có ý đồ đen tối với bạn lại bảo rất mệt vì một tuần qua chưa hề có một giác ngủ ngon không?

Rõ ràng lúc nảy anh vừa định "ăn" cô, nhưng bây giờ lại lăn đùng ra ôm cô ngủ.

Lúc đầu cô vẫn chưa tin lắm, nhưng nghe tiếng ngáy nhỏ nhỏ cô bắt đầu tin rồi.

Có lẽ...bởi vì cô không muốn nên anh mới dừng chăng?

Anh thật sự làm theo ý của cô???

Không hiểu tại sao nhưng Hải Tiêu Tiêu cảm thấy rất vui vì điều đó!!!

Nhưng chưa kịp vui xong thì cô phát hiện một điều rằng, hai người đang ôm nhau...và điều quan trọng hơn là hai người không hề mặc gì, chỉ có một tấm chăn che ở trên.

Hai má cô lại bắt đầu đỏ như ớt chín.

Mô phật, amen, ôi thần linh ơi +123456...

Trương Diệp Thành ngủ đến 7h tối mới thức dậy.

- Anh đưa em đi ăn tối.

Chỉnh sửa lại quần áo trên người, Trương Diệp Thành nói với Hải Tiêu Tiêu.

- À...ừ

Cô cố gắng làm ra vẻ thật tự nhiên nhưng nụ cười thật gượng gạo.

Ai có thể tự nhiên khi có một người đàn ông có thể ăn bạn bất cứ lúc nào ở trong trọ của mình, lãnh thổ của mình được chứ!!!

Chữ ăn ở đây được bỏ trong dấu ngoặc kép~

* KIM ĐẾ!!!*

Được rồi, là một người thất nghiệp như Hải Tiêu Tiêu thì được ăn ở Kim Đế quả thật rất xa hoa.

Đây là nơi mà những người được gọi là giới thượng lưu thường xuyên lui tới.

Nhìn lại Trương Diệp Thành, ừ, rất có phong cách của một cậu ấm làng chơi đó chứ. Tuy mới 23 tuổi, nhưng biết đâu 3,4 năm nữa lại là một tổng tài cao ngạo của một tập đoàn nổi tiếng nào đó.

Nói đến gia đình hay thân phận của anh thì hiểu biết của cô hoàn toàn ở con số không!

Ngoài từng là bạn học ra thì cô không hề biết cái gì nữa!!!

Cô nghĩ mình cần phải tìm hiểu thêm.

Xong khi ăn xong một bữa tối cực kì thịnh soạn ở Kim Đế, trong lúc vừa đi ra khỏi nhà vệ sinh nữ, Hải Tiêu Tiêu không cẩn thận đâm trúng một người. Vì hốt hoảng nên cô vội vàng cúi đầu xin lỗi ngay, còn chưa kịp nhìn xem người mình đụng trúng là ai.

- Aw~

- Xin lỗi, tôi không cố ý.

- Ngẩng đầu lên.

- Xin lỗi...a...

Nghe giọng nói cô quả thật không phân biệt được là nam hay nữ, nhưng người ta đã bảo ngẩng đầu nên cô cũng làm theo.

Quần áo hàng hiệu, trang sức hàng hiệu, tóc dài ngang vai, là một người có gu thời trang rất phong cách. Giọng nói cũng rất êm tai, nhưng rất tiếc là không phải là phụ nữ...

Đúng! Là đàn ông!!!

Chỉ có hai từ để hình dung người đàn ông trước mặt này!!!

~ Yêu mị~

Ba từ: rất yêu mị~

Bốn từ: cực kì yêu mị~

Giống như là thần tượng trên ti vi bước ra vậy!!!

- Thật sự xin lỗi a!

Cô cười một cách chân thành nhất để lặp lại câu xin lỗi người đối diện. Muốn bao nhiêu thành ý có bấy nhiêu thành ý.

- Bảo bối~ Anh sẽ không để ý nếu có một người sinh đẹp như em va phải đâu nga!

- Bảo bối?

- Đúng vậy. Bảo bối nhỏ bé, cho anh biết tên của em được chứ?

- Không được!

-...

_____Hết Chương 28_____

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Em còn không im lặng, tôi thật sự sẽ chơi xe chấn cùng em đấy

- Bảo bối?

- Đúng vậy. Bảo bối nhỏ bé, cho anh biết tên của em được chứ?

- Không được!

-...

Hải Tiêu Tiêu nín thở nghe giọng nói phát ra từ phía sau lưng mình.

Sau Trương Diệp Thành cứ giống như ma vậy?

Xuất hiện ở phía sau cô không hề có một tiếng động.

Người đàn ông yêu mị trước mặt không hề để ý đến sự hiện diện của Trương Diệp Thành, gã tiếp tục lặp lại lời nói.

- Cho anh biết tên em được chứ, bảo bối?

Cô chưa kịp từ chối thì một vòng tay mạnh mẽ ôm lấy cô từ sau lưng.

- Đừng có đánh chủ ý vào vợ của tôi. Hậu quả của việc này không phải người như tiên sinh xa lạ trước mặt đây có thể gánh vác được.

Sự lạnh lùng được anh thể hiện rõ qua lời nói.

Để ý đến vợ anh à, còn chưa đủ trình đâu.

- Vợ? Em thật sự là vợ của người đàn ông mặt than này sao?

Gã cực kì phong lưu liếc mắt nhìn cô, người ngoài nhìn vào còn tưởng đang liếc mắt đưa tình!

- Không phải.

Cô vội vàng trả lời mà không nhận ra hủ giấm chua phía sau đang bốc mùi nồng nặc.

Mặt than!!! Cũng khá hợp với Trương Diệp Thành đó chứ.

- Vậy tôi còn cơ hội đúng không bảo bối!?

Gã khéo léo kéo cô từ trong tay Trương Diệp Thành ra khỏi một tay nắm lấy tay cô.

Tình thế cực kì quỷ dị.

Mỗi một tay của cô đều bị hai người thay phiên nhau giữ chặt.

Ai da!!! Có phải hai người này muốn nắm tay nhau hay không? Cô chỉ là vật trung gian, vật trung gian thôi. Cô không ngừng tự thôi miên bản thân.

- Đã không phải vợ anh thì anh buông tay ra?

- Nếu là người yêu?

- Vậy chúng ta cạnh tranh công bằng.

Hải Tiêu Tiêu cố gắng làm giảm đi sự tồn tại của bản thân mình xuống mức thấp nhất có thể.

Bọn họ đang nói cái gì vậy!!! Cô không hiểu cái gì hết nha...

Mẹ kiếp, các anh có hỏi ý kiến của tôi hay không?

Cho dù các anh có mang sao trên trời xuống thì chưa chắc bà đây đã đồng ý cho các anh theo đuổi.

Còn nữa, cái gã yêu mị này đừng bảo vừa gặp cô đã nhất kiến chung tình nha.

Ôi sợ thật.

Cô trước vùng tay ra khỏi tên lạ mặt này trước, đang tính hất tay Trương Diệp Thành ra thế nào thì tay bị anh nắm có một lực kéo thật lớn đổ ào tới.

Cô vì anh kéo vào lòng, môi bị môi anh chặn lại trước khi kịp hét lên theo quán tính.

Một nụ hôn đánh dấu chủ quyền.

- Haha, không phải chỉ hôn thì em ấy sẽ thuộc về một mình anh đâu.

Gã cười mỉa mai, nhưng trong giọng nói chứa đầy sự gai góc và phẫn nộ.

Hôm nay gã gặp được một bảo bối thú vị, làm sao gã có thể buông tay được chứ!

- Cậu nói rất đúng, không thể chỉ vì một nụ hôn mà em ấy thuộc về tôi được!

- Anh cũng rất thức thời.

Gã hài lòng nhìn anh.

- Cho nên, ăn cũng đã ăn rồi cậu tránh xa vợ tôi một chút.

- Ăn gì cơ?

Gã không hiểu kịp lời nói của anh mà hỏi vặn lại.

Anh cười khinh bỉ! Đúng là một kẻ ngu ngốc.

- Cậu không phải chỉ chạm vào vợ tương lai của tôi, có khi cậu còn đang chạm vào mẹ của con tôi nữa đấy. Biết điều thì cút sang một bên.

Anh lãnh khốc nói.

Trong sự ngơ ngác của tất cả mọi người anh bế bổng cô lên, hiên ngang đi ra ngoài bỏ lại gã chỗ đó.

Nhìn bóng dáng của hai người dần biến mất, gã quệt miệng cười.

Rất nhanh thôi, chúng ta sẽ còn gặp lại nhau.

Thật đúng là người đàn ông chua ngoa!

* * *

Hải Tiêu Tiêu cực kì phẫn nộ, vai diễn của cô là bình hoa hay sao mà không có nhiều lời thoại vậy!

Trong suốt quá trình, cô chỉ nói được có hai câu, sao tác giả lại lơ cô đi T...T

Anh bế cô vào thẳng xe ô tô, giận dữ khóa chặt cửa xe lại.

Bên ngoài trời bắt đầu mưa bay bay, gió lạnh cũng thổi tới.

Thế nhưng không khí trong xe cực kì nóng bức.

Không khí nóng lên trong này chính là phát ra từ nguồn nhiệt dữ dội của Trương Diệp Thành đấy.

- Chúng ta kết hôn đi.

- Anh nói cái gì?

- Chúng ta kết hôn.

- Kết hôn...

Cô xém cắn phải lưỡi khi nói hai từ này.

Cả phải cô bị lãng tai hay không, hình như cô vừa nghe nhầm cái gì đó.

Chắc chắn cô có bệnh rồi, nếu không phải thì anh chính là người có bệnh.

- Anh đừng có đùa như thế chứ! Không vui đâu haha...

Đúng vậy! Chắc chắn là nói đùa, sao câu nói đùa này chẳng vui tẹo nào nhỉ.

- Anh không đùa, ngày mai anh sẽ đến gặp bố mẹ em.

- Đừng.

Cô sợ thật rồi, không phải nói đùa chẳng lẽ đây là thật sao?

Kết hôn?

Cô đâu có điên.

- Không kết hôn, tôi không muốn kết hôn với anh.

Nghe câu nói cô, mặt anh phút chốc sầm xuống.

- Tại sao?

Anh ẩn nhẫn sự tức giận hỏi.

- Không vì sao cả... Chính là tôi không muốn.

Cô nuốt nuốt nước bọt, cô có cảm giác mình sẽ bị bóp chết bất cứ lúc nào, sát khí nguy hiểm từ người nào đấy khiến cô sợ hãi.

- Vậy thì anh đành tạo ra thứ có thể khiến em kết hôn với anh là được.

Anh ép sát vào người cô, cả thân thể to lớn bao phủ hết người cô lại trong lòng anh.

- Thứ gì chứ? Anh không được làm giấy kết hôn giả hay bắt ép tôi cái gì được đâu.

- Bố mẹ em sẽ không đồng ý nếu cháu ngoại của họ không có bố đâu nhỉ?

Gì?

Cháu ngoại?

Không có bố?

- Khốn, anh cởi áo tôi làm gì?

- Chuẩn bị tạo em bé.

- Đừng...ư, anh ra chỗ khác tôi không muốn.

-...

- Ưm, đừng có cắn tôi, tôi đã bảo tôi không muốn aaaaa...

- Em còn không im lặng...ừ, tôi sẽ thật sự chơi xe chấn cùng em đấy.

Hải Tiêu Tiêu thật sự im lặng, bởi vì cô cảm nhận được sự kìm nén thứ gì đó của tên sói háo sắc này.

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chúng tôi là gia đình

Nghe lời hâm dọa sẽ chơi xe chấn cùng cô của Trương Diệp Thành, Hải Tiêu Tiêu thức thời không nói tiếng nào.

Tuy khó chịu nhưng anh cùng lắm chỉ hôn cô vài cái rồi buông ra, không nói lời nào liền lái xe chạy thẳng về trọ của cô.

Đến nơi cô không thèm để ý anh lập tức xuống xe đi thẳng lên lầu, nhưng đi vài bước lại phát hiện anh đi theo mình.

Cô dừng lại lườm mắt nhìn anh.

- Anh đi theo tôi làm gì?

Chẳng lẽ anh thật sự định đi lên chỗ ở cửa cô ư, sao lại vô liêm sỉ như thế!

- Anh là để quên đồ, chỉ muốn lấy lại thôi.

Cô nhíu mày khi nghe anh trả lời, đồ gì chứ?

- Lúc chiều ở đây anh có để quên thật mà!

Anh cười miễn cưỡng giải thích, cô hừ lạnh một cái quay mặt tiếp tục đi.

Ngầm thừa nhận cho anh đi theo, cô cũng lười đôi co với anh rồi.

Quả thật Trương Diệp Thành có để quên đồ, là một tập hồ sơ, cô thắc mắc không biết anh đem lên đây khi nào nữa?

Đợi anh ta lấy đồ xong cô liền đuổi anh ta ra ngoài, sau đó khóa chặt cửa đi ngủ.

- Em có cần nhẫn tâm thế không?

Anh uất ức từ ngoài cửa nói vọng vào, đáp lại anh là sự trầm mặc.

Anh đứng cạnh lan can nhìn xuống dưới, cảnh xung quanh điều hiu đều chìm trong bóng đêm.

Điện thoại bỗng đổ chuông, anh lấy điện thoại từ trong túi áo bình tĩnh nghe.

- Tra ra rồi.

Âm thanh bên kia lạnh như băng.

- Là ai?

- Người của tập đoàn Thiên Nhất, là do Lưu Viên Ngọc đứng sau.

- Lưu Viên Ngọc?

- Chính là đứa con riêng của Lưu Gia. Anh ta vừa từ nước ngoài về đã gây ra không ít sóng gió ở Lưu Gia, bây giờ vừa tiếp nhận tập đoàn Thiên Nhất. Anh ta cùng Lý tiểu thư có quan hệ chưa rõ.

- Điều tra họ cho tôi, bắt đầu chỗ cô ta.

Sau khi ngắt máy, anh lẳng lặng rời đi.

"Lý tiểu thư","cô ta" trong lời đối thoại vừa rồi chính là Lý Diệp Chi.

Trong một tuần qua, Trương Diệp Thành không phải là đi tập huấn giáo viên gì cả, chính là anh đi giúp công ty của ông nội anh, Trương Thị.

Ông nội anh chỉ có đứa con trai duy nhất, nhưng ba anh không đi về mảng kinh doanh mà làm bên nghệ thuật, bởi vì không hợp với ông nội liền dẫn mẹ

anh đi du lịch, để anh cho ông nội nuôi dưỡng.

Vì vậy mọi niềm tin của Trương Thị đều đặt lên vai anh.

Thật sự anh không hề muốn như ông nội sức khỏe không tốt, gần đây Thiên Nhất lại gây khó dễ cho công ty vì vậy anh phải trở về trợ giúp ông nội.

Tuy tuổi còn trẻ nhưng anh vẫn miễn cưỡng chống đỡ được.

Bởi vì sự việc lần này, ông nội quyết định để anh vào công ty để đào tạo thành người điều hành Trương Thị sau này, điều này làm anh không vui nhưng vì sức khỏe của ông nội không tốt đành phải chấp nhận, đây là tâm huyết cả đời của ông anh.

Thiên Nhất một tuần qua đã gây cản trở cho việc làm ăn ở Trương Thị, phía sau Lưu Gia có lãnh đạo cấp cao của quốc gia chống lưng nên mọi hàng hóa của Trương Thị liên tục bị kiểm tra, đình trệ và không được đóng dấu thông hành, điều này làm thời gian gian hàng bị chậm trễ phải bồi thường hợp đồng với người ta.

Trương Thị là do hai bàn tay trắng của ông nội tự lập nên, không có thế lực lớn chống lưng cũng là điều hiển nhiên.

Nếu không nhờ có người bạn tốt Mẫu Tích Phong giúp đỡ anh tin chắc Trương Thị đã sụp đổ rồi.

Qua chuyện lần này đã tiết lộ có nội gián trong công ty làm lộ đơn hàng để bên kia đúng lúc chặn lại, và Lý Diệp Chi có liên quan trong vụ này.

* * *

Hôm nay Hải Tiêu Tiêu lại bắt đầu đi học, cô cảm thấy chủ nhật trôi qua thật nhanh.

Sắp tới là thi giữa kì rồi, lần này cô lại phải tiếp tục lao đầu vào học tập a. Cô muốn tranh thủ hết thời gian để những kì nghỉ lễ tới có thể đi chơi với bạn của cô.

Nhưng lần này đến trường chẳng suông sẻ tí nào.

- Hải Hoa Tiếu, tôi thích em, làm bạn gái tôi đi.

Một cậu học sinh cao ráo với làn da màu mật ong, khuôn mặt cương nghị tặng hoa cô thô lộ trước toàn trường.

Trong đầu cô giờ phút này chính là...

Em? Cô rõ ràng lớn hơn cậu nhóc này 5 tuổi đó. Tuy cô thay thế em gái đi học nhưng với cậu ta thì cũng cho là bằng tuổi.

Dù sao thì nghe bị gọi là "em" từ mấy cậu nhóc cô vẫn không tài nào tiếp thu được. Đến cả Bạch Mục Thần cô cũng không thể nga...

Được rồi, quay về vấn đề chính, cô đang được người ta tỏ tình đấy!

Phải lựa lời từ chối sao cho tốt đây, nhìn cậu nhóc rất thật lòng, cô không nên quá thô lỗ, ở đang là toàn trường mọi người đang nhìn.

- Tôi...

- Tôi không đồng ý.

Hải Tiêu Tiêu đen mặt, cô còn chưa nói xong ai đã cướp mất rồi.

Bạch Mục Thần từ từ bước đến, khuôn mặt viết rõ "Ông đang không vui, trách xa ông ra nếu không ông điên lên là chúng mày chết."

- Cậu và em ấy chia tay rồi, cậu có quyền gì?

Cậu học sinh da mật ong nói, tin tức hai người chia tay cả trường ai ai cũng biết, cậu ta có quyền gì mà lên tiếng ngăn cả ở đây.

Hải Tiêu Tiêu cũng thắc mắc, cậu ta cũng biết rõ chân tướng cô là chị của Hoa Tiếu rồi, biểu hiện này là sao chứ?

- Chúng tôi chia tay?

Bạch Mục Thần đen mặt, tuy là cậu biết đây là chị của Hoa Tiếu nhưng người ngoài họ đâu biết?

Sau này Hoa Tiếu trở về Trường thì cậu lấy gì ràng buộc cô ấy đây, cậu không có ngu ngốc. Nhưng cậu cũng phát hiện ra người chị gái này có quan hệ với người Cậu kia của cậu. Không thể quá đắc tội.

- Đúng vậy, hai người không còn là người yêu nữa, tôi có quyền theo đuổi em ấy.

Cậu học sinh tiếp tục nói, giọng càng cứng rắn hơn.

- Phải, chúng tôi không phải là người yêu, nhưng...

Bạch Mục Thần đi lại chỗ cô, nhìn cậu ta rõ ràng không có mấy thiện ý.

- Nhưng chúng tôi là gia đình.

Tất cả mọi người đều một phen nín thở, đây là tuyên bố hai người họ là vợ chồng, là một gia đình đi.

Lúc này đến cả Hải Tiêu Tiêu cũng bàng hoàng, không phải thế, cô muốn giải thích.

Biết ý đồ của cô, cậu thì thầm vào tai cô.

- Chị là người phụ nữ của Cậu tôi, chúng ta tất nhiên là một gia đình, nếu chị còn phản bác, tôi nói chuyện này cho Trương Diệp Thành Nga.

Hải Tiêu Tiêu lập tức ngậm miệng.

Không nên tiếng có nghĩa là thừa nhận, mọi người đều đổ dồn ánh mặt vào hai người.

Bạch Mục Thần vẫn ung dung kéo cô rời khỏi.

Cô oan ức quá mà, sao bầy đàn của con sói Trương luôn vây quanh cô hết vậy. Cô thật sự muốn chết a...!!!

Ở một góc nào đó khi Hải Tiêu Tiêu đã vào lớp.

- Alô, Cậu à, cháu vừa mới cứu vớt Cậu tránh khỏi một tên tình địch đấy.

- Ừ.

- Không phải nên có cái gì...

Bạch Mục Thần chưa kịp nói hết thì bên kia đã vang lên tiếng nói của người đàn ông lãnh đạm kia.

- Chúng tôi là gia đình.

- Cậu biết là không phải cố ý mà.

Bạch Mục Thần toát mồ hôi, thật ra câu đó có ẩn ý rõ ràng rồi mà, cậu cũng phải để đường lui cho mình chứ!

- Xóa nợ.

Nghe âm thanh ngắt máy của người đàn ông bênh kia cậu chán nản ngẩng đầu.

Việc làm này thế nhưng chỉ xóa được mấy việc cậu bị ghi nợ trước đó thôi ư, không đáng giá!!!

_____Hết Chương 30_____

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Anh muốn nếm hương vị của hai chiếc bánh bao. (H)

Sau khi Trương Diệp Thành quay về trường học, Hải Tiêu Tiêu lại bắt đầu cuộc sống học kèm mỗi ngày cũng với thầy giáo Trương khó tính ấy.

Lúc học thật sự rất nghiêm túc, nhưng sự không nghiêm túc đều được anh dồn nén hết cho buổi giải lao, hoặc khi buổi học kết thúc.

Ví dụ như bây giờ, đã kết thúc buổi dạy kèm hơn 30 phút mà cô vẫn chưa được quay về nhà.

Cho dù cô có phản kháng thế nào cũng vô ích, vì cô đang ở trước miệng sói rồi, không thể làm gì được.

Trương Diệp Thành đưa chiếc lưỡi của mình lượn quanh trong miệng cô, chốc chốc lại viền theo hình dáng để phát họa lại môi cô. Tay anh không ngừng

vuốt ve chiếc eo thon cách một lớp áo.

- Ư...

Mặt cô đã đỏ ửng không biết bao lâu, thân thể nặng nề của anh đang ở phía trên người cô, mùi đàn ông mạnh mẽ cứ thoang thoảng quanh chóp mũi.

Nụ hôn sâu kéo dài thật lâu cho đến khi Hải Tiêu Tiêu sắp chết vì ngạt thở thì mới kết thúc.

- Thật ngon.

Anh liếm liếm khóe môi còn vương lại hương vị ngọt ngào của cô, hơi thở cũng dần nặng nề hơn. Nhìn đôi gò bồng không ngừng nhấp nhô lên xuống vì thở, cổ họng anh lại khô rát.

Anh chịu không được đưa tay cởi từng cúc áo của cô xuống.

Cảm thấy lành lạnh trước ngực, cô vội vàng nắm chặt tay anh cùng chiếc cúc áo cuối cùng hét lớn.

- Anh làm gì?

Nhìn khuôn mặt đỏ như trái cà chua của cô anh cảm thấy thật thú vị, ánh mắt lại dời xuống ngực cô. Từng mảng da thịt lộ ra trắng mịn, cặp ngực căng tròn được bao bọc bởi chiếc áo bra màu hồng sữa ngọt ngào càng khiến người khác thèm thuồng.

- Anh muốn nếm hương vị của hai chiếc bánh bao thơm ngon này a...

Chiếc cúc áo cuối cùng được tháo ra, anh cẩn thận thoát khỏi bàn tay cô, hai tay nắm chặt hai chiếc bánh bao lớn mà xoa nắn.

- Anh... Anh...

Cô xấu hổ vì những lời nói không biết thẹn đấy của anh, mặt không chỉ đỏ đến da cũng đỏ rần cả lên.

Đúng là lưu manh.

- Em nhìn xem, "nó" căng thế này mà bị em trói chặt trong áo ngực rất khó chịu, để anh giúp "nó" thoải mái.

- Đừng...a...ư...

Chưa kịp nói hết thì anh đã kéo áo ngực của cô lên, vì thế mà hai khỏa căng tròn được giải phong, hai hạt anh đào ửng hồng cũng được phơi bày trước mặt anh.

Tuy không phải lần đầu tiên bị anh nhìn thấy nhưng bị anh nhìn chăm chăm rồi nói ra những lời đáng xấu hổ này cô lại càng thẹn thùng hơn.

Anh hết xoa nắn lại nhào nặn đủ kiểu làm ngực cô biến dạng. Những tiếng rên rỉ không thể kịp nén bật ra khỏi miệng cô.

- Nhìn xem, chỗ này của em đang rất hưng phấn.

Anh dùng một ngón tay vẽ vòng tròn xung quanh hạt anh đào đang cương cứng của cô, không biết xấu hổ nói.

- Đừng...nói nữa.

- Làm sao chứ, trông rất giống hạt đào, không biết mùi vị thế nào.

Anh đưa lưỡi liếm lên, sau đó ngậm chặt một bên ngực cô, không ngừng đưa lưỡi đảo đều quanh hạt đào nho nhỏ, chốc chốc lại cắn hoặc miết một cái, làm toàn thân cô không chịu được mà run rẩy.

Đến khi đã chơi đùa chán, môi anh lại bắt đầu dời xuống dưới, đi đến đâu lại để lại những dấu hiệu nho nhỏ như ở trên ngực.

Toàn thân cô đã bị dốt lên ngọn lửa cháy hừng hực, thiêu rụi khắp đầu óc của cô, làm cô mê mang trong nhu tình.

Sau khi hôn đủ, anh bế cô mềm hoặc như con chi chi đi về phía giường, họ đi đến đâu quần, quần áo lại ít đến đó.

Đến khi ở trên giường cô chỉ con mỗi chiếc quần lót hình cừu, còn anh thì hoàn toàn trống trơn.

Thấy anh nhìn chằm chằm, Hải Tiêu Tiêu không ngừng xấu hổ, tại sao hôm nay cô lại mặc hình cừu chứ, quá xấu hổ đi.

- Không ngờ em lại trẻ con như vậy.

Anh mỉn cười, thích thú vuốt ve cặp đùi trơn bóng của cô.

- Tôi... Tôi...

Cô muốn giải thích, nhưng lời đến miệng lại chẳng biết giải thích làm sao.

- Mở hai chân ra nào.

- Không...

- Anh sẽ nhẹ nhàng thôi.

Nhỏ giọng dụ dỗ.

- Không muốn.

- Nhanh thôi, được không? Anh kìm nén lâu như vậy chắc chắn sẽ bị nội thương.

Giọng nói đầy tủi thân.

Đủ rồi, biểu cảm này của anh, cô chưa kịp đấu đã K.O ngay tại chỗ.

- 10 phút thôi đấy.

- Ư... Nhanh lên...

10 phút sau...

- Sao còn chưa xong ư...ư... Anh bảo 10 phút thôi mà...a...

30 phút sau...

- Lừa gạt...huhu.Tất cả cả là lừa gạt... Ưm ư... Nhanh quá...

1 tiếng sau...

- Không chịu nổi nữa rồi... A...sâu quá, anh chậm chút... Đồ đểu, anh...ưm ư ưm...

2 tiếng sau...

-...

Không còn sức để kêu nữa.

----------Ta là đường phân màn đen tối ----------Đừng hỏi ta vì sao ta không tả màn H ở trên, thỉnh tự tưởng tượng, đôi khi chúng ta cần thu hẹp móng vuốt sắc quá sắc! Từ chỗ này đổi cách xưng hô của Tiêu Tiêu với thầy Trương thành "em" nha.

Sau khi cơn động dục của thầy giáo Trương kết thúc. Hải Tiêu Tiêu bị ép khô đến không còn giọt nước nằm khóc ròng.

Khắp người cô chi chít vết dâu tây đỏ ửng, chân tay bủn rủn đến di chuyển cũng không được. Đau nhất vẫn là ở thắt lưng và bả vai, mỏi không thể tả.

Cô còn tưởng xương khớp của mình được tháo ra rồi ráp lại vậy.

Thế nhưng ngược lại với Hải Tiêu Tiêu, Trương Diệp Thành cực kì phấn khởi, giống như được cho ăn sau bao lâu bỏ đói, anh rất có tinh thần đeo tạp dề xuống bếp nấu cơm tối.

- Sáng mai anh đưa em về.

Vừa bước ra khỏi phòng tắm, cô mặc đại chiếc áo to rộng của anh làm thành váy, vừa đặt mông ngồi xuống bàn cơm còn chưa nóng chỗ đã nghe anh nói.

- Hả?

Cô ngơ ngác. Sáng mai đưa cô về? Vậy tối nay cô ngủ...

Không được, thịt cũng đã bị ăn sạch rồi chẳng lẽ anh còn muốn gặm xương.

Mẹ kiếp! Đến xương cũng không buông tha cho cô.

- Không cần đâu, tí về em tự về được.

- Tối lắm rồi, không an toàn.

- Nhưng...

Lời muốn nói ra đã bị ánh mắt đằng đằng sát khí của anh ngăn lại. Cô thật muốn khóc, tối thế nhưng anh vẫn có thể đưa cô về mà, đâu cần sáng mai.

- Vậy mai làm phiền anh.

Cô thức thời im lặng cặm cụi ăn. Nhưng tinh thần của cô đã bay đến đâu đâu rồi.

Tối nay cô lại ngủ ở hang sói!!!

_____Hết Chương 31_____

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Miệng chó không mọc được ngà voi

Sáng sớm hôm sau, Trương Diệp Thành đưa Hải Tiêu Tiêu về trong lúc tình trạng của cô cực kì thấp thỏm và ngại ngùng.

Còn về việc gì nữa, tất nhiên là đêm qua hai người ngủ chung giường, cô đã cố gắng chui vào góc giường nhưng sáng ra lại phát hiện mình chui vào lòng anh, chân còn rất thoải mái quấn lấy eo anh.

Lần đầu tiên trong 23 năm qua Hải Tiêu Tiêu muốn chui đầu xuống đất vì xấu hổ.

Dù gì thì cũng qua rồi, cô không nên nhớ lại, không nên nhớ lại làm gì!

Cũng may sáng nay cô được nghỉ học, vậy nên thời gian sao khi về trọ chính là...

Hẹn cô bạn Lạc Hoan Hoan ra ngoài đi dạo.

Lần này cô ăn mặc thành thục hơn. Một chiếc váy dài ngang đầu gối màu lục, cổ áo kiểu sườn xám có cách tay dài, đôi giày đế thấp màu xanh sẫm đã được cô mua nhiều năm, tóc búi cao, đeo thêm khuyên tai cùng dây chuyền, khuôn mặt trang điểm sơ qua.

Sau khi nhìn hình ảnh mình trong gương, cô hài lòng xách chiếc túi nhỏ ra ngoài.

Lạc Hoan Hoan chính là một mỹ nhân a, cô nàng tùy tiện mặc gì cũng thấy quyến rũ, đường cong mềm mại làm người đi đường phải ngoái đầu nhìn.

Luôn luôn là tiêu điểm.

Vì thế, thân là cô bạn đi cùng với cô ấy, cô cũng phải ăn diện cho bản thân đôi chút.

Sau khi ra khỏi siêu thị, Hải Tiêu Tiêu xách túi lớn túi nhỏ đi theo Lạc Hoan Hoan mệt muốn xỉu. Cô cứ như con cu li xách hết quần áo, giày dép, trang sức cho cô nàng, thật hành hạ thân xác mà.

- Bà cô của tôi ơi, cậu đi chậm chậm một chút.

Cô hớt hả đuổi theo cô nàng, chân cô cũng chỉ ngắn hơn cô nàng có chút xíu thôi mà như một trời một vực vậy, đúng là mệt quá đi.

- Cậu la cái gì, chẳng phải đó toàn là đồ của cậu thôi à!

Đúng thật là vậy, lần này Lạc Hoan Hoan kiên quyết bắt cô mua đồ mới để đi họp lớp cuối tháng này. Dù có lí do lí sự như thế nào cô cũng đầu hàng trước câu nói của cô nàng: Tớ đẹp thế này thì người của tớ cũng phải như thế chứ.

Được rồi, cô biết cô nàng rất quan tâm cô, không muốn làm mất mặt cô bạn nên cô đành đồng ý.

- Chúng ta kiếm quán nào nghỉ chút đi, nắng bỏ xừ ra rồi này.

Nhìn ánh mặt trời nắng gắt, cô lại bắt đầu than thở.

- Được rồi, được rồi, phía trước có quán kem, chúng ta đi qua đó nghỉ một chút.

Vừa nói xong, cô nàng vội xách một cái túi lớn giúp cô, đi thẳng đến quán kem.

Nhưng lúc cô nàng chạy vội vào cửa kính, đầu thì quay phía sau nhìn cô, không chú ý người phía trước.

Thế là cái cảnh một người đàn ông đẹp trai vừa đẩy cửa kính đi ra thì liền có một người nhào vào lòng, làm y sắp ngã ngữa ra sau.

Vội ôm người trong lòng lại, y ổn định thân mình để không bị ngã.

- Xin lỗi.

Người trong lòng vội vàng thoát ra khỏi tay y cúi đầu nhận lỗi, y cũng chưa nói gì chỉ cười nhẹ. Nhưng người bạn gái đi cùng y thì chưa gì đã nổi giận chỉ tay mắng người.

- Thứ đàn bà đê tiện, mày định dùng cách này để làm anh Phong chú ý có phải không? Mày là con nào hả?

Lạc Hoan Hoan cười, một nụ cười rất tươi. Chỉ có Hải Tiêu Tiêu cô biết, cô nàng nổi khùng, à không, nổi giận thật rồi.

Nhìn nó cười của Lạc Hoan Hoan, Mẫu Tích Phong nhất thời đần mặt ra. Không ngờ cũng là một bông hoa đẹp trong hàng ngàn bông hoa đấy, đấy lòng y bỗng nhộn nhạo, nơi đâu có mỹ nữ, nơi đó có y. Còn nụ cười đó nữa, có lẽ cùng y là đồng loại người đi.

- Mày cười cái gì? Muốn quyến rũ anh Phong của tao hả? Mày là cái thá gì? Biết tao là ai không?

Cô ta thấy người mình mắng còn là một mỹ nữ sinh đẹp thì càng tức giận hơn. Cô ta là công chúa của tập đoàn giải trí Tân Nhất hùng hậu nhất thành phố này đấy, không ai là không sợ cô cả, đến cả Tích Mẫu Phong cũng nể mặt cô mà "hẹn hò" với cô, tuy hai chữ "hẹn hò" này là do cô nói thôi.

- Cô là ai? Tại sao tôi phải biết? Còn nữa nhìn tiểu thư xinh đẹp này là người có gia giáo, chắc cô cũng hiểu tội phỉ báng người khác là như thế nào nhỉ? Ôi, đây còn là nơi công cộng nha ----

Chữ "nha" bị cô nàng kéo dài hết cỡ, Hải Tiêu Tiêu phía sau chỉ trộm cười, cô nàng này cũng độc miệng, chửi người ta mà làm như không chửi ấy.

Rõ ràng là không có một từ nào thô tục, nhưng nếu cô là vị tiểu thư này chắc chắn cô sẽ thấy mình bị người khác sỉ nhục a!

- Mày, mày...

Cô ta cứng họng không biết nói thế nào. Nhìn những người xung quanh đang nhìn bọn họ, cô nàng ấm ức không mắng nên lời. Nhưng nếu cô mắng tiếp chẳng phải bảo cô là người không có gia giáo ư, thật mất mặt.

- Thôi đủ rồi, cách cửa này cũng không phải cô mở, đất cũng không phải của nhà cô, cô đứng đây làm gì? Người thông minh thì nhường đường giúp, chắn cửa người khác thật bất lịch sự.

Đang nói bỗng tới câu cuối cô nàng lại nói nhỏ lại, lại giống như tự nói nhỏ với bản thân mình, còn làm biểu cảm rất ghét bỏ. Nhưng nói nhỏ thế nào thì bọn họ đều nghe thấy, không sót một chữ, rõ là đang mắng người khác mà.

Không sợ người mắng những lời thô tục, chỉ sợ người mắng những từ rất có văn hóa.

- Mày, mày...

- Xin lỗi, tôi không phải bác sĩ, không chữa được bệnh cà lăm.

Dứt lời, cô nàng đẩy người qua một bên, đi thẳng vào trong quán.

- Con khốn, tao phải dạy cho mày một...

Câu nói giận dữ của cô ta chưa kịp nói xong thì bị một người chặn lại.

Ánh mắt y lạnh lùng quét qua cô ta đến sởn da tóc.

- Nhan Hoa Kỳ, lần sau đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, bây giờ tôi không muốn thấy cô.

- Phong, em biết lỗi rồi mà, chỉ là em không khống chế được cảm xúc, em yêu anh, là tại cô ta muốn quyến rũ anh nên em mới...

Vừa nói Nhan Hoa Kỳ vừa rưng rưng nước mắt nhìn rất tội nghiệp, rõ ràng vừa rồi còn rất điêu ngoa như mấy bà thím giờ liền hóa thành bạch liên hoa mềm yếu, thật ghê gớm.

Hải Tiêu Tiêu nhìn thấy quả thật chịu không nổi, liền học theo Lạc Hoan Hoan, đẩy cô ta qua một bên rồi đi thẳng vào trong, còn không quên để lại một câu.

- Cẩu chuỷ lý thổ bất xuất tượng nha, cẩu khẩu lý sinh bất xuất tượng nha. (Miệng chó không mọc được ngà voi, kẻ xấu không thể nói lời tử tế.)*

Cô ta nghe thế liền đen mặt tức giận, nhưng người trước mặt lại quan trọng hơn. Nhan Hoa Kỳ thu lại giận dữ chỉ oán hận liếc bóng lưng hai người. Cứ chờ đấy, cô ta sẽ trả mối nhục này.

- Tôi không thích dây dưa.

- Anh, đừng thế mà, sau này em sẽ ngoan hơn...

Mặt cho cô ta có khóc lóc thế nào, Mẫu Tích Phong vẫn dứt khoác gọi trợ lý tiễn cô ta về, và lần sau y cũng không muốn gặp cô ta nữa. Nếu không vì nể Nhan Kiến, người bố giàu có của cô ta thì y đã không đi cùng cô ta.

Thấy cô ta xinh đẹp, y cũng có hứng thú, cô muốn gì y cũng chiều dù cô nổi hứng đòi ăn kem y cũng cùng cô mua, nhưng hứng thú cũng chỉ là hứng thú, y cũng chưa tới nỗi phải đứng dưới bố cô ta đâu, nếu muốn, y vẫn có lật đổ được Nhan Kiến, bất quá thêm bạn vẫn đỡ hơn thêm thù nên y mới nhân nhượng tí thôi. Nhưng muốn đi cùng y, cô ta chưa đủ tư cách đâu.

_____Hết Chương 32_____

* Câu thành ngữ ấy thật ra VN cũng nghe nhiều rồi, ta thích để Hán Việt nghe cho nó ngầu (。･ω･。) còn mấy bạn đọc thấy thế nào thì ta không biết!!!

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hoan trong hoan ái, ái trong hoan ái

- Đúng là chẳng ra gì.

- Cậu nói ai cơ?

Hải Tiêu Tiêu chạy đến chỗ cô bạn, vức hết túi nhỏ túi lớn sang một bên thở phào nhẹ nhõm. Đúng là mệt chết đi được.

- Thì còn ai nữa, đúng là xui xẻo.

Cô nàng Lạc Hoan Hoan bĩu môi.

Hải Tiêu Tiêu nhìn ra hướng cửa, cô gái đanh đá vừa rồi chẳng thấy đâu nữa. Còn chàng trai yêu nghiệt chẳng biết đã đi đâu rồi.

- Ui xòi, chắc tại mỹ nữ nhà ta đẹp quá, đi ra đường cũng sợ người ta tưởng lầm là quyến rũ người khác.

Người ta là đang ghen tỵ với nhan sắc của cậu thôi.

- Chắc thế thật rồi, ai biểu tớ đẹp quá làm chi...

Cô nàng tỏ vẻ bất đắc dĩ lắc đầu.

- Thế mỹ nhân đại nhân hôm nay mời đúng không?

Hải Tiêu Tiêu chân chó nịnh nọt.

- OK, cưng cứ ăn thoải mái, chị đây sẽ tính tiền.

- Moa... Lạc mỹ nhân là nhất.

- Hahaha...

Ăn đến ly thứ ba, Hải Tiêu Tiêu cực kỳ thoải mãn xoa xoa bụng. Trời nóng như thế này mà được ăn nhiều loại kem ngon thật là một điều tuyệt vời nhất.

- Này cậu ăn vừa thôi, đau bụng thì đừng có đổ hết tội cho tớ.

- Ôi~ Làm sao mà đau được, bụng tớ rất tốt, ăn đến mười ly cũng chẳng sao nữa là.

Lạc Hoan Hoan chán nản nhìn cô bạn ăn kem ngon lành, cô đã nhắc trước, không nghe lời đau bụng thì ráng chịu.

Lạc Hoan Hoan vừa ăn hết ly kem thứ nhất, đang định kêu thêm ly nữa thì người phục vụ đã tự động đưa đến một ly dâu phủ sữa thơm phức.

Cả cô nàng và Hải Tiêu Tiêu ngẩn mặt ra, cùng nhìn chằm chằm cô phục vụ.

Họ đâu có gọi cái này, nhầm lẫn chăng?

Cô phục vụ đúng chất lịch sự mỉn cười nhìn về phía sau.

- Là do tiên sinh bên kia mời cô nàng xinh đẹp nhất ở đây.

Hải Tiêu Tiêu cũng đưa mắt nhìn, ơ, không phải tên Hoan Hoan đụng ở cửa ư?

Cô nàng xinh đẹp nhất! Cũng khéo mồm đấy, rõ là tên hoa hoa công tử muốn tán tỉnh người khác mà.

Trong hai ánh mắt chẳng mấy thân thiệt, Mẫu Tích Phong bình tĩnh đi tới chỗ hai cô gái, anh tao nhã ngồi xuống bên cạnh Lạc Hoan Hoan, cánh tay quàng ra sau lưng cô nàng và đặt trên chỗ tựa.

Người ngoài không biết còn tưởng hai người này rất thân mật nữa đấy.

- Xin chào, tôi tên là Mẫu Tích Phong, hân hạnh được làm quen.

Lạc Hoan Hoan nhất thời phản ứng, nhảy qua chỗ Hải Tiêu Tiêu, vì đây là ghế hình vòng cung nên khá dễ dàng.

Cô nàng ánh mắt khó hiểu nhìn Mẫu Tích Phong, sau đó lại quay sang Hải Tiêu Tiêu ngu ngơ hỏi.

- Cậu có quen anh ta không?

Hải Tiêu Tiêu cực kì phối hợp lắc đầu.

- Không quen.

Lạc Hoan Hoan nghe vậy thì gật đầu tán thành.

- Chúng tôi có quen anh sao?

Cô nàng rất không có thành ý hỏi.

- Trước đó thì không nhưng hiện tại cũng coi như là có rồi.

Mẫu Tích Phong vẫn giữ phong độ bình tĩnh trả lời, mặc cho hai cô nàng đang diễn trò với y.

- Tiên sinh à, chúng tôi là hoa đã có chủ cả rồi, mong anh thu bớt cành đào của mình lại đi. Đừng vươn sang tường nhà người khác.

Nghe câu nói của Hoan Hoan, Tiêu Tiêu quả nhiên thấy tâm phục khẩu phục cô nàng.

Chưa chiến là đã bại trận rồi, không cho người ta một cơ hội nào cả.

- Mỹ nhân, không ngờ cô thật sự là tinh ý, tôi chưa làm gì mà cô đã nhận ra rồi. Vậy chúng ta cũng nói đơn giản thôi, chỉ cần biết tên tôi sẽ không làm phiền hai người.

- Bọn đàn ông các người tôi nhìn một cái là biết không phải loại tốt gì. Muốn biết tên chứ gì? Tôi tên là Hoan Ái, Hoan trong hoan ái, Ái trong hoan ái.

Lạc Hoan Hoan trợn mắt nói, sau đó liếc nhìn Hải Tiêu Tiêu ra hiệu chuẩn bị rời khỏi.

- Hoan...Ái...

Nghe anh ta lẩm nhẩm cái tên này, Lạc Hoan Hoan nổi hết cả da gà, các tên này cũng đủ cho anh ta nhớ mãi không quên rồi chứ?

Thấy hai người đứng lên định rời khỏi, Mẫu Tích Phong cũng đứng dậy, nhưng hành động này làm Lạc Hoan Hoan tưởng anh ta còn muốn ngăn cản cô.

- Còn muốn biết tên của bạn tôi nữa à? Cô ấy tên là Tiêu Mộng Xuân.

Hoan Hoan ghét bỏ giục Tiêu Tiêu mau rời khỏi, cô nàng không muốn phải dây dưa với tên này.

- À, nghĩa của nó trên mặt chữ.

Hải Tiêu Tiêu còn không quên thêm một câu.

Cô cùng Hoan Hoan nhanh chóng tới quầy tính tiền, nhưng phát hiện đã có người thanh toán.

Còn ai vào đây nữa, cái tên Mẫu Tích Phong vừa gặp đó chắc đã tính giùm luôn rồi, dù gì cũng hời cho hai cô nên cũng không quan tâm.

Hai người đi thẳng một mạch rời khỏi quán.

- Hoan Ái, Tiêu Mộng Xuân...

Lẩm nhẩm vài lần, Mẫu Tích Phong nở một nụ cười yêu nghiệt, Y biết đây chỉ là tên giả mà thôi, cũng rất có ý nghĩa đấy chứ, toàn liên quan đến việc thân mật... Thật thú vị.

Đưa tay lên xem đồng hồ, Mẫu Tích Phong đi đến xe của mình.

Rất nhanh có một người đến báo cáo tin tức cho y.

Lạc Hoan Hoan, tiểu thư của tập đoàn tài chính Lạc Thiên lớn nhất cả nước. Là con một trong gia đình, 23 tuổi, đang học ngành tài chính để sau này tiếp quản sự nghiệp của cha. Mẹ mất sớm, cha luôn quan tâm sự nghiệp nên từ nhỏ đã độc lập. Từng có bạn trai nhưng đã chia tay ba năm trước vì bạn trai ngoại tình, hiện tại vẫn chưa có đối tượng mới.

Bạn thân nhất là Hải Tiêu Tiêu, người này gia cảnh cũng khá bình thường. Bố làm quan chức nhỏ trong địa phương, mẹ là cô giáo dạy cấp ba, có một cô em gái khá giống mình. Và điều đặt biệt là người này thay em gái của mình để đi học, đây cũng chính là đối tượng của Trương Diệp Thành.

Hóa ra con thỏ nhỏ của cậu ta là đây. Cũng khá bất ngờ đó chứ.

Nhưng có điều, Y vẫn là chú ý của nàng Lạc Hoan Hoan kia hơn. Đúng là một Tiểu Hoan Ái ranh mãnh, nhưng rất đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chẳng phải hai người đều nằm dưới hay sao...

Hôm nay Hải Tiêu Tiêu lại đều đặn đến trường, tất nhiên là cô vẫn đi ké xe đạp của Ôn Hạ Thanh rồi.

Tất cả mọi thứ rất êm đềm nếu như cô không gặp A Hoa - chính là cái tên của con nhóc nhiều chuyện nhất trường.

Nó thấy cô đi xe của Hạ Thanh thì chưa gì cả đã đồn rần rần cho cả lớp biết.

Chuyện bé xé ra to.

Chuyện không có nói thành có.

Một đồn mười, mười đồn trăm.

Rút cuộc khi bước vào lớp vô số ánh mắt nhìn chằm chằm vào cô.

Cô thắc mắc tại sao ai cũng nhìn cô vậy nhỉ? Hay hôm nay cô đẹp hơn mọi hôm.

Mặc kệ tất cả ánh mắt quái dị đó, cô đi lại bàn mình, như một bà hoàng ngồi vào ghế.

Túy Lương Lương ở bên cạnh mới lòi cái đầu ra, ánh mắt híp lại rõ là quái đản nhìn cô.

- Chuyện thế mà cậu cũng dám giấu mình nha.

- Chuyện gì?

- Còn chuyện gì nữa, cả lớp ai cũng biết cả rồi nhé! Cậu còn giả vờ cái gì nữa.

Cô nhóc huýnh huýnh vào vai cô, ý trách móc. Nhìn mà thấy sởn cả tóc gáy.

- Này này, tớ đẹp chứ tớ không có dễ dãi, người ta không có thích bách hợp đâu.

- Sặc, cậu đừng có đánh trống lảng, mau khai hết ra đi.

Cô nhóc thôi cái giọng điệu giễu cợt vừa rồi, sau đó lại gần cô thầm thì.

- Cậu nhìn tớ đi, cậu nói gì tớ hiểu chắc?

Nhìn biểu cảm của cô bạn, Túy Lương Lương đăm chiêu. Biểu cảm đơ đơ ra đó như gà mắc đẻ vậy. Đúng là chẳng hiểu gì thì phải.

- E hèm, thì chuyện của cậu và Ôn Hạ Thanh ý.

- Làm sao?

- Thì hai người đang ấy ấy...

- Nói tiếng người.

- Hầy, chẳng phải hai người đang hẹn hò sao, cả lớp đồn rần rần cả lên rồi, hai người bắt đầu từ khi nào thế?

Cô nhóc hứng chí hỏi, mấy chuyện này không tò mò sao được.

- Hẹn hò? Cậu đùa đấy à.

Hải Tiêu Tiêu bình tĩnh trả lời nhưng thật sự thì đang nổi điên cuồn cuộn ở trong lòng.

Cái tên nào nghiệp chướng đồn bậy bạ thế hử.

- Ầy, người ta đồn ầm cả lên. Vì Ôn Hạ Thanh mà cậu mới từ chối lời tỏ tình, còn bỏ luôn cả Bạch Mục Thần nữa đấy.

Mô Phật!!!

Hải Hoa Tiếu à, em tha lỗi cho chị, hoa đào của chị nhiều quá rồi.

- Người ta đồn thì kệ người ta đi, tớ với cậu ta chỉ là bạn, muốn nói gì thì nói, miệng lưỡi của thiên hạ, haizzz...

Cô lắc đầu thở dài.

- Thật không đó?

Lương Lương trợn mắt to mắt nhỏ hỏi cô.

- Không tin thì lăn qua chỗ khác, đi tìm Lôi tiểu thụ nhà cậu đi.

- Hứ, nhà ai chứ không phải nhà tớ, tớ mới không thèm để ý đến hắn ta.

Nhìn thấy thái độ giận hờn của Túy Lương Lương là biết hai người này xảy ra chuyện rồi.

Biểu hiện của cô nhóc rõ ràng là giận dỗi khi bắt đầu yêu đây này, tiếc thay đầu óc hơi ngốc ở chuyện tình cảm nên chưa nhận ra thôi.

- Hắn ta làm gì cậu?

Hải Tiêu Tiêu tò mò hỏi.

- Hắn ta thì làm gì được tớ chứ!

Cô nhóc lại bật chế độ kiêu ngạo.

- Nói tiếng người đi.

- Thì hắn còn làm gì ngoài giận dỗi tớ chứ, tính y như con gái vậy.

- Chẳng phải bảo hắn là tiểu mỹ thụ sao?

- Tiểu mỹ thụ cũng không có ai như hắn, hẹp hòi, hứ.

- Mà cậu làm gì để hắn giận, không phải cậu "ăn" hắn đó chứ.

- Hoa Tiếu à, cậu đừng có đùa, tớ bất quá chỉ là giới thiệu đối tượng cho hắn thôi.

- Cậu giới thiệu ai?

Hải Tiêu Tiêu nhướng mày.

- Thì là lớp trưởng tiểu bạch lớp mình ấy!

- Hứa Trúc?

- Ừ...

"Rầm" Hải Tiêu Tiêu đập xuống bàn thật to làm mọi người xung quanh chú ý. Cô vội vàng cười cười tỏ vẻ "Không có việc gì", " Mọi người cứ ai làm việc nấy".

Thật ra cô đập bàn không phải ngạc nhiên mà là phẫn nộ, kéo Túy Lương Lương lại, cô truy hỏi.

- Chẳng phải hai người đều là nằm dưới hay sao? Sao cậu có thể tùy ý thế...

- Cậu không biết chứ, bề ngoài nhìn vậy thôi chứ biết đâu một trong hai người là công hoặc lỡ như là song tính thì sao?

- Sao có thể?

Rõ ràng cô nhìn hai người đó kiểu gì cũng là nhược thụ cùng ngạo kiều thụ nha.

- Không thể đánh giá bề ngoài.

Túy Lương Lương thỏ thẻ.

- Đúng vậy. Chỉ có thể...

Cô thấy rất có lí, liếc nhìn cô nhóc hủ nữ này, hai người không hẹn mà cùng đồng thanh.

- ĐÁNH GIÁ Ở TRÊN GIƯỜNG!

Âm thanh vừa phát ra, hai người họ trở thành tiêu điểm của ánh mắt quái dị của mọi người xung quanh.

Hai cô gái cùng nhau cười trừ.

Bản chất của hủ nữ, phải thu liễm.

- Thế cậu giới thiệu như nào vậy?

Cô cầm sách che mặt hai người lại, tránh cho mọi người xung quanh nhìn chằm chằm.

- Thì còn sao nữa, tớ lấy danh nghĩa của mình lén hẹn hai người họ sau đó để lại mảnh giấy chúc phúc rồi chuồn êm thôi.

"Giấy chúc phúc???"

Đầu Hải Tiêu Tiêu toàn dấu chấm hỏi. Được rồi, cô cũng phục cô nhóc này lắm rồi đấy.

- Thế cậu viết cái gì trong đó?

- Thì chính là lời chúng phúc, tớ ghi đơn giản là " Nếu hai người thành một đôi xin đừng quên công của bà mối hủ nữ này. " Thế thôi.

Nhìn cái vẻ mặt bình thản như đang làm việc nên làm, Tiêu Tiêu thật muốn quỳ lạy... Orz Orz Orz...

- Thế phản ứng hai người họ sau đó thế nào?

Nghe Hải Tiêu Tiêu hỏi, Túy Lương Lương bất đầu thấy buồn kinh khủng.

- Tớ biết gì đâu, tự dưng Hứa Trúc trở về dằn mặt tớ một câu còn Lôi Hoa Vũ trưng bộ mặt sắt không thèm nói chuyện với tớ, đến bây giờ còn lơ tớ luôn rồi, haizzz...

Cô nhóc vỗ vỗ mặt lắc đầu.

- Dằn mặt cậu câu gì cơ?

Nghe Hải Tiêu Tiêu hỏi Túy Lương Lương rầu thúi ruột phun ra một câu.

- Cậu chán sống hay là chê mình sống quá lâu?

Phụt, Hahaha...

Hải Tiêu Tiêu không ngại hình tượng mà cười lớn lên.

Túy Lương Lương bĩu môi.

- Cậu ta có bệnh, "chán sống" với "chê mình sống quá lâu" không phải đều giống nhau sao?

- Haha, để cho lớp trưởng nho nhã nói ra câu đó tớ cũng phục cậu rồi, quá tài, Haha...

Ai chẳng biết lớp trưởng là người nho nhã nghiêm túc bao nhiêu, sợ còn chưa ai thấy cậu ta nổi giận chứ đừng bảo cậu ta sẽ nói ra những câu đó...

Hải Tiêu Tiêu quỳ lạy lần thứ n.

- Hèn gì người ta giận là phải rồi.

Túy Lương Lương đựa mặt ra.

_____Hết Chương 34_____

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Thầy giáo anh minh

Sau khi trò chuyện với Túy Lương Lương và giải thích mọi hiểu lầm liên quan tới Ôn Hạ Thanh, Hải Tiêu Tiêu vẫn chưa thể thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì, dù cho Lương Lương tin cô thì những người khác cũng chẳng có ai tin cô.

Người khác không tin, không quan trọng.

Quan trọng là tên sói háo sắc kia đang phẫn nộ vì sự việc trên.

Và hậu quả của sự phẫn nộ đó là giờ đây cô bị lôi lên phòng làm việc của anh.

Sau khi nộp bài tập của lớp cho thầy giáo Trương, Hải Tiêu Tiêu không được cho về mà bắt đứng tại chỗ nhìn sự lạnh nhạt của ai đó.

- Không còn việc gì nữa em có thể về chưa.

Cô cực kì mất kiên nhẫn nói. Cô đứng ở đây cũng hơn 10 phút rồi mà Trương Diệp Thành không có dấu hiệu sẽ cho cô về lớp.

Đáp lại lời của cô âm thanh gõ bàn từ tốn.

Qua gần 1 phút đồng hồ, giọng nói lạnh băng mới vang lên.

- Em định giải quyết chuyện tin đồn thế nào?

- Hả?

Cô đựa mặt ra, không nghĩ anh sẽ hỏi về vấn đề này.

Nhìn biểu cảm của cô, không khí xung quanh càng lạnh thêm. Cô bỗng muốn toát mồ hôi.

- À thì, đó chỉ là tin đồn nhảm, lâu dần chắc mọi người cũng dễ quên nhanh thôi.

- Em không giải thích?

- Giải thích chỉ sợ người ta lại bảo có tật giật mình, thanh giả tự thanh.

- Thanh giả tự thanh? Không bằng ta dùng " cá lớn nuốt cá bé ".

(◐▽◐*)

Lần này cô đứng bất động. Có khi nào anh dùng sai thành ngữ rồi không, sao cô lại không hiểu cái mô tê gì vậy???

- Lại đây.

-...

- Lại đây.

-...

- LẠI---ĐÂY...

Âm thanh nghiến răng nghiến lợi làm Hải Tiêu Tiêu không thể từ chối.

Cô trong lòng không được thoải mái bước về phía anh, lòng như có ai đó cào ngang qua.

Thấy cô đứng cách xa mình quá anh lại ra hiệu cho cô lại gần hơn. Nhìn hành động chậm chạp của cô anh bất mãn.

Động tay chân một cái, anh vững vàng ôm cô ngồi lên đùi mình.

- A, anh làm gì?

Cô hoảng hốt giãy giụa muốn trốn khỏi nhưng bị anh giam chặt trong lòng.

- Em đoán xem.

Anh thâm tình hướng tai cô thổi khí, đầu lưỡi như có như không liếm liếm dái tai cô.

- Ư. Thầy giáo Trương, bây giờ em còn có tiết học, không có việc gì thầy nên cho em về.

Hải Tiêu Tiêu thân thể run lên từng đợt, cô thật sự không chịu nổi hành động biến thái này đâu.

- Bây giờ thì có việc rồi đấy.

Dứt lời, môi anh liền ngậm xuống, cắn dái tai cô, sau đó lại một đường liếm theo vành tai đi lên.

- Đừng. Sắp vào giờ học rồi, em phải về lớp.

Mối nguy hiểm đang cận kề, cô không khỏi khẩn trương muốn chạy trốn.

Cảm giác ẩm ướt bên tai làm cô không thích ứng nổi, toàn thân bắt đầu cảm thấy nổi da gà.

- Không sao, anh dạy em là được rồi.

Lần này môi anh trượt xuống cần cổ trắng mịn của cô, liền bỏ lại những quả dâu đỏ chói mắt lại những nơi đi qua. Dừng lại chỗ xương quai xanh xinh đẹp, anh dùng chiếc lưỡi ẩm ướt không ngừng cắn mút nơi đó làm cô phát ra vài âm thanh khe khẽ.

- Không...ư...

- Lần này em gây ra tội lớn rồi, còn không mau an ủi thì dục hỏa của anh sẽ bộc phát thú tính đấy.

Anh gầm hừ hừ nói, chuyện tin đồn của cô làm anh rất tức giận, chỉ hận không thể ngay lập tức nói cho mọi người biết cô là người phụ nữ của anh. Ừ, có nên công khai chuyện này để mọi người biết không nhỉ?

Không xong rồi.

Trong đầu cô hiện lên toàn những chữ "Không xong rồi", cô chắc bị con sói háo sắc này ăn sống!!! (Đã bị ăn lâu rồi!)

Chuyện tin đồn cũng có phải do cô muốn đâu, nói đi nói lại thì ra vẫn còn tính toán chuyện này. Nhưng cô cũng là người vô tội mà, thật sự là quá đáng.

Hổ không ra uy, anh tưởng là con mèo bệnh à! Cô giận rồi đấy. Võ Tán Đả là học để làm chi? Chính là sử dụng vào lúc này.

Bởi là đang ngồi trên đùi anh cô đang căn nhắc sẽ dùng tư thế nào quật ngã anh trong một giây.

Như phát hiện ra ý đồ của cô, anh mở rộng hai chân, kéo mông cô càng sát vào người mình, bởi vì cô đang ngồi dang chân trên đùi anh nên lúc anh mở rộng hai chân, hai chân cô cũng bị mở rộng theo.

Mà anh còn kéo sát cô vào, vậy nơi đó của hai...hai người...chỉ cách nhau vài lớp quần áo thôi sao.

Đáng...đáng...sợ hơn là bên dưới của cô đang áp vào cái thứ nóng hổi kia của anh.

Cô muốn về, cô hoàn toàn đầu hàng rồi.

- Thầy giáo à.

Cô nặn ra một nụ cười khó coi, nhưng hết cách rồi, cô phải nịnh nọt thì mới có đường sống.

- Ừ.

Anh dừng lại mọi động tác, hơi thở hổn hển phả vào cổ cô, nóng rực. Mẹ kiếp, anh động tình bà nó rồi.

Tại sao cô lại biết à?

Không nói đâu xa, cái thứ đã to lớn bên dưới này càng to lớn hơn, đâm vào cô bé của cô phát đau.

Dù thế nào, cô vẫn là rất thẹn thùng.

- Em sai rồi, em sai rồi, anh tha cho em được không?

Hải Tiêu Tiêu uất ức nói, chỉ thiếu điều nước mắt cũng tuông ra cho nó chân thật hơn.

- Ừ.

- Thật sao?

Hai mắt cô sáng lên. Thân mình hơi động một cái.

- Ưm...

- Thầy giáo anh minh.

Cô vui vẻ nói, lại không để ý bàn tay ôm eo mình càng chặt thêm. Anh tựa đầu vào vai cô thể nặng nề.

Lúc nảy cô động một cái, tạo ra một cái ma sát nhỏ làm vật cứng rắn của anh giật một cái, cảm giác đó thật khó đè nén, anh nghĩ anh không chịu được nữa rồi.

- Thầy à, có thể để em về rồi đúng không!

Vỗ vỗ vai anh, cô nhắc nhở.

Đã đồng ý với cô rồi, đừng ôm cô chặt thế chứ.

- Không có thầy giáo anh minh nào mà không phạt học sinh khi phạm lỗi cả. Em đã nhắc nhở thì thầy không thể phụ lòng của em được, thế mới xứng đáng hai chữ "anh minh" của em chứ!

- Haha...

Một đoạn dài nhưng cô chỉ có thể đúc kết thành, làm sai phải chịu phạt, và giờ cô sẽ không được thả ra mà vẫn bị xoi tiếp.

Nụ cười cô trở nên méo mó.

Nhưng nụ cười cô càng tắt ngấm khi bàn tay ai đó luồn vào áo trong của cô.

Mẹ nó, quân lừa gạt.

_____-Hết Chương 35-_____

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Kết hôn rồi sinh cho anh một đứa con đi (H+)

- Vô sỉ.

Đây là hai từ Hải Tiêu Tiêu mô tả Trương Diệp Thành trước khi đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Chiếc áo học sinh và áo ngực bị quăng qua một bên, cảnh xuân phía trên lõa lồ xuất hiện trước mặt anh. Hai đồi núi đầy đặn rung rung như mời gọi, vật nóng nên dưới càng kêu gào muốn được phóng thích.

Nhìn khuôn mặt ửng hồng đã động tình của cô, ánh mắt mê ly, đôi môi đỏ mọng như quả anh đào, huyết quản anh sôi trào, môi ngay lập tức áp xuống môi cô, điên cuồng mút lấy hương vị ngọt ngào làm anh say mê.

- Ư...um...

Nghe tiếng rên rỉ nho nhỏ phát ra từ cánh môi anh đào bị anh gặm mút đến sưng đỏ, anh đưa tay xoa nắn một bên đồi núi của cô, tay kia vuốt ve theo đường cong của cơ thể, chạy thẳng tuột xuống nơi tư mật đang không ngừng chảy ra dâm thuỷ, làm ướt một mảng của đáy quần lót.

Ánh miết nhẹ cách một lớp vải mỏng, trêu chọc viên trân châu của cô đến cương cứng, từng luồn tê dại bắt đầu kích thích cô.

- Đã ướt đến như vậy sao?

Anh cười yêu nghiệt, hai bàn tay vẫn không ngừng làm việc của nó.

Hải Tiêu Tiêu cực kì xấu hổ nhưng không hề nói gì được. Toàn thân cô như cọng bún mềm nhũn ra.

Anh xoay người bế cô lên, thẳng tiến đến chiếc giường duy nhất trong phòng, vừa đi vừa cởi nốt những thứ vướng víu trên người cô xuống, cùng với quần áo của mình.

Bị vứt mạnh lên giường, Hải Tiêu Tiêu rất muốn kêu một tiếng giận dữ, nhưng môi của anh lại lần nữa áp xuống, hai chiếc lưỡi dây dưa cùng nhau.

Cơ thể anh nặng nề đè lên người cô, chân che vào giữa hai chân cô không ngừng ma sát da thịt.

Cảm giác nóng bức từ cơ thể anh truyền tới làm cô run rẩy.

- Ưm...

Một ngón tay anh đâm vào bên trong cô, cảm giác ấm áp bên trong làm anh càng khó kiềm soát.

Đâm thêm hai ngón tay nữa, không quan tâm ánh mắt như lửa đạn của cô, anh hưng phấn luật động ba ngón tay ra vào làm cô rên rỉ không ngừng.

Tiếng nước nhóp nhép vang lên rõ ràng, anh vui vẻ rút tay ra, chuẩn bị cho côn thịt căng cứng đã rỉ nước của mình vào.

- Anh muốn vào.

Giọng nói khàn khàn của anh vang lên, cả người của Hải Tiêu Tiêu bởi vì khoái cảm mà ướt đẫm cả mồ hôi, thân thể nóng bức.

Chưa kịp để cô trả lời, anh nâng mông cô lên mạnh mẽ tiến vào.

- A.

Hai âm thanh đồng thời cùng vang lên, bởi vì lúc nảy được anh dùng tay kích thích gần đạt đến cao trào, lần này côn thịt của anh đi vào quá sâu, đụng tới hoa tâm non mềm của cô, rất nhanh bị sự đụng chạm này mà kích thích, từng đợi co bóp mạnh mẽ ôm lấy côn thịt của anh, một dòng nước ấm liền xối lên côn thịt bên trong cô.

Cô vừa trải qua đợt cao trào đầu tiên thì anh bị bóp nắn không nhịn được cũng bắn ra.

Nhưng khác với cô, dùng đã bắn thì côn thịt vẫn không mềm xuống, chỉ thấy chuyển động vài cái, ma sát với vách tường ấm nóng của cô, côn thịt lại khí thế hiên ngang ngẩng đầu, cảm giác càng to lớn hơn lúc trước. Dọa cô sợ ngây người.

- Em mệt, không muốn, mau ra đi.

Cô nhỏ giọng cầu xin anh.

- Không sao, anh không mệt, em cứ nằm yên, để anh cân.

Cảm nhận bên dưới bắt đầu động, Hải Tiêu Tiêu không kìm chế được chửi tụi.

- Con mẹ nó, anh...um um a...

Còn chưa nói hết thì tiếng rên rỉ đã thay thế sau đó.

Anh rong ruổi ra vào trong cơ thể cô, đâm rút hơn trăm cái, tốc độ càng nhang hơn, lại lần nữa đưa cô lên cao trào.

Lần này cô hoàn toàn kiệt sức.

Sau 5 phút nghỉ ngơi, bàn tay ai đó lại bắt đầu vuốt ve dọc cơ thể cô, lướt qua chiếc bụng bằng phẳng chạy dài xuống bắp đùi, anh hưng phấn nhéo nhéo.

- Đau.

Cô nhăn mặt nhìn anh, chơi trò gì thế, cô thấy rất mệt rồi đấy.

Đối mặt với ánh mắt đang chất vấn mình, anh cười càng thêm vui vẻ, một nụ cười làm cô chói cả mắt.

- Em không phản kháng nữa.

Anh ôm chặt lấy cô, hai thân thể trần trụi càng sát chặt lấy nhau hơn.

- Ưm, anh nặng...không thở...được...ưm...

Cô trợn mắt kêu, làm gì mà đè cô dữ vậy, cô còn chưa muốn chết.

- Tiêu Tiêu.

Anh ghé vào tai cô thì thầm.

- Làm sao?

Cô mệt mỏi nhắm mắt trả lời.

- Tiêu bảo bối.

Hải Tiêu Tiêu đen mặt.

- Tiêu Tiêu bé bỏng.

Hải Tiêu Tiêu cạn lời.

- Hải Tiêu Tiêu.

- Có rắm mau thả.

Cô giận rồi đó nha, con người này cũng nhây vừa phải thôi, cô chịu không nổi đâu.

- Kết hôn rồi sinh cho anh một đứa đi.

Hải Tiêu Tiêu trực tiếp giả bộ bất tỉnh.

Chân tay mỏi quá rồi, không phải không muốn trả lời nhưng cô hoàn toàn không có sức lực để nói nữa.

Nhưng rất nhanh Hải Tiêu Tiêu liền bật dậy khóc lóc.

- Đủ...đủ rồi, em không chịu nổi nữa đâu, có chuyện gì cứ từ từ, tha cho em đi, em muốn nghỉ ngơi một tí...huhuhu...

Nếu nói cô không có nghĩa khí, được, Hải Tiêu Tiêu cô tự nhận là người không có nghĩa khí trước cái vật lúc nảy còn mềm nhũn bên trong cô, bây giờ đã bành trướng to lớn.

Với vũ khí lợi hại như thế này, cô trực tiếp đầu hàng.

Trương Diệp Thành nhìn cô không nói gì, sau đó ôm cô vào lòng, lưỡi lại liếm liếm vành tai cô.

- Thể lực em quá kém.

Hải Tiêu Tiêu khóc, cô vừa mới ý thức được, đây là ở trong trường học, sao phòng của Trương Diệp Thành lại cao cấp như vậy, có cả giường rồi tường cũng cách âm, má nó đây là xây riêng để anh thực hiện ý đồ xấu xa với cô ư.

Hải Tiêu Tiêu muốn đập đầu chết quánh cho rồi, sống chỉ khổ thân xác cô thôi.

Vả lại, người trâu bò như anh thì thể lực nào chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Phi lễ, phi lễ

Hải Tiêu Tiêu chạy thật nhanh trên hành lang, trốn tránh tất cả mọi người, cô chạy vào một góc của cầu thang cũ trong trường. Nơi này rất ít người qua lại, rất phù hợp để cô bình tĩnh lại.

Lòng không ngừng run rẩy, tiếng tim đập thình thịch vang lên rõ mồn một.

Cô cảm thấy rất hoảng hốt, có một thứ gì đó trong tim quặng lên từng cơn, cô không thể kiểm soát được.

Một giọt nước mắt không kìm được mà nhỏ xuống, khóe mắt đã bắt đầu cay cay.

Cách đây 15 phút, cô vẫn còn vui vẻ như thường ngày đến nộp bài cho Trương Diệp Thành. Nhưng chưa vào đến cửa đã thấy một người phụ nữ cực kì quý phái bên trong phòng anh, hai người còn đang hôn nhau, bởi vì người phụ nữ đó đưa lưng về phía cô nên chỉ thấy được mái tóc bồng bềnh.

Nhìn quần áo, giày cao gót và trang sức cũng biết là một người xinh đẹp và quý phái rồi.

Không hiểu sao, lồng ngực cô vô cùng khó chịu, rời đi lúc nào cũng không hề hay biết.

Có lẽ là cô đã có tình cảm với anh rồi. Cô nhận thức được nó nhưng lại không chắc chắn về nó.

Cô bắt đầu cảm thấy buồn phiền...

Cả ngày hôm đó cô tránh né mặt anh, đến buổi học kèm cô cũng viện lí do xin nghỉ.

Đây có lẽ là cách tốt nhất để ổn định lại tâm lí của mình.

---------- Ta là đường phân cách ----------

Mấy hôm nữa là ngày họp lớp cao trung, Hải Tiêu Tiêu lại bắt đầu thấy chán nản. Cô có tránh mặt Trương Diệp Thành tới ba ngày nhưng thế nào cũng phải gặp mặt.

Đúng là, trốn được mùng một không trốn được mười lăm.

Chỉ cầu mong anh không đi lần họp lớp lần này.

Nhưng có lẽ lời cầu nguyện của cô không được linh thiêng lắm khi mà trong buổi họp lớp anh lại ngồi ngay phía đối diện với cô. Sự việc quá mức là tồi tệ.

Chuyện này là vài ngày sau mới xảy ra.

Còn ngay bây giờ, ngày họp lớp vẫn chưa tới và cô đang hết sức buồn chán lấy laptop ra đánh game.

Chỉ tội cho mấy con quái xấu số.

"Ting Ting Ting..."

Tin nhắn của bang hội vang lên không ngớt.

Khung chat cô vừa xóa bây giờ lại hiện lên chắn ngang màn hình.

Đang định tắt luôn khung chat thì Hải Tiêu Tiêu dừng lại, cô lướt đọc lại các tin nhắn cũ.

[Trưởng Lão] Tề Triệu Long: Ngày mai chúng ta gặp nhau ở Kim Đế lúc 6h tối, mọi người nhớ đúng hẹn.

[Tinh Binh] Thập Tiểu Ly: Bọn muội biết cả rồi.

[Tinh Binh] Cửu Viên Viên: Lần trước không gặp được thật là buồn chán.

[Tinh Lão] Nhị Thuỷ Hiên: Ta không gặp được các mỹ nhân như các muội mới là buồn chán đây này! (biểu tượng buồn rầu)

[Tinh Binh] Ngũ A Kỳ: Lần này ta cũng tham gia để gặp các huynh đệ tỷ muội nha.

[Trưởng Lão] Tề Triệu Long: Hảo.

[Tinh Binh] Thất Thế Quân: Tất cả mọi người đều đi cả sao?

[Trưởng Lão] Tề Triệu Long:...

[Tinh Lão] Nhị Thuỷ Hiên:...

...

[Tinh Binh] Cửu Viên Viên: Bát tỷ nói với ta lần này tỷ ấy không đi được.

[Tinh Binh] Thập Tiểu Ly: Chỉ có Tam huynh và Tứ tỷ là chưa thấy nói gì thôi.

[Tinh Lão] Nhị Thuỷ Hiên: Vậy mau kêu bọn họ ra đây.

[Tinh Binh] Thất Thế Quân: Tam huynh, Tứ tỷ, hai người sẽ đi chứ? Mau trả lời đệ a.

Dù gì cô cũng không thích tụ tập, đang định gõ để từ chối thì điện thoại có tin nhắn.

Đọc xong tin nhắn, cô im lặng gõ vào bàn phím.

[Tinh Lão] Tứ Tiêu Tiêu: Hẹn gặp mọi người vào ngày mai. Ta sẽ đến.

Hải Tiêu Tiêu sờ mũi, cô tưởng Tam huynh sẽ giống cô sẽ từ chối, không ngờ huynh ấy lại đi. Con người này đúng là kì lạ.

Đang định từ chối thì điện thoại lại có tin nhắn, mở điện thoại để đọc tin nhắn trước, sau đó cô mới gõ phím trả lời.

[Tinh Lão] Tứ Tiêu Tiêu: Hẹn mọi người gặp nhau vào ngày mai. Ta sẽ đi.

Đóng màn hình chat lại, cô ngồi thẩn thờ.

Trương Diệp Thành vừa gởi tin nhắn bảo ngày mai cô cùng anh đi dự tiệc, nhưng cô đã lấy lí do họp mặt Bang Hội để từ chối.

Chẳng hiểu sao cô vẫn còn giận anh lắm, chuyện của anh và người phụ nữ hôm nọ không thể xóa trong đầu cô ra được.

Cảm thấy thật khó chịu.

Có lẽ cô quá trẻ con khi để ý chuyện không liên quan đến mình, cô là gì của anh đâu chứ.

Càng nghĩ càng bức bối, Hải Tiêu Tiêu lại xả giận vào game.

----------Ta là đường phân cách ----------

Ôn Hạ Thanh là người có thói quen tập thể dục buổi tối. Lúc nào cậu cũng chạy bộ ngoài công viên nửa tiếng đồng hồ mới trở về trọ tắm rửa. Hôm nay đi học về trễ nên cậu chạy bộ về hơn muộn.

Đang tắm rửa cho sạch sẽ thì bỗng bị ngắt điện, làm cậu phải co mày quấn khăn tắm đi ra ngoài tìm đèn pin.

Đèn pin còn chưa tìm được thì âm thanh gõ cửa đã vang lên, to và mạnh.

Loáng thoáng còn nghe tiếng kêu réo của ai đó đang gọi tên mình.

Vừa mở cửa chưa kịp nói tiếng nào thì một con ma nữ đã lao vào ngực cậu, bàn tay sổ sàng xoa xoa tấm lưng trần còn hơi ướt của cậu và bàn tay hỗn đãn ấy lại có chiều hướng đi xuống bên dưới.

- Ôn Hạ Thanh, có ma...có ma...cứu cứu...huhu...

Con ma nữ điên cuồng kêu.

Lần đầu tiên trong đời Ôn Hạ Thanh biến hai từ "phi lễ" là như thế nào.

- Bình tĩnh nào, không hề có con ma nào cả.

Thật ra cậu muốn nói có con ma ngay trước mặt cậu đây này.

Hải Tiêu Tiêu vén mái tóc của mình lên, khuôn mặt tèm lem nước mắt nhìn Ôn Hạ Thanh như một vị ân nhân vĩ đại. Mặt dù cái đèn pin đã bị cô quăng qua một bên và cô chẳng nhìn thấy gì.

- Có thật không?

- Thật. Nhưng cậu có thể buông tay ra được rồi chứ?

- A, xin lỗi.

Hải Tiêu Tiêu vội vàng buông cậu ra, nhưng nhớ về cái đáng sợ đó lại quyết tâm ôm lại.

Ừ, thật ra là cô thích ôm cái mềm mềm, bóp đã tay nên mới không chịu thả ra.

Amen, trong bóng tối cô không biết mình đang ôm cái gì cả.

Nếu bây giờ mà có điện, đảm bảo chúng ta sẽ thấy khuôn mặt đỏ phừng phừng của Ôn Hạ Thanh.

- Không có mà đâu... Cậu nên...nên buông tôi ra.

- Thật là có đấy, vừa tắt điện, tôi bật đèn pin thì thấy một con ma nữ mặc đồ trắng đang đứng trước mặt mình, trông nó ghê lắm, huhu...

-...

Con ma nữ mặc đồ trắng đang ôm và phi lễ cậu này.

- Hồi chiều cô chủ trọ đau bụng đẻ nên mọi người đỡ cô đến bệnh viện rồi, để mỗi tôi ở lại trông trọ thôi. Nào ngờ gặp phải con ma khủng khiếp này, là nó đã tắt điện đấy, may là còn có cậu.

-...

Ôn Hạ Thanh câm nín.

Nhược điểm của Hải Tiêu Tiêu: cực kì sợ ma.

Ưu điểm của Hải Tiêu Tiêu: chưa nghĩ ra, có lẽ là để cho con sói Trương làm thịt!!!

Tác giả cảm thấy Hải Tiêu Tiêu quá bỉ ổi

Một ngàn lời phỉ nhổ cho sự phi lễ chàng trai ấm áp Ôn Hạ Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Ngày tận thế, mau tới đây đi

- Trương Diệp Thành, hôm nay sao lại ngồi thẫn thờ ở đây a.

Mẫu Tích Phong trong trang phục màu trắng sữa, cả người toát lên sự cao quý nhàn nhã đi đến chỗ Trương Diệp Thành.

- Đi mà lo cho cô nàng của cậu đi.

Trương Diệp Thành không trả lời câu hỏi của y, mà ý vị liếc nhìn cô nàng váy đỏ xinh đẹp đang ngồi uống rượu bên kia.

- Ay da, chẳng phải là tôi là cậu cô đơn một mình ở đây sao?

Mẫu Tích Phong vuốt ve ly rượu, lời nói không che dấu sự quan tâm.

- Tôi chắc là cậu bị từ chối nên mới chạy qua đây.

- Ahahaha, sao có thể.

Mẫu Tích Phong cười lên thật to để che dấu đi tâm trạng của y, quả thật y vừa bị từ chối, lần đầu trong đời y lại bị từ chối thẳng thừng như vậy, y khá

tức giận, nhưng thú vị lại càng thấy nhiều hơn.

Trương Diệp Thành không đáp, ánh mắt liếc qua liếc lại nhìn Mẫu Tích Phong làm y chột dạ.

- Thành, hóa ra anh cũng ở đây.

Một giọng nói mừng rỡ vang lên, mọi người đều bị giọng nói đó gây chú ý.

Một cô gái thật sự sinh đẹp, mặc chiếc váy tím chiết eo, đuôi váy đính những viên đá nhỏ lấp lánh. Mái tóc bồng bềnh trông cô càng giống một cô công chúa nhỏ bước ra từ cổ tích.

Trên khuôn mặt là nụ cười rạng rỡ, Lý Diệp Chi vội vàng chạy về phía anh.

- Thành, không ngờ anh cũng có hứng thú với buổi đấu giá từ thiện này a.

Lý Diệp Chi rất từ nhiên ngồi bên cạnh anh, tay ôm sát tay anh.

Thấy anh không trả lời, cô ta vẫn không hề mất kiên nhẫn, lại chu chu cái môi nhỏ nhắn hỏi tiếp.

- Anh đi một mình sao? Nghe bảo lần này món đồ cuối cùng rất quý giá, anh đến vì nó ư?

Vừa nói, cô ta vừa áp sát vào anh hơn, chỉ hận không thể nhào vào lòng ngực anh.

Hôm nay cô ta cố ý trang điểm như một cô công chúa nhỏ để đến đây. Đối với những người phụ nữ lỗng lẫy xung quanh, cô ta càng đơn giản càng trở thành tâm điểm của mọi người.

Trương Diệp Thành chẳng buồn đáp lời cô ta, tay phẹ nhang thoát khỏi tay cô ta.

- Thành, em biết là anh đã quên em, nhưng anh không thể ghét bỏ em được. Dù sao em cũng là vị hôn thê của anh.

Lý Diệp Chi nước mắt rưng rưng lệ nói. Trông dáng vẻ cực kì thương cảm.

- Vị hôn thê?

- Ưm, đúng vậy.

- Nhưng tôi chưa bao giờ chấp nhận, không cần biết tôi có quên cô hay không, thì người tôi chấp nhận mãi mãi không phải là cô.

- Chẳng qua là anh nhất thời chưa nhớ ra em thôi.

- Cô không hiểu sao, dù tôi có nhớ lại thì chắc chắn cũng không chấp nhận cô.

- Anh...anh...

Lý Diệp Chi đã nghẹn ngào khóc, nước mắt như những viên trân châu không ngừng chảy xuống.

- Người đẹp à, người ta đã nói vậy rồi, sao cô không nghĩ tới nên tìm một chỗ dựa khác.

Mẫu Tích Phong nãy giờ xem kịch vui bây giờ mới lên tiếng. Y không cần biết người phụ nữ này có phải có tình cảm thật hay từng là vị hôn thê của Trương Diệp Thành hay không, y chỉ đứng về phe anh em của mình, tin tưởng lời nói của người anh em mình là quyết định không sai đi.

- Tôi chỉ yêu anh ấy thôi, anh đừng có mơ tưởng.

Lý Diệp Chi nén khóc hét lên, sau đó chạy đi, vừa nhìn đã thấy thương cảm.

Những người đàn ông này đang bắt nạn một cô gái bé nhỏ.

Mẫu Tích Phong xuýt thì đứng không vững, y chỉ là nói đùa cô ta thôi, vậy cô ta lại tưởng thật nói y đừng có mơ tưởng, cô ta còn chưa có lọt vào khóe mắt của y đâu.

Chợt nhớ đến gì đó, Mẫu Tích Phong quay đầu nhìn về phía cô gái váy đỏ.

Nhìn vào ánh mắt giễu cợt của cô nàng, y không khỏi xấu hổ, đã bị người ta nghe hết cả rồi.

Đây là lần thứ hai anh bị từ chối trong ngày hôm nay, mặc dù lần thứ hai này anh chỉ là đùa giỡn thôi.

Y làm sao nhìn mặt người ta chứ.

Trong khi y đau khổ thì người nào đó gây chuyện vẫn nhàn nhã uống rượu.

Đúng là quá thảnh thơi rồi.

Tâm trạng bây giờ của Trương Diệp Thành bây giờ rất rối bời, con thỏ nhỏ của anh không biết ăn phải cái gì mấy hôm qua đều tránh mặt anh, làm anh bực muốn chết.

Không biết có phải anh làm cái gì khiến cô giận hay không, như anh nghĩ mình chẳng có làm sai cái gì cả.

Rút cuộc là lí do gì đây?

Anh nghĩ mình phải gặp cô để hỏi thẳng, tốt nhất là đến trọ của cô ngay để cô khỏi trốn anh được nữa.

Vừa có suy nghĩ này, kết thúc buổi đấu giá, Trương Diệp Thành liền láy xe tới trọ của Hải Tiêu Tiêu.

Trên đường anh còn ghé mua một ít đồ ăn cay mà cô thích để dụ dỗ cô.

Cảm thấy hành động này của mình chắc chắn sẽ cảm hóa được cô, nhưng vừa đi lên đến cầu thang lầu hai ở trọ của cô thì Trương Diệp Thành bị những gì chứng kiến làm nổi điên.

Hải Tiêu Tiêu, em được lắm.

Mấy ngày qua tránh anh, còn tưởng là làm gì.

Thì ra ở đây cùng với người đàn ông khác thân thiết, còn chính là người anh từng cấm cô qua lại nữa.

Đúng thật là sơ suất mà.

Nhìn thấy cô cùng Ôn Hạ Thanh đang chào tạm biệt vui vẻ, mùi giấm chua của anh bay lên nồng nặc.

Anh cố tỏ vẻ bình tĩnh, nặng nề gằm từng tiếng.

- Bà xã, anh đến xin em tha thứ, về nhà với anh đi. Có được không?

Hải Tiêu Tiêu đang định tạm biệt Ôn Hạ Thanh, còn chưa nói hết lời đã cắn phải lưỡi.

Mẹ nó, ngày tận thế, mau tới đây đi.

_____Hết Chương 38_____

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Em làm anh phát điên lên rồi

Hải Tiêu Tiêu thật sự chỉ muốn chết ngất đi cho xong.

Cái người này đôi khi sao lại có tính trẻ con như vậy. Không có việc gì lại lôi cái vô mặt ngây thơ vô (số) tội ra để hù doạ cô.

Anh thành công rồi đấy, cô thật sự bị dọa chết khiếp.

Người ta nhìn vào còn tưởng là hai vợ chồng thật đấy, người vợ thì đang giận dỗi, người chồng thì phải xuống nước đi xin lỗi.

Nhìn cái biểu cảm của Trương Diệp Thành kìa, đến cả cô còn tin chứ nói gì đến người khác.

Hải Tiêu Tiêu cố gắng bình tĩnh để không quăng đôi giày vào mặt của ai đó. Cô nặn ra một nụ cười rạng rỡ nhất có thể quay lại sau lưng đối mặt với Ôn Hạ Thanh.

- Làm ơn gọi bảo vệ, có người phá rối ở đây.

Ôn Hạ Thanh ngơ ngác hỏi lại.

- Nhưng Thầy Trương...

- Có lẽ Thầy Trương bị ốm nên hồ đồ rồi, chúng ta phải gọi người đưa thầy đi bệnh viện.

Hải Tiêu Tiêu nghiến răng nghiến lợi, tức chết cô mất thôi.

- Bà xã, đừng đối xử với anh như thế, anh biết lỗi rồi mà. Về nhà với con và anh đi.

Không nói thì thôi, một khi đã nói, câu nào câu nấy của anh làm cô chỉ hận không thể một phát đập chết anh như đập chết con gián cho rồi.

Thiên a... Phải bệnh tễnh!

- Thầy à, em biết thầy đang đùa thôi.

Nếu có việc gì chúng ta cứ giải quyết, đừng đùa giỡn kiểu này sẽ gây ra hiểu lầm to lớn đấy.

Hải Tiêu Tiêu trừng mắt nhìn Trương Diệp Thành.

Anh nói thử câu nào nữa đi, hôm nay cô phải bẻ gãy răng của anh.

Nhận được sự cảnh cáo của cô, anh thức thời im lặng. Nhưng ánh mắt vô tội như bị người ta bắt nạn ấy đã bán đứng tất cả.

Giỏi, anh diễn giỏi lắm.

- Thanh Thanh à, cậu cứ vào đi, mình cùng thầy giáo có chút chuyện. Việc lúc nảy chỉ là đùa thôi cậu đừng hiểu lầm nha.

- Uh...

Ôn Hạ Thanh mặt hơi đỏ lên, chuyện lúc nảy cậu đã quên sạch rồi, bây giờ trong đầu cậu chỉ còn hình ảnh cô cười ngọt ngào gọi cậu là "Thanh Thanh".

Bỗng dưng tim cậu thật yếu đuối!!! (Dính thính rồi (。'▽'。)≡)

- Thế tớ đi trước.

Hải Tiêu Tiêu đớp thời cơ lôi Trương Diệp Thành ra chỗ khác. Vừa định nổi giận thì đã bị anh lôi ngay lên xe.

Nhấn ga chạy cái vèo với tốc độ bàn thờ làm cô đến nổi giận cũng quên mất, chỉ có cảm giác sợ hãi đến rợn người.

Không ngờ anh lại là kẻ mê tốc độ.

Nhìn đi, khung cảnh bên ngoài lướt nhanh như gió.

Nhìn đi, cô sắp ói đến nơi rồi.

- Anh có...bệnh...thì cũng đừng...đừng...có đi ra đường. Tự dưng nổi điên cái gì vậy?

Cô giữ chặt dây thắt lưng run run nói.

Có trời mới biết lúc nảy anh còn là kiểu người chồng sợ vợ, vậy mà bây giờ lại nổi điên cái gì?

Chạy xe nhanh như thế làm gì, có muốn chết cũng đừng có lôi cô theo chứ.

Đáp lời lại Hải Tiêu Tiêu là tiếng rú ga ầm ầm, cô thật muốn ói hết cả mật ra.

Nửa đêm nửa hôm lại đưa con người ta đi đâu vậy chứ?

Tự dưng cô lại nhớ mấy chú cảnh sát thắm thiết.

Làm ơn bắt cái tên đang nổi điên này giùm cô đi.

Vừa ra khỏi đường cao tốc, xe mới dần dần hạ tốc độ rồi dừng lại bên chiếc cầu nhỏ vắng vẻ.

Má ơi, đừng nói cô làm chuyện gì sai lầm làm anh nổi điên tính giết người diệt khẩu rồi vứt xuống sông nha. Cô muốn chết tự nhiên không muốn chết đuối đâu.

- Ra ngoài.

Giọng nói của anh tối nay nghe thật quyền lực, cô không thể phản kháng mà làm theo. Nhưng bây giờ cô thấy hơi sợ anh rồi đấy.

Bước ra khỏi xe, không khí mát lạnh thổi ào vào mặt làm cô rùng hết cả mình. Lúc nảy bị anh lôi thẳng lên xe có kiểu lấy áo khoác đâu chứ, đến cả bộ đồ ngủ cũng chưa có thay ra.

Đang định tắm rửa xong là đi ngủ nào ngờ ngắt điện gặp con ma quái quỷ nào chứ. Đến cả qua phòng trọ của Ôn Hạ Thanh cô còn mặt đồ ngủ cơ mà.

Thật may là không có ai quanh đâu, nếu không chắc cô ngượng chết mất.

- Có chuyện gì? Sao lại đưa em đến đây.

Hải Tiêu Tiêu rụt rè hỏi, không biết anh còn tính làm gì a.

Đám khuya vắng vẻ rất thích hợp để làm những việc xấu, nên cô rất sợ...!

- Lại đây.

Trương Diệp Thành nói, giọng cũng nhẹ nhàng hơn trước rất nhiều.

- Gần hơn nữa.

Cô nhính nhính chân đứng lại gần anh. Còn chưa có đứng lâu thì đã bị ai đó ôm vào lòng.

Một cái ôm thật chặt và rất ấm áp.

Anh dụi đầu vào cổ cô, hơi thở nong nóng phả vào gáy làm cô tê dại.

- Em thật quá đáng!

Giọng nói thường ngày đã bị thay thế bằng lời thủ thỉ tụi thân. Hải Tiêu Tiêu nghĩ mình đang nằm mơ thật rồi.

Trương Diệp Thành bị ai đánh tráo rồi ư?

Bỗng dưng thân thể lại thấy nhẹ nhỏng, anh buông cô ra, cởi chiếc áo dạ của mình khoác lên người cô, bao trọng cả thân thể cô lại.

Chỉ nói với cô một câu như thế thôi ư?

Sao hôm nay anh kì lạ quá vậy. Nếu đổi lại là bình thường thì đã bổ nhào vô cô rồi ấy chứ.

Anh đứng dựa mình vào lan can, đón nhận gió đêm thổi se lạnh thổi vào người. Áo khoác anh nhường cho cô rồi thì đứng ngoài này chắc lạnh lắm đây.

- Vào trong xe đi, ngoài này lạnh như vậy sẽ bị cảm đấy.

- Em đang quan tâm anh sao?

- Đúng vậy, em đang quan tâm người đã nhường áo khoác cho em thôi.

Cô không nhìn thấy biểu cảm của anh, chỉ thấy có thứ gì đó khác thường cứ theo ai mãi.

Cuối cùng hai người vào trong xe, lúc này nhiệt độ mới ấm áp hơn chút.

- Anh đang không ổn?

Ngồi hơn hai chục phút mới nghe anh bất thình lình nói một câu.

- Hả, sao cơ?

Hải Tiêu Tiêu không phản ứng kịp hỏi ngược lại.

- Bởi vì em mà anh sắp phát điên lên rồi.

Xí, cô bỉu môi, là cô nói câu này mới đúng.

- Tại sao lại tránh mặt anh?

- Không có tránh.

- Còn không thừa nhận, lên trường lúc nào cũng tránh tránh né né, học kèm em cũng trốn, điện thoại hay tin nhắn cũng không chịu trả lời, còn không phải là đang trốn tránh anh hay sao.

Nghe anh quát, cô phồng má bĩu môi, tỏ vẻ ngang bướng không thừa nhận.

- Chết tiệt, không dạy dỗ em thì em lại không chịu ngoan ngoãn.

- Anh... Uh...

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Ngoại truyện (quà trung thu đây)

[Trung thu năm hai ngàn không trăm mười tám...]

*Trung thu của Trương Diệp Thành và Hải Tiêu Tiêu.

Hải Tiêu Tiêu vừa mới sáng sớm đã phải thức dậy sớm, cô phải ra siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn mang đến nhà Trương Diệp Thành.

Hôm nay là trung thu, cũng là ngày nghỉ ở trên trường. Thế mà cô bị anh bắt bằng được phải đến nhà anh.

Không phải cô không từ chối! Mà là anh dọa sẽ cho cô điểm thấp môn ngoại ngữ. Cho dù có không muốn thì cô cũng phải đi.

Thật quá đáng các bạn nhỉ?

Quá đáng hơn là anh bắt cô đến để nấu ăn và dọn dẹp nhà cửa cho anh. Đến mật khẩu nhà cũng đưa trước cho cô luôn rồi.

Nhập xong mật khẩu với vài con số cô chẳng biết có ý nghĩa gì. Hải Tiêu Tiêu xoắn tay áo lôi hết các thứ mình mua vào nhà.

Thay đôi dép màu hồng đi trong nhà, cô bước thẳng vào phòng bếp.

Công việc nấu nướng, bắt đầu.

...

Đến 11h trưa thì tên nào đó cuối cùng cũng về.

Nhìn Trương Diệp Thành đi vào trong phòng, rồi lại trở ra với thân hình cởi trần, Hải Tiêu Tiêu muốn nghẹn họng.

Đẹp thì đẹp đấy, như cô không có dại gì mà trêu vào. Vì vậy cô liền cố gắng tập trung nhìn vào mắt anh.

- Bữa cơm gia đình?

Phi, cô thật sự là muốn phỉ nhổ vào cái bản mặt dày của anh.

Rõ là bắt cô làm, bây giờ làm như vẻ ngạc nhiên lắm không bằng.

- Haha...

Cô cười cho qua, rồi bắt đầu xới cơm.

Nhìn ai đó ăn cơm cô nấu rất chi là ngon miệng mà Hải Tiêu Tiêu thấy đắng lòng, cô thực sự nuốt không trôi.

Không phải do cô nấu ăn dở mà là ai đó vẫn không chịu mặc áo.

Thuốc bổ quá mức sẽ hộc máu đấy!!!

Làm ơn đi, anh có thể mặc áo vào được không? Pờ li~~~

Sau khi xong bữa trưa cuối cùng Hải Tiêu Tiêu cũng thở phào nhẹ nhỏm! Anh cuối cùng cũng mặc áo vào rồi.

- Quà của em này.

- Cái gì đây?

Hải Tiêu Tiêu hết nâng rồi lại sờ mó những món quà lớn nhỏ đủ màu sắc trên bàn, trong lòng không khỏi vui vẻ.

- Quà trung thu.

Trương Diệp Thành vừa gặm mẩu bánh trung thu thơm mịn vừa nói.

- Tất cả luôn sao? Nhưng dù gì em cũng lớn rồi.

Bên ngoài tỏ vẻ ngại ngại ngùng ngùng nhưng thật ra bên trong cô đã mừng sấp mặt luôn rồi.

Lớn thế này mà còn nhận quà trung thu, ôi chao ôi, số cô thật có phúc hưởng, bữa cơm trưa nay cũng không phí công.

- Ừ, em mở cái nào thì lấy cái đấy, mở hết luôn cũng được.

Anh phủi phủi vụn bánh, ánh mắt lóe lên chút vui vẻ rồi lại tỉnh tĩnh như không nói với cô.

- Anh tốt thật đấy, em không khách sáo nữa.

Hải Tiêu Tiêu hớn hở nói, sau đó bắt đầu mở chiếc hộp màu đỏ cột bằng chiếc nơ màu trắng kem.

- Cơm tối em nấu?

- Tất nhiên.

Nhiều quà như vậy, có bảo cô nấu thêm vài bữa nữa cũng không sao.

- Phòng ngủ em dọn?

- Được.

Chuyện nhỏ, chút việc đó có là gì!

- Vậy anh, em "làm"...?

- Làm tất, cái gì em cũng làm được chưa.

Hải Tiêu Tiêu chẳng thèm nghe anh nói cái gì, chứ gật đầu đồng ý hết.

Cô vừa mở được một cái vòng tay con thỏ nhỏ rất dễ thương, không ngờ anh cũng khéo chọn đồ như vậy.

Cô bắt đầu mở hộp quà màu hồng cách sen mà không để ý đến ai đó đang nhép miệng cười vì đạt được ý muốn.

Woa~~~

Cái gì đây?

Dây thừng ư?

Cả cái roi mây gì gì nữa đây?

Trông khá màu mè cứ như đồ chơi cosplay vậy.

Oh, còn có cả tai thỏ nữa này!

Cái gì đây? Quần áo bó ư?

Khoan, khoan đã,...đây là...

Khuôn mặt cô biến sắc từ từ quay lại nhìn Trương Diệp Thành.

Cái nhìn kia của anh, là cái nhìn cực kì vui vẻ, cực kì xảo trá.

- Mở rồi thì phải lấy đó!

Anh còn không biết xấu hổ mà mở miệng.

- Khốn khiếp, anh tặng cái gì vậy hả?

Ngoài miệng thì chửi mắng như hai tai cô đã nóng bừng bừng.

- Tất nhiên là dụng cụ hỗ trợ rồi.

- Hỗ trợ cái gì chứ? Anh không biết xấu hổ à.

Cô hét càng lớn, cả khuôn mặt đỏ ửng một màu cà chua.

- Em không biết thì anh sẽ cho em biết nó hỗ trợ cái gì.

Dứt lời, anh vác ngang cô lên đi thẳng vào phòng ngủ.

- Nhớ phải học hỏi cho kĩ đấy.

Vỗ mông cô một cái, nụ cười trên miệng anh không khép lại được. Con thỏ nhỏ đã sa bẫy rồi.

- Anh...cái đồ lưu manh, biến thái, mau th...

"Cạnh"

Cửa phòng ngủ đóng lại, vài phút sau trong phòng bắt đầu vang lên những tiếng làm người khác đỏ mặt tía tai.

Và hình như,...cuộc dã chiến của họ đến tối vẫn chưa hề kết thúc.

Một đêm trung thu đầy ý nghĩa!!!

'"Thùng thình thùng thình trống rộn ràng ngoài đình

Có con sư tử vui múa quanh vòng quanh

Trung thu liên hoan trăng sáng ngập đường làng

Dưới ánh trăng vàng em cất lên tiếng vang'"

Quăng bã cho cẩu FA----------

*Trung thu của Bạch Mục Thành và Hải Hoa Tiếu.

Bạch Mục Thần cực kì chán nản trong cái mùa trung thu này. Cậu còn nhớ rõ năm ngoái mình cũng Hải Hoa Tiếu cùng nhau chạy xe vòng quanh khắp thành.

Cùng nhau bắn pháo hoa, cùng nhau ngắm ánh trăng tròn, cùng ở bên nhau.

Cậu nhớ lắm cái khoảng khắc đó.

Mẹ của cậu bận cùng ba đón trung thu mặn nồng, bắt cậu phải qua nhà Trương Diệp Thành tá túc, ai mà ngờ được vừa đến cổng thì người ta đã đóng cửa đi rồi, đến cả gọi điện cũng không bắt máy.

Mới xế chiều mà đi đâu chứ? Không phải mọi năm Cậu ta vẫn đón trung thu ở nhà một mình à? Hại cậu không có nơi để về.

Lang thang hết chỗ này đến chỗ khác, thế như không ngờ rằng cậu lại tự mình lái xe ra khỏi thành phố.

Mấy tiếng đồng hồ lái xe, chẳng ngờ cậu lại đến nhà của Hoa Tiếu.

Chẳng biết nghĩ nghĩ cái gì, cậu để xe ngoài ngõ, một mình trèo lên cái cây cổ thụ cao to ở ngoài cổng, mắt lén lút ngó vào trong nhà.

Ầy, căn phòng đó chưa tắt đèn, hẳn là còn người chưa ngủ, cái bóng đó không thể quen thuộc hơn được nữa. Cậu chắc chắn người bên trong là Hải Hoa Tiêu.

Ôi chao, chắc số điện thoại của cậu đã bị cho vào danh sách đen rồi đi.

Đứa con gái này cũng quá ác độc, làm cậu nhớ chết đi được.

Ngồi trên cao bị muỗi chích, con trùng cắn chừng 15 phút, căn phòng của Hải Hoa Tiếu cuối cùng cũng mở cửa, ừ, chính là mở cửa sổ.

Bạch Mục Thần không thể bỏ lỡ cơ hội này được, cậu nhanh nhẩu trèo theo một nhánh cây vươn vào trong cổng.

Nhảy một cách không trót lọt cho lắm, may mắn là chạm đất không tiếng động, cậu đang thầm thở phào, may mắn vì lũ chó hôm nay không ở nhà hay

tác giả đại nhân đã khai ân mở lối cho cậu.

Rất may mắn, nhưng cái áo lại rách một mảnh ở bả vai.

Bạch Mục Thần thề rằng cả đời này lần đầu tiên cậu thê thảm nhất như bây giờ, còn là lén lút vào nhà trái phép.

Dù sao chăng nữa thì phải trèo vào phòng Hải Hoa Tiếu ngay trước đã, không ôm hôn được thì ít nhất cũng phải cưỡng ôm, cưỡng hôn chứ.

Nhẹ nhàng đi tới cửa sổ mở toang, đến cả hít thở cũng không dám, hình như Hải Hoa Tiếu đang tắm, vậy thì càng thuận lợi cho cậu hơn.

Nhón chân nhảy qua cửa sổ, khuôn miệng của Bạch Mục Thần không khỏi cong lên.

Hơi thở quen thuộc khắp nơi, thật thoải mái.

Rất tự nhiên cởi cái áo đã rách của mình quăng qua một bên, tiện tay cậu cũng cởi luôn chiếc quần dài của mình, chỉ để lại một chiếc quần con bên trong.

Bạch Mục Thần nhảy lên chiếc giường nhỏ màu vàng nhạt của Hải Hoa Tiếu, cầm chăn cuộn lại một đống.

Cho dù có bị phát hiện cô nàng ương ngạch này cũng không dại đến nỗi sẽ la làng lên cho bố mẹ nghe thấy đâu nhỉ.

Nghĩ như thế lại nghe tiếng nước chảy đều trong phòng tắm, Bạch Mục Thần nở một nụ cười rạng rỡ nhất. Lựa một tư thế thoải mái, mí mắt dần khép sau một mấy tiếng đồng hồ đi xe tới và vất vả trên cành cây.

10 phút sau...!!!

- CON MẸ NÓ CÁI GÌ ĐÂY? TRỜI ƠI---

Một tiếng vang động trời vang lên khắp nhà, giọng nói đó chẳng dễ nghe chút nào? Đến cả Hải Hoa Tiếu tức giận thì giọng nói cũng dễ nghe chết được. Bạch Mục Thần hơi khó chịu xoay người, tình cờ hắt lệch chiếc chăn qua một bên, để lộ một thân hình không mặc quần áo.

- HẢI HOA TIẾU, cái đứa con gái hư hỏng này! Hải Trác, ông lên đây mà xem, đứa con gái út của ông đang làm ra cái chuyện động trời cái gì này.

Bà Hải chống hông không ngừng thở phì phò. Vốn là đi ngủ rồi nhưng bà vì cãi nhau với chồng nên định lên phòng con gái út ngủ nhờ, có ai ngờ lại phát hiện ra chuyện động trời này. Lại có thằng con trai không mặt quần áo trong phòng con gái bà, bảo bà sao mà bình tĩnh cho được.

- Chuyện gì vậy mẹ? Làm gì mà ầm ĩ cả lên.

Hải Hoa Tiếu vừa mặc đồ xong, khó khăn lết cái chân còn băng bó một cục của mình từ phòng tắm đi ra ngoài.

Gần khuya rồi, lại có chuyện gì mà mẹ cô làm ầm cả lên vậy.

- Con còn hỏi có chuyện gì? Nhìn mà xem, hôm nay bị mẹ bắt tại trận nhá!

- Chuyện gì cơ?

Ông Hải Trác cũng vội vàng vào phòng con gái, vừa chứng kiến hết thảy cũng hoảng hồn như vợ mình. Nhưng khuôn mặt ông còn nhiều sát khí hơn gấp mấy lần vợ.

- Chết tiệt, anh làm cách nào mà vào đây hả?

Vừa nhìn liếc mắt một cái là cô cũng đoán được là tên Bạch Mục Thần chết tiệt rồi. Tại sao anh lại ở phòng cô, còn trong tình trạng này nữa, trời ơi có chết cô không rửa sạch hết tội mất.

Tức giận bùng nổ, dứt lời Hải Hoa Tiếu mạnh bạo một phát đem cái chân không bị thương của mình dùng hết sức lực nhảy bổ lên người Bạch Mục Thần, dùng cùi trỏ một phát đập mạnh vào má của Bạch Mục Thần.

Lúc này Bạch Mục Thần còn ngủ được mới là lạ. Từ lúc mẹ cô chửi ầm lên cậu đã dạy và hiểu hết mọi tình hình. Trời ơi, tối không ngủ sao lại vào phòng con gái làm gì, bác gái ơi~~~

- Tụi bậy còn dám vụt trộm ngay trong nhà à. Hôm nay tôi phải đánh chết hai đứa này, thật sự là làm mất mặt hết thể diện của tổ tiên.

Trong tay mẹ Hải không biết xuất hiện cây chổi từ đâu, bà xoắn tay áo nhảy vổ tới quất từng cái một, nhưng hầu hết đều dính trên người Bạch Mục Thần, Hải Hoa Tiếu may mắn được cậu bảo vệ.

Khi thấy bà Hải đánh cũng đã mỏi tay rồi, ông Hải mới bảo bà dừng lại, bảo cậu mặc đồ rồi ra phòng khách nói chuyện.

Nói đúng hơn là tra khảo.

Lần này có mười cái miệng cũng không thể chối được. Hải Hoa Tiếu thừa biết là anh đã lén vào phòng cô, nhưng có cần phải cởi quần áo ra như thế không chứ.

Trừng mắt lườm Bạch Mục Thần một cái, Hải Hoa Tiếu chỉ hận không thể cho anh một trận.

- Tại anh nhớ em mà. Anh cũng quá oan uổng, còn chưa có ăn được miếng thịt nào của em đã bị người ta đổ cho một can đầu vào đầu rồi.

- Anh im đi, mặt đồ vào rồi ra đó liệu hồn mà nói cho đúng.

Hải Hoa Tiếu xoa xoa cái đầu, đúng là nhức óc thật. Cô cũng không biết nói sao với bố mẹ chuyện này nữa đây.

- Nhưng áo anh rách rồi.

Bạch Mục Thần vừa mặc quần dài xong, cầm chiếc áo của mình mà cảm thán.

Nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của cô nàng, cậu nói thêm.

- Là do mắc phải cành cây.

À, ha...thì ra là trèo cây vào đây. Lôi ra một chiếc áo thun rộng nhất của mình, Hải Hoa Tiếu đưa cho Bạch Mục Thần bảo mặc vào.

Nhưng khi ông bà Hải vừa thấy cái áo của con gái đang được mặc trên người ai đó thì càng nổi giận hơn.

Cuộc tra tấn, bắt đầu.

Đêm trung thu này, đêm khởi đầu cho một cơ hội mới.

Sau này Bạch Mục Thần cũng thấy may mắn vì chuyện đêm nay, nếu không phải như thế thì cậu làm sao lấy được Hải Hoa Tiếu. Tuy nhiên những đòn đánh của bà Hải lúc đó đúng là có nội lực. Đến ba ngày sau mà cậu còn thấy ê ẩm hết cả người.

"Trung thu của các độc giả thân mến!

Trung thu rồi đã ai đi chơi chưa nào?

Có lẽ đọc được dòng chữ trên thì hầu hết các bạn đều ở nhà nhai bánh trung thu và lướt đọc truyện của mình!

Bạn có gấu hay đang là cẩu Fa? Nhưng Trung thu không có gấu rủ đi chơi, không có bạn bè rủ đi chơi? Ở nhà một mình?

Tất cả đều không quan trọng, quan trọng nhất là mình đã gửi đến những lời chúc chân thành đến các bạn!

Đêm trung thu 2018 vui vẻ nha! Buồn thì đọc truyện mình cho vui đi ạ!

Cảm ơn mọi người đã luôn ủng hộ chuyện cẩu mình trong thời gian vừa qua.

Một lần nữa chúc mọi người trung thu ấm áp, vui vẻ!!!

~By: Đới Vi Vi~ "

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40-2: Đừng tháo ra

Hải Tiêu Tiêu bởi cưỡng hôn, đối với sự dạy dỗ này của anh hình như cô đã dần quen rồi, không còn thấy xa lạ gì nữa.

Đợi đến khi anh hôn xong thì cả người cô đã mềm nhũn trong lồng ngực anh rồi.

Người ta nói quả không sai, đàn ông suy nghĩ bằng nửa thân dưới.

Cái thứ cứng rắn của anh đang đâm vào eo cô đau điếng. Cô thật sự không muốn tác chiến ở trên xe đâu, khẩu vị cô cũng không mặn như vậy.

Nhưng hình như, ai đó đã kìm nén đến mức không chịu nổi như vẫn cố gắng không táy máy tay chân với cô, anh có việc quan trọng cần phải làm.

Anh từ trong hộc xe lấy ra một chiếc hộp màu đen ánh. Cũng là màu đen như bình thường như Hải Tiêu Tiêu cảm thấy nó cao cấp hơn so với những cái khác.

Anh từ từ mở ra, bên trong lóe lên ánh sáng màu bạc, làm cô không khỏi nhíu mắt lại.

Là một vòng tay, cực kì sinh đẹp. Điểm nhấn là đóa hoa màu đỏ như máu được đính trên chiếc vòng màu bạc. Cực kì tinh xảo, cực kì mĩ lệ.

Khỏi cần phải nói cô cũng biết nó đẹp và quý giá như thế nào.

Trương Diệp Thành cầm tay cô lên, nhẹ nhàng xoa nắn, cẩn thận từng tí một đeo nó vào cho cô.

- Đừng tháo ra đấy.

Cảm giác lành lạnh và hơi nặng ở tay làm cô sực tỉnh, vô thức gật đầu đồng ý với anh.

- Em giờ đã được anh đánh giấu chủ quyền, không được gần gũi với người đàn ông khác.

Anh bá đạo nói, sau đó ôm chầm lấy cô.

Chiếc vòng tay này là do anh tìm thấy trong những món đồ được đấu giá. Bởi vì muốn tặng nó cho cô mà đã tranh đấu cùng với tiểu thư ở tập đoàn Hứa Thị, chuyện này có hơi ảnh hưởng đến việc hợp tác giữa Trương Thị và Hứa Thị, dù sao thì trong hoàn cảnh tập đoàn Trương Thị còn đang từng bước ổn định vẫn cần sự giúp đỡ của Hứa Thị.

Nhưng lần này vì cô mà anh đã cướp mất thứ yêu thích của Hứa tiểu thư. Thấy cô vui vẻ nhìn ngắm chiếc vòng anh không hề hối hận.

Chỉ có điều, anh định sẽ tặng nó trong một trường hợp đặc biệt hơn. Chỉ tại thấy cô cùng cậu học sinh anh đã từng cấm cô qua lại thân mật với nhau làm anh tức điên cả người lên.

Vậy nên anh phải mau mau tặng cô, đánh giấu chủ quyền của mình.

Nhắc đến cái cậu nhóc quỷ quyệt kia, anh không khỏi giận. Anh không muốn cho thỏ nhỏ của anh bị dòm ngó.

- Em và cái cậu học sinh kia ở cạnh nhau hử?

- Ưm.

Hải Tiêu Tiêu thật thà trả lời, nhưng tâm trí của cô đã đổ dồn vào hết chiếc vòng trên tay rồi, không hề để ý đến sát khí của ai đó.

- Hay lắm.

Nghiến răng nghiến lợi, thùng giấm chua của Trương Diệp Thành đã tràn ra khắp nơi.

Anh khởi động xe, phóng thẳng về nhà. Đến mục đích đưa cô đến đây để làm gì cũng quên mất.

----------Ta là giải phân cách ----------

- Trương Diệp Thành! Anh làm gì vậy?

Hải Tiêu Tiêu trừng lớn hai con mắt. Đã vội vàng chạy xe về nhà anh, cô còn tưởng có chuyện gì gấp lắm. Không ngờ chuyện gấp là cái chuyện này đây.

- Anh...ưm...

Cô rùng mình, cố gắng bình tĩnh lại. Nhưng con sói đói nào đó đang rất chăm chú dùng miệng tháo từng cái cúp áo của cô. Tay thì đang vuốt ve nơi tư mật bên dưới.

- Còn có thể làm gì được. Chúng ta phải tạo em bé.

- Em còn phải đi học...ư...ưm.

Hải Tiêu Tiêu nghiến răng. Đang định vùng ra khỏi anh thì liền bị anh ghìm chặt.

Anh lấy từ đâu đó một chiếc còng khóa trái hai tay cô lên đầu giường. Làm cho cô muốn giãy giụa cũng giãy giụa không nổi.

Thật may là chiếc còng được chế tác từ vật liệu dẻo và mềm, không làm tay cô đau lắm.

Mà khoan, đây không phải là vấn đề.

- Cầm thú, anh...

Những lời phía sau của cô liền biến thành tiếng rên rỉ không dứt.

- Em của em chắc cũng gần có thể đi học rồi. Bây giờ chúng ta chuẩn bị một chút thì cũng vừa kịp.

Sói Trương nhếch miệng cười. Tay không ngừng trêu chọc nụ hoa đã ẩm ướt bên dưới. Mân mê một hồi, liền dùng chiếc lưỡi mềm mại đi vào, chơi đùa với viên trân châu đang cương cứng.

Hải Tiêu Tiêu đến cả hơi sức để chửi cũng không có, cả người mềm nhũn như không xương.

Đối với tính toán của ai đó đều bị khoái cảm đánh ra sau đầu.

Trương Diệp Thành quyết định rồi. Lần này anh phải đi trước một bước mới có thể ràng buộc cô bên anh mãi mãi. Tốt hơn nữa là từ ngày mai cô phải chuyển đến ở với anh ở thì hơn.

Chỉ cần nghĩ như vậy thôi, anh khoái trá cười. Cúi người vuốt ve người anh em của mình, không nhanh không chậm nâng lên, anh dùng sức đâm vào nụ hoa của cô.

Cảnh xuân diễn ra đầy quyết liệt trong phòng.

Cùng với thời điểm này ở nơi khác.

Lý Diệp Chi bị người ta bỏ thuốc đang nằm thở hổn hển trên giường.

Cách đó không xa, người đàn ông trang nhã đang ngồi vắt chéo chân trên ghế mỉn cười nhìn cô ta. Tay còn đang vươn mẫu thuốc đang hút dang dở.

Lý Diệp Chi, cuối cùng ngày hôm nay tôi cũng nắm được cô trong lòng bàn tay. Thời thế thay đổi, cô chỉ có thể nghe theo lời của tôi mà thôi. Phải biết rằng, Lưu Viên Ngọc tôi không phải là người ngu ngốc để cô nắm trong lòng bàn tay mà đùa giỡn.

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Chỉ cần cô nghe lời tôi là được

Tối hôm qua Lý Diệp Chi có giận dỗi Trương Diệp Thành nhưng cô ta cũng không tính sẽ giận lâu, bởi vậy nên cô ta quyết định quay lại tìm anh nhưng bóng dáng anh lại biến mất, đi tìm khắp nơi cũng không hề thấy.

Nhân viên ở buổi đấu giá đã bảo, sau khi mua được một món đồ ưng ý Trương tiên sinh đã rời đi.

Lý Diệp Chi cực kì tức giận, cô không ngừng uống rượu để xả giận, nhưng không hiểu sao uống quá nhiều bị ai đưa đi cũng không biết.

Khi tỉnh dậy thì đã ở một nơi hoàn toàn xa lạ, trên người không một mảnh vải, da thịt chi chít dấu vết hoan ái. Hơn nữa trên đường cô có hai người đàn ông không mặt quần áo.

- Aaaaaahhhh---.

Cô ta hoảng loạn ôm chăn phủ kín người, chân không ngừng đạp hai tên đàn ông càng cách xa mình càng tốt.

Tối qua cô không biết gì cả, lẽ nào lại phóng túng ngủ với hai người đàn ông lạ mặt. Chuyện này là không thể nào.

- Uh...

Hai người đàn ông nghe tiếng hét chói tai lần lượt tỉnh dậy.

- Khốn khiếp, các ngươi làm gì tôi hả, hôm nay tôi phải giết hết các ngươi.

Cô ta như hóa điên cầm lấy bình hoa, đèn ngủ, những vật có thể ném ở gần đều đem ném hết lên hai người đàn ông. Dù có bị ném trúng hai người họ vẫn không hề nói một tiếng nào.

Cửa phòng được mở ra, Lưu Viên Ngọc bước vào với vẻ mặt hài lòng cho hai người họ lui ra.

- Mẹ kiếp, anh dám hảm hại tôi, đừng quên tôi với anh đang ngồi trên cùng thuyền.

- Lý tiểu thư hình như nói sai rồi, tôi không còn ngồi chung thuyền với cô nữa.

Hắn ta rất phấn khích ngồi xuống thưởng thức khuôn mặt đang càng ngày càng méo mó của cô ta.

- Anh dám phản bội tôi, có ngã tôi cũng kéo anh xuống theo, đừng quên tôi nắm được điểm yếu của anh rồi.

- Haha, vậy sao?

Lưu Viên Ngọc cầm lấy chiếc USB từ tên bên cạnh quơ quơ trước mặt cô ta.

- Chuyện phóng đãng của cô đều được tôi quay lại cả rồi. Chỉ cần nó được đưa lên mạng thì cái vị trí Hôn thê của Trương Diệp Thành cũng đi tong. Lý tiểu thư chắc hiểu những gì tôi nói nhỉ?

Lý Diệp Chi nghiến răng, không ngờ cô ta lại bị hắn đâm một phát. Giờ hắn đang đe dọa cô ư? Lưu Viên Ngọc tôi không tha cho anh đâu.

- Vậy anh muốn gì?

Cô cắn cắn răng nói.

- Chỉ cần cô nghe lời tôi là được.

Thông thả cất USB vào trong túi áo, hắn đứt khoát đi ra ngoài để lại ai đó không ngừng giận dữ đập phá đồ ở bên trong.

Ả phóng đãng, để xem cô còn dám lên mặt với tôi nữa không.

Lần này Lưu Viên Ngọc đã có chỗ dựa tốt hơn cả Lý Diệp Chi, không nhanh nữa thôi tập đoàn Trương thị sẽ sập đổ dưới chân hắn.

'"Ting'"

Lấy điện thoại ra đọc tin nhắn, Lưu Viên Nnọc ánh mắt tối sầm lại. Hắn ta ra lệch cho cấp dưới.

- Đi tới biệt thự Cung gia.

----- Cưng à! 10 phút nữa không có mặt chỗ tôi, cưng biết hậu quả sẽ như thế nào rồi đấy!--------

Người gửi (Cung Hoán)

Hôm nay Hải Tiêu Tiêu lại đến trường trong tâm trạng cực kì khó chịu. Đến lúc tan học tâm trạng càng tồi tệ hơn.

Lí do rất đơn giản, tối qua ai đó ăn cô xong lại mất tích không thấy tâm hơi, cũng không hề đến trường. Hôm nay thầy giáo dạy ngoại ngữ đã quay lại. Trương Diệp Thành dù gì cũng là giáo viên dạy thay, bây giờ dạy thay xong rồi lại biệt tích.

Nhắn tin hay gọi điện cũng không hề bắt máy..

Mới sáng lúc cô còn đang mơ màng ngủ thì nghe tiếng thì thầm của ai đó bên cạnh bảo " Đợi anh ".

Haizzz, ít nhất anh cũng nên cho cô biết anh bây giờ ở đây chứ.

- Hoa Tiếu, chiều nay nghỉ học cậu không làm gì chứ?

- Không a...

Hải Tiêu Tiêu lại bắt đầu chán nản, em gái cô chỉ còn một tháng nữa là khỏi hẳn, lúc đó chắc cô được tự do rồi quá. Nghe người khắc gọi mình bằng tên em gái cô cũng chẳng thoải mái gì.

Còn nữa, ngày mai là ngày hẹn gặp mặt của Bang Hội trong game của cô ở Kim Đế rồi. Lần này cô sẽ đi để làm quen với mọi người.

Còn nữa ngày kia còn vụ hộp lớp nữa, cô tí nữa thì quên luôn.

Không có anh ở đây cô vẫn bận đấy thôi, lấy đâu ra thời gian nhớ anh chứ, hừ.

- Hoa Tiếu, nghe tớ nói không vậy?

- Hả.

Hải Tiêu Tiêu giật mình, quên mất nảy giờ Túy Lương Lương đang hỏi mình.

- À không, tớ rảnh, sao vậy?

- Chiều nay cậu cùng mình đến một nơi nha.

- Được rồi, đi đâu vậy?

- Đến lúc đó thì sẽ biết!

Cuối cùng Hải Tiêu Tiêu cũng biết câu "đến lúc đó thì sẽ biết" là như thế nào rồi.

Hai cô nàng ăn mặc cực kì bình thường đứng trước một biệt thự cực kì xa hoa mà cảm thán, tiểu tổng tông ơi, giàu có cần giàu như thế không, nghĩ thôi cũng thấy sót tiền rồi. Căn biệt thự quá đỗi xa hoa đi.

Túy Lương Lương và cô được quản gia đưa vào trong phòng khách hoa lệ, đến Lương Lương cũng không ngờ cô theo địa chỉ viết trên giấy mà đi được đến đây cơ đấy.

- Ai zzo, trong các cô ai là bạn gái của Lôi Hoa Vũ?

Một giọng nói đầy kiêu ngạo vang lên, cùng với đó là một người phũ nữ trẻ tuổi ăn mặc gợi cảm đi xuống.

Lần đầu nhìn thấy người này, trong đầu của cả cô và Lương Lương liền nhảy ra vài chữ.

Tiểu yêu tinh dụ người.

Ôi mẹ ơi, cô nghi ngờ cuộc đời này quá, đến phụ nữ cũng bị mê hoặc bởi phụ nữ ư.

- Tôi hỏi hai người đấy, đồ xấu xí quê mùa.

Ok, Hải Tiêu Tiêu hoàn toàn tỉnh ngộ ra rồi, ông trời ban cho cô ta cái đẹp lại lấy đi mất giáo dục của cô ta. Đời mà, có công bằng bao giờ đâu. Hải Tiêu Tiêu hướng ánh mắt khinh bỉ của cô ta nhếch miệng cười nhẹ.

Thấy thái độ của Hải Tiêu Tiêu vậy thôi mà cô ta đã tức điên lên rồi, thật là không biết kìm chế gì cả.

- Tôi tìm Lôi Hoa Vũ.

Túy Lương Lương lạnh nhạt nói. Bề ngoài hòa đồng vui vẻ đều không thấy, thay vào đó là lớp phòng bị lạnh băng. Rất có khí chất.

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Túy Lương Lương tức giận

- Cô tìm Lôi Hoa Vũ? Haha, thật nực cười, thật không hiểu nổi sao quản gia lại cho cô vào đây được.

Ánh mắt khinh bỉ không khỏi nhìn về phía Túy Lương Lương và Hải Tiêu Tiêu. Cô ta đang rất tức giận, tại sao một đứa con gái thấp kém quá nhiều lần so với cô ta lại được Lôi Hoa Vũ để ý. Cô ta không thích đứa con gái đã ngán chân vào chuyện tình của cô ta và Hoa Vũ.

- Tôi có vào cũng là vào nhà của Lôi Hoa Vũ chứ không phải nhà cô.

Nhận được ý địch từ người xa lạ, Túy Lương Lương không hề sợ sệt mà lên tiếng. Đừng thấy bình thường cô nàng hòa đồng nhí nha nhí nhảnh mà nghĩ cô nàng yếu đuối. Lúc cần phản bác thì phải phản bác.

- Tôi và Lôi Hoa Vũ chuẩn bị đính hôn rồi, nhà này sau này chính là nhà của tôi.

Mặc dù Lôi Hoa Vũ vẫn luôn phản đối, nhưng cô ta chắc chắn sẽ ép buộc cậu đính hôn với cô ta.

- Ồ, ra vậy! Còn chưa đính hôn mà đã kiêu ngạo như vậy sao, chắc lúc đính hôn rồi là cô muốn lên trời luôn phải không? Tôi với cô cũng không có quen biết nên đừng có phí lời nữa.

Túy Lương Lương đánh mắt qua quản gia ý hỏi Lôi Hoa Vũ đâu rồi.

Rất nhanh cô đã gặp cái bóng dáng siêu mỹ thụ ấy từng trên cầu thang đi xuống, bước ra từ chính cái phòng của người phụ nữ đanh đá trước mặt này khi nãy vừa đi ra.

Hơn nữa là, hắn ta cởi trần, bên hông chỉ quấn một chiếc khăn tắm, đầu tóc ướt sũng, nhỏ giọt theo khắp cơ thế đầy gợi cảm. Ôi má ơi không ngờ thân hình ẻo lả ngày nào lại cũng có múi ngon như vậy. Hải Tiêu Tiêu không khỏi nhìn sang Túy Lương Lương đang nuốt nước miếng.

Mà khoan, hai cô nàng như phát hiện ra điều gì, nhìn sang người phụ nữ đanh đá, cô ta ăn mặc gợi cảm như thế, chắc không phải hai người này mới vận động chứ? Trời móa, Lương Lương và Tiêu Tiêu liền hít một ngụm khí lạnh.

Túy Lương Lương lại cau mày, có lẽ đến lúc này không phải là "đúng lúc" rồi.

Vì vậy cô nàng hướng đến Tiểu Mỹ Thụ mà cô cho rằng chỉ hứng thú xxoo với nam ai ngờ lại xxoo với nữ mà nói.

- Không bằng tôi tới hôm khác đi, ngại quá, vì đã làm phiền mọi người.

Nói rồi cô nàng quay sang Hải Tiêu Tiêu.

- Chúng ta về thôi.

Tất nhiên là Hải Tiêu Tiêu nghe lời của Lương Lương rồi, trước khi đi cô còn liếc mắt cơ bụng ai đó mà nghĩ thầm "Hình như không được đẹp bằng Trương Diệp Thành cho lắm".

Nếu thầy giáo Trương lúc này nghe được chắn hẳn sẽ đè cô xuống ăn sạch sành sanh. Còn dám nhìn người đàn ông khác ngoài anh, đáng giận.

- Biết điều đấy. Tôi còn tưởng mấy tiểu yêu tinh không biết xấu hổ này sẽ bám lấy vị hôn phu của tôi sống chết không buông chứ.

Ôi cái người phụ nữ đanh đá này, Hải Tiêu Tiêu thật muốn phỉ nhổ cô ta.

- Mễ Ni!

Lôi Hoa Vũ quát, hắn đang rất tức giận vì chuyện đính hôn của mình và người phụ nữ này. Thật phiền toát, không biết Túy Lương Lương đang nghĩ gì về hắn.

Hắn liếc mắt nhìn qua cô nàng, bỗng giật mình, tim đập lệch một phát. Túy Lương Lương đang tức giận ư? Tức vì bị sỉ nhục hay tức vì ghen? Có lẽ là hắn dùng từ "ghen" là hơi ATSM nhưng hắn không hiểu sao chữ ấy lại hiện ra ở trên đầu mình. Hắn im lặng nhìn cô chờ đợi kết quả.

- Này, cô hẳn là quý cô xinh đẹp nhất mà tôi từng biết đến nếu cô không mở miệng nói những lời của những người đầu óc thô thiển, thiếu não. Bây giờ tôi thật sự đã hiểu rõ, nhìn con người không thể nhìn bề ngoài được. Đôi khi nhiều người rất xinh đẹp, quý phải lại mở mồn ra là toàn phân chó thôi.

Túy Lương Lương không mặn không nhạt nói, cứ như đang nói về một người xa lạ nào đó.

Hải Tiêu Tiêu bên cạnh không ngừng lắc đầu phụ họa.

- Chậc chậc, thật là đáng tiếc.

Mễ Ni tức giận, tay cô ta nắm chặt, khuôn mặt không ngừng vặn vẹo.

- Cô chửi ai hả, sao cô dám?

- Ơ, tiếc là không phải chửi cô, tôi đây nói lung tung, trúng người nào người đó nhột.

Hải Tiêu Tiêu trong lòng liên tục bấm ngàn Like cho Túy Lương Lương, chửi quá hay rồi.

- Mày mày...

Mễ Ni tức giận đến run rẩy, tay chỉ Túy Lương Lương cũng phát run, sắc mặt tái mét. Vậy mà Lôi Hoa Vũ cũng không có giúp đỡ cô ta, hắn chỉ đừng một bên cười nhẹ, ánh mắt không rời nhìn thân ảnh Túy Lương Lương và Hải Tiêu Tiêu đang chuẩn bị rời đi.

- Ngày mai tôi quay lại sau, không làm phiền hai người chậm trễ giờ vận động.

Có lẽ câu nói này rất vừa lòng Mễ Ni đang tức giận kia, nhưng lọt vào tai Lôi Hoa Vũ hài thấy cực kì khó chịu.

Đợi đến lúc trong phòng chỉ còn hai người, Lôi Hoa Vũ lạnh nhạt nhìn Mễ Ni.

- Trong vòng một ngày, cô chuyển hết đồ đạc của mình ra ngoài ngay cho tôi.

- Anh Vũ, ông nội đã đồng ý cho em sống cùng anh, em không thể làm trái ý ông được.

Mễ Ni nũng nịu nói.

- Đây là nhà của tôi chứ không phải của ông nội, việc tôi cho ai ở do tôi quyết định.

- Nhưng mà chúng ta sắp đính hôn rồi mà.

Cô ta rưng rưng nước mắt, muốn dựa vào Lôi Hoa Vũ lấy sự cảm thương như không ngờ lại bị đẩy ra.

- Sắp không phải nữa rồi. Quản gia, giúp Mễ Tiểu thư dọn dẹp hành lí.

- Anh Vũ, đừng vậy mà...

Mặc cho cô ta có khóc nháo, Lôi Hoa Vũ cũng quyết tâm đuổi cô ta ra khỏi đây, tối qua để cô ta ở lại quả là sai lầm lớn.

- Quản gia, 15 phút sau chuẩn bị xe đến Trương gia.

- Vâng.

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Tối mai anh đến chỗ em

Ra khỏi biệt thự Lôi Gia. Túy Lương Lương cũng Hải Tiêu Tiêu kẻ đi trước người đi sau đều một mảng yên tĩnh.

Cuối cùng vẫn là Hải Tiêu Tiêu cô phá vỡ yên tĩnh trước.

- Cậu đang buồn sao?

Phía trước sau một hồi im lặng, Túy Lương Lương vẻ mặt bảy phần tức giận quay lại nói.

- Buồn cái gì chứ? Tớ chỉ tức giận cái vị hôn thê vô phép tắc của cái tên thụ chết tiệc đó. Cô ta dám mắng cậu và tớ, thật đáng giận.

- Thật không vậy?

Cô áp sát lại véo tay cô nàng.

- Hứ, chứ còn gì nữa.

Nhìn vẻ mặt cười cợt của Hải Tiêu Tiêu, cô nàng càng chối.

- Tớ tưởng cậu thích cái tên kia chứ?

- Hoa Tiếu, cậu đang đùa mình đấy à?

- Nếu không sao lại thấy cậu giống như đang ghen vậy!

- Không có đâu, vốn là muốn ghép lớp trưởng tiểu bạch Hứa Trúc cho tên tiểu thụ kia, ai ngờ lại nhảy ra một vị hôn thê chứ? Sao bọn nhà giàu cứ thích chơi trò vị hôn thê hôn phu thế nhỉ, thời đại nào rồi?

Cô nàng vừa nói vừa xuýt xoa, nhìn vẻ mặt cực kì bình thường kia Hải Tiêu Tiêu mới tạm yên tâm về cô nhóc.

Nghe Lương Lương nói cũng có lí thật, thế kỉ 21 rồi, sao những kẻ giàu có không đám cưới luôn đi, cứ thích vị hôn thê này vị hôn phu nọ. Sao phải phiền hà bày vẽ nhiều như vậy?

Chẳng phải chỉ cần một cái giấy đăng kí kết hôn thôi hay sao?

Nghĩ tới đây, cô lại nhớ tới Trương Diệp Thành, hình như có lần anh bảo cô với anh kết hôn đi thì phải.

Tại sao lúc đó cô lại không đồng ý nhỉ?

- Này này, cậu nghĩ cái gì mà mặt đỏ ửng lên vậy?

- A, đâu có,.... Chắc tại trời nóng quá thôi, haha.

Tuý Lương Lương nhíu mày nhìn bầu trời xanh biếc, gió thôi man mát, đâu hề thấy mắt nóng gì đâu.

Quả là Hải Hoa Tiếu có bệnh thật rồi! Haizzz....

_____

Sau khi tiễn Túy Lương Lương về nhà, Hải Tiêu Tiêu mới nhớ ra một việc rất quan trọng. Đó là cô quên hỏi Lương Lương đến Lôi Gia để làm gì?

Thôi để bữa sau nói cũng được vì tối hôm nay cô còn có việc bận.

Tắm rửa xong, Hải Tiêu Tiêu lau tóc vội rồi ôm laptop lên giường. Ngày mai gặp mặt anh em trong hội, không biết tối nay họ bàn cái gì đây.

Vừa vào giao diện game liền có một loạt tin nhắn hiện lên không ngừng. Hầu hết là tin nhắn trong bang hội, còn lại là vài tin nhắn mật của vài người thân thiết với cô.

Tin nhắn trong bang hội đại loại là nhắc nhở mọi người ngày mai không được quên hẹn, sau đó là một cuộc lên mặt của bọn người kia.

Giàu thì tốt lắm sao? Có cần phải khoe khoang như thế không chứ?

Chuyện này cũng không quan trọng bằng việc ai cũng tự bắt cặp với nhau, chừa lại mỗi mình cô và Tam ca, thế là hai người liền bị ghép thành một cặp. Quá đáng hơn là người đặt cược bọn họ là một cặp không có nhan sắc và dị người nhất.

Rốt cục là cô ăn ở như thế nào mà bị nói như vậy chứ? Cô thấy cô hiền lành và ăn ở tốt phúc mà!!!!!!!!(một ngàn dấu chấm than)

Hải Tiêu Tiêu bực bội lao vào đánh quái mấy trận liên tiếp cho hả dạ. Đến khi có chuông điện thoại reo mới sự tỉnh.

Kẹp điện thoại vào giữa tai và vai, ánh mắt cô vẫn không rời màn hình laptop.

- Alô, Hải Tiêu Tiêu nghe.

- Alô, ai vậy? Sao không trả lời?

Hải Tiêu Tiêu bực bội đang chuẩn bị ngắt máy thì bên kia mới vang lên một giọng nói khàn khàn.

- Anh đây.

- Anh nào?

Có biết cô đang bận chơi game hay không, con boss đánh mãi cuối cùng cũng gần đo ván rồi mà còn bị làm phiền, thật muốn chửi người.

- Chồng em.

Bên kia lại nhẹ nhàng lên tiếng.

Có lẽ tâm trí còn dồn hết vào game nên cô theo quán tính hỏi lại.

- Chồng nào?

- Em có nhiều chồng lắm sao!

Giọng nói mang theo đầy sát khí, làm Hải Tiêu Tiêu ý thức được điều gì đó.

- Trương Diệp Thành?

- Ừ.

Cô ngờ nghệch dùng tay cầm điện thoại nghe nghiêm túc, sau lại nhìn số điện thoại, chắc chắn 100% là anh mới thì thầm nói.

- Có việc gì sao?

- Không có việc thì không thể gọi em.

- Đúng...À không, có thể có thể chứ.

Hải Tiêu Tiêu đau đớn nhìn nhân vật trong game của mình nằm chết phơi xác.

Lúc nãy cô định ngắt máy rồi, nhưng cảm giác của cô bảo không thể ngắt máy.

Cái con người này mấy hôm nay không có tin tức, bây giờ mới gọi điện cho cô, cô không ngắt thì thôi vậy mà lại hạnh phúc.

Ngu chết mất.

- Anh nhớ em.

- À, ừ... Em...em cũng vậy.

Tim Hải Tiêu Tiêu đập thình thịch, vang lên rõ mồn một.

- Ngủ sớm đi, tối mai anh đến chỗ em.

- Ừm,...

- Vậy anh ngắt máy đây.

Dứt lời, anh liền ngắt máy.

Nghe bên kia có vẻ ồn ào, chắc anh đang rất bận mà vẫn gọi cho cô.

Những lời cô muốn nói đều nghẹn ở cổ họng.

Gọi lại cho anh thì không thấy bắt máy.

Hải Tiêu Tiêu buồn rầu không nói nên lời.

_____Hết chương 43_____

Mình cũng định drop luôn rồi, nhưng chẳng hiểu sao lại ngồi gõ chữ và cho ra chương mới.

Truyện mình viết không có cốt truyện nên tình tiết tiếp theo thật sự không biết là sẽ như thế nào? Còn bạn đọc truyện chứ, vote thử còn nhiêu bạn đọc để mình biết mà viết tiếp này.

Bạn đang đọc truyện *Biến Thái Thầy Giáo: Cô Học Sinh 23 Tuổi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.